

தேமதுரத் தமிழோன்றைக்கொம்பு
பறவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

தமிழோன்றை

1999

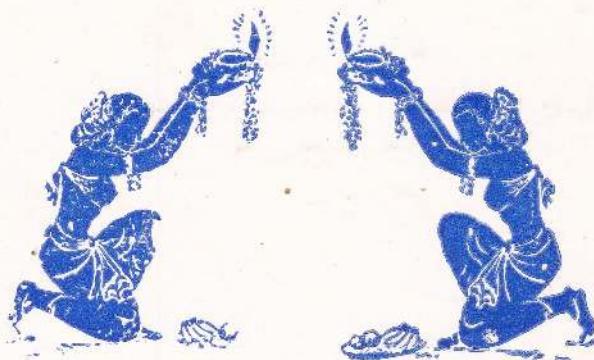
யாழ்ப்பாணப் பஸ்கலைக்கழக
வெள்ளிவிழாச் சிறப்பிதழ்

தமிழ் மன்றம்
யாழ்ப்பாணப் பஸ்கலைக்கழகம்
திருநெல்வேலி
இலங்கை

தமிழ்நாடு அரசு

தமிழின் மாண்பு

- * அந்தக் குலவுக் குணீசால் இயற்றுவதன்
ஏடுப் பொதிகைத் தமிழ் முனிவன் வளர்த்த தமிழ்.
- * ஒங்காப் பெரும் புகுத் தேர் தொல்காப்பியக் கிழவன்
ஏவ்வாக் காலத்துக்கும் இதைய நூல் செய்த தமிழ்.
- * பாவக்கை காட்டப் பரயனே வந்தாலும்
நாவக்கை கோடாத் துக்கீரண் வளர்த்த தமிழ்.
- * துய்ய குரள் பாடுத் தொல்லுலகம் வாழ
வையப் பொது வேத வன்னுவன் வளர்த்த தமிழ்.
- * ருண்பக் கிளப்பால் தெருவையாக் கைத் பாடுய
கிள்பக் கிளப்பன் இளங்கோ வளர்த்த தமிழ்.
- * வீழுந்த ஞாயிறு எழுவதன்முன் மைஷ வேதியஞ்சன் ஆராய்ந்து
எழுந்த ஞாயிறு வீழுவதன்முன் எழு நூறு பாடு கம்பன்வளர்த்த தமிழ்.
- * நூட்டிலுள்ளோர் எந்தானும் நான்னெறியில் வாழுவதற்கு
பாட்டிற்கொரு குலவகாக் பாரதியார் வளர்த்த தமிழ்.
- * சுந்தர் யகிழ் கிலகாலி வெயாடை நாவவகார்
செந்தமிழ்க் குருகையென வர்த்துளி வளர்த்த தமிழ்.
- * உன்னாக் கமலத்தால் உத்தமராப் பேஷ்டிடவே
வென்னைக் கலிதந்த விபுவழனி வளர்த்த தமிழ்.
- * பண்டும் இன்றும் என்றும் பாவகர் போற்றும்
ஒண்டமிழ் இன்று மாண்புடன் வாழ்கவே.

H. D. Dargatzka
26, Ondzankay,
Bingöl tepe
Coneiferous

தேமதுரத் தமிழோகை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

தமிழோகை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக
வெள்ளிவிழாச் சிறப்பிதழ்

தமிழ்மன்றம்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

1999

THAMIZHOSAI

1999

Journal of the Tamil Union of
University of Jaffna, Sri Lanka
Thirunelveli,
Jaffna.

Printed by :-
Mahathma Printing Works,
Kandarmadam,
Jaffna.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர்
பேராசிரியர் பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களது

ஆசிச்சிசய்தி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமானது வெள்ளி விழா ஆண்டில் காலடிவைத்திருக்கின்ற நேரத்தில் இப்பால்கலைக்கழகத்தின் சகல பீட மாணவர்களையும் உள்ளடக்கி கொண்டிருக்கும் தமிழ் மன்றம் தமிழோசை என்ற மலரைப் பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் மீளவும் கொண்டு வருவதையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். கடந்த பதிது ஆண்டு களில் நடைபெற்ற போர்ச் சூழ்களே இச்சஞ்சிகை தொடர்ந்து வெளி வராமைக்குரிய காரணங்களாகும்:

இலங்கையின் ஏனைய பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் சிறப்பாக இயங்கிவருகின்றன. எமது பல்கலைக்கழகத்தில் பல வேறு மாணவ மன்றங்களின் செயற்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் தமிழ் மன்றம் தனது காத்திரமான செயற்பாடுகளைச் செய்து வந்திருக்கின்றது.

வெள்ளி விழா ஆண்டிலே இத்தமிழ் மன்றம் தொடர்ந்து தனது செயற்பாடுகளைச் சிறப்பாகச் செய்ய வாழ்த்துகின்றேன்.

இந்தச் சஞ்சிகையை வெளிக்கொண்ட உழைத்த இதழாசிரியருக்கும் ஏனைய மன்ற உறுப்பினர்களுக்கும், இச்சங்கத்தின் பெரும் பொருளாளருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

பேராசிரியர் பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை
துணைவேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

மன்றக் காப்பாளர்
பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் அவர்களது
வாழ்த்துச் செய்தி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மன்றம் தமிழோசை என்னும் இதழை வெளியிட்டு வந்துள்ளது. ஆனால் கடந்த சில ஆண்டுகளாக இவ்விதம் வெளிவரவில்லை. பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் களும், மாணவர்களும் இவ்விதமிலே தம்முடைய ஆக்கங்களை வெளியிட்டு வந்துள்ளனர். கவாயி விபுலாநந்தருடைய நாற்றாண்டினை நினைவுக்குரும் வகையிலே தமிழோசை பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக வெளிவந்தது.

தமிழோசை மீண்டும் இவ்வாண்டு வெளிவரவுள்ளதை அறிந்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தேன். தேமதுரத் தமிழோசையாக அது அமையும் என எண்ணுகிறேன். இவ்விதமை மீண்டும் வெளிக்கொண்ட முயற்சிசெய்யும் தமிழ் மன்ற இதழாசிரியரும் ஏனைய செயற்குழு வினரும் பாராட்டுக்குரியவராகின்றனர். ஏனைய மாணவர்மன்றங்கள் தங்களுடைய இதழ்களை மிகச் சிறந்தமுறையிலே அச்சிட்டு வெளியிடும்போதெல்லாம் தமிழோசையும் இவ்வாறு வெளிவரவேண்டும் என ஆசைப்பட்டதுண்டு. அந்த ஆசை நிறைவேறும் இவ்வேளை யிலே, தமிழோசைக்கு இச்சிறிய வாழ்த்துரையை எழுதுவதில் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ்
பீடாதீபதி, பட்டப்பிள் படிப்புகள் பீடம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பெரும் பொருளாளர்
கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராஜா அவர்களது

வரம்த்துச் செய்தி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இன்று வேர்ஸிட்டு, விழுதெறிந்து, கிளை பரப்பிப் பெரு விருட்சமாகப் படார்ந் திருக்கின்றது. இப்பல்கலைக்கழகம் வளரகமாக விதைக்கப் பட்ட காலத்திலேயே தமிழ் மன்றமும் முளைத்துவிட்டது. இருபத்தெந்தாவது அகவையில் இளமைச் சுமையோடு இறும்புதெய்தி நிற்கின்றது.

இப்பல்கலைக்கழகத்தின் சுலப பீட மரணவரீகளை யும் உள்ளடக்கிய பெரு மன்றமாகத் திகழும் தமிழ் மன்றம் பல்வேறு பணிகளை ஆற்றி வளர்ந்து நிற்கின்றது.

நாடகம், நடனம், கவியரங்கு, பட்டிமன்றம், சிறு கதைப் போட்டி, ஆய்வரங்கு முதலான நிகழ்ச்சிகளைச் சிறப்பும் நடத்தி வெற்றிகண்ட தமிழ் மன்றம் சிறிதுகால இடைவெளிக்குப் பின் மீண்டும் தமிழோள்கைய வெளியீடு வகை அறிந்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் சென்ற காலச் சிறப்பையும், நிகழ்காலத் திறனையும், இனி வருங்காலத் தின் செயற்பாடுகளையும் தமிழ் மன்றம் பநிவுசெய்து வைப்பது பயனித்தரவல்லது.

தமிழோளை எல்லாவகையிலும் சிறந்து விளங்க எனது நல்லாசிகளை வழங்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்;

கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராஜா
தலைவர், தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

மன்றத் தலைவரின் எண்ணத்திலிருந்து....

நீண்ட இடைவெளிகளுக்குப் பின்னர் தமிழோசை உங்கள் கரங்களில் தவழ்சின்றது. பல்வேறு அசாதாரண குழ்நிலைகளும், சிற்சில காரணங்களும் தொடர்ச்சியான மலர் வெளியீட்டுக்கு முன்னர் தடைக்க நிறுத்துவிட்ட வேளையிலே, எமது மன்றப் பணிகளை முன்னெடுக்க எமது மன்றக் காப்பாளர் அவர்களும், மன்றப் பெரும் பொருளாளர் அவர்களும் சிறந்த ஆலோசனைகளை நல்கி மன்றத்தினை வழி நடாத்தியுள்ளார்கள்.

இந்த இதழிலே தமிழோசை தனது பார்வையை விசாலிக்க வேண்டும் என எண்ணினோம். அதன் பேராக பயனுள்ள பல கட்டுரைகளை பல்பரிமாண நோக்கில் இம்மலர் தாங்கி வந்துள்ளது. இம்மலரின் மலர்வுக்கு எமக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கி கட்டுரைகளைத் தந்துதவிய கல்வி சார்ந்த குழாத்தினர்க்கும், மன்றப் பணிகளைச் செவ்வனே நிறை வேற்ற துணைநின்ற, செயற்குமுனினர்க்கும், வர்த்தகப் பெருமக்களுக்கும் மன்றத்தின் சாரிபில் நன்றி கூறக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

தமிழ்மன்றம் தேவையறிந்து தனது செயற்பாடுகளை ஆற்றிவந்தாலும் மலர் வெளியீட்டின் தாமதத்தை துரிதமாக்க எளிமையான முறையிலே காத்திரமான விடயங்களுடன் இவ் வெளியீட்டினை மேற்கொண்டுள்ளோம்.

எதிர்காலத்தில் இந்த தமிழோசை மேலும் புதுப் பொலிவு பெற்றுத் திடமிழும், மன்றத்தின் பணிகள் சிறக்கவும் இனிவரும் புதிய தமிழ்மன்றச் செயற் குழுவும் உற்சாகத்துடன் செயற்படும் என்ற எண்ணங்களோடு உங்களிடம் இருந்து விடை பெறுகிறேன்,

நன்றி

ச. குணேஸ்வரன்
தலைவர்,
தமிழ்மன்றம்.

செயலாளர் சிந்தனையில்!

தமிழ்மன்றத்தின் வெளியீடாகிய 'தமிழோசை' பத்தாண்டுகால இடைவெளியின் பின் இன்று வெளிவருகிறது. காலச்சூழலும், பொருளாதார நெருக்கடியும் சீசன்றிகை தொடர்ச்சியாக வெளிவருவதில் தாமதத்தை உற்படுத்தின. இன்றும் பல நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலேயே இதனை வெளியிட்டுள்ளோம். கணத்தவ நேர்த்தியுடனும் காத்திரக்துடனும் இதனை வெளியீட்டாக்குப் பெறுவிருப்பம் இருந்தபோதும் மேற்குறித்த நெருக்கடி காரணமாக அது மழுமைப்படாது போயிற்று, எனினும் எமது இயல்புக்கு ஒத்திசைய இதனை எளியிடுவதில் மன்றிறவடைகின்றோம்.

யாழ். பஞ்சலைக்கழகத்தின் அனைத்துப் பீட மாணவர்களையும் அங்கத்தவர்களாகக் கொண்ட தமிழ் மன்றம் கடந்த ஆண்டுகளில் பல்வேறு செயற்பாடுகளிலும் முனைப்புடன் ஈடுபட்டு வருகிறது. கருத்தரங்குகள் நால் வெளியீட்டு விழாக்கள், கலை இலக்கியப் போட்டிகள் என மன்றத்தின் செயற்பாடுகள் பல பரிமாணத் தளத்தில் சென்றிருக்கின்றன. மாணவர்களின் அறிவை மேம்படுத்தும் அதேவளை அவர்களின் ஆற்றல்களுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுக்கும் முயற்சியிலும் முனைப்புடன் ஈடுபட்டு வருகிறது.

மன்றத்தின் வளர்ச்சிக்கும் அதன் செயற்பாட்டுக்கும் உறுதுணையாக அமைந்தவர்கள் பலர். மன்றப் பெரும் பொருளாளர். காப்பாளர் என்போர் எம்மைநன்கு நெரிப்படுத்தினர். எமது தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர்கள் அவ்வப்போது அரிய ஆலோசனைகளைக் கூறி ஆற்றப்படுத்தினர். நிர்வாகசபை உறுப்பினரும் விளம்பரக் குழுவினரும். ஏனைய அங்கத்தவர்களும் முழுமனத்தோடு உதவிகள் வழங்கினர். கயிழ் ஆர்வலர்கள் பலரும் தம்மால் இயன்ற அளவு உதவிகளைச் செய்தனர். இம் மன்றத்தின் செயலாளர் என்ற வகையில் இவர்கள் அனைவருக்கும் மன்றத்தின் சார்பில் நன்றிக்கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோன்.

தமிழோசை தொடர்ந்தும் வெளிவரவேண்டும் என்பதே எமது அவா. எதிர்காலத்தில் ஆண்டுதோறும் தமிழோசையை வெளிக்கொணர்வதில் மன்ற நிர்வாகிகள் ஆக்கறை செலுத்துவாரிகள் என எதிர்பார்க்கின்றேன். அதற்கு ஆண்டவனின் அருள் என்றும் கைகூடுவதாக.

ஈ. குமரன்
செயலாளர்,
தமிழ் மன்றம்.

இதழாசிரியர்களின் இதயங்களிலிருந்து.....

"தமிழகும் அழைத்தன்று போ
அந்தத் தமிழ் எங்கள் உயிரிடு நேர்"

ஆம், தமிழின் சிறப்பைத் தரணியெல்லாம் எடுத்தோம்ப பண்டு தொட்டு இன்று வரை பல்லாயிரக் கணக்கான நூல்கள் தோன்றியுள்ளன, 'தேமதுரத் தமிழின் ஒசையை டல்கெலாம் பரப்பும் வகையில் பல நிறுவனங்களும் செயற்பட்டு வருகின்றன. இந்த வகையில் எமது தமிழ் மன்றமும் தன்னாலான பணிகளை இயன்றலாவு செய்து வருகின்றது. அத்தகைய பணிகளில் ஒன்று 'தமிழோசை' என்ற சஞ்சிகையின் வெளியீடு,

கடந்த பத்தாண்டு காலமாக நாட்டில் இடம் பெற்றவரும் அசாதாரணக் குழந்தை காரணமாக இச் சஞ்சிகை தொடர்ந்து வெளிவர முடியவில்லை. தமிழோசை தொடர்ந்தும் ஒவிக்க வேண்டும் என்ற எமது அவாவினால், வெளியிழூ ஆண்டில் இச் சிறப்பு மலரை வெளியிடுவதற்கு முன் வந்தோம். எனினும் பல்வேறு நெருக்கடிகள் காரணமாக கூடிய விசைவில் வெளியிட முடிய விடிலை.

இவ் விதழில் தமிழோசையானது பன்முகப் பார்வையில் விணங்க வேண்டும் என்ற எமது விருப்பினால் பல பயனுள்ள கட்டுரைகளைத் தாங்கி வெளி வருகின்றது; இவற்றைத் தந்துதழிய பேராசிரியர்கள், விரிவுவரையாளர்கள் மாணவ நண்பர்களுக்கு எமது நன்றிகள்.

இச் சஞ்சிகையை மேலும் மலர்விக்க ஆசியுரைகள் வாழ்த்துரைகள் வழங்கிய துணைவேந்தர் மன்றக் காப்பாளர் மன்றப் பெரும் பொருளாளர் ஆகியோருக்கும் எமது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

அசீக்க் கோரிக்கப்பட்ட தாள்களைச் செவ்வை பார்க்க (Proof Reading) உதவிய தமிழ் மன்றத் தலைவருக்கும் எமது நன்றிகள்.

அகத்தியர் தொடக்கம் ஆறுமுகநாவலர் வரை அருந்தமிழின் இனிய ஒசை அகிலமெல்லாம் ஒவிக்க அளப்பரீய ஆவலுடன் செயற்பட்ட அறிஞர் பலர். அவர்கள் போல் நாமும் எம்மினிய தமிழின் இங்கலையை எடுத்தியம்ப முன் நிற்போம்.

இல்லை இதழாசிரியர்கள்
க. தமிழ்ச்செல்வி
நா. நடரேந்திரா

இவர்கள் நன்றிக்குரியவர்கள் ...

- ❖ இம் மலரின் உருவாக்கத்திற்கு ஆலோசனைகள் நல்கியும் ஆசியுரை வழங்கியும் சிறப்பித்த எமது துணைவேந்தர் பேராசிரியர் பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்.
- ❖ எமக்கு வேண்டிய ஆலோசனைகள் வழங்கி எம்மை ஆற்றுப்படுத்தியும் வாழ்த்துரை வழங்கியும் சிறப்பித்த மன்றக் காப்பாளர் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள்.
- ❖ மன்றத்தின் செயற்பாடுகளுக்கு வழிகாட்டியாகத் திடழ்த்தும் வாழ்த்துரையும் வழங்கி மனை மலர்வித்த பெரும் பொருளாளர் கலாநிதி என். சிவலீங்கராசா அவர்கள்.
- ❖ மனைரச் சிறந்த முறையில் உருவாக்க வேண்டிய ஆக்கங்களைத் தற்றுதலிய பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், மாணவ நண்பர்கள்
- ❖ விளம்பரம் தந்துதலிய வர்த்தகப் பெருமகிளி.
- ❖ மன்றச் செயற்பாடுகளுக்கு உடன் நின்றுமூத்த மன்றச் செயற்குழுவினர், விளம்பர உதவிக்குழுவினர்.
- ❖ மலைரச் சிறந்த முறையில் பதிப்பித்த ஜமாலை மகாத்மா அச்சகத்தினர்
- ❖ மலரின் நிறைவுக்கு பல வகையிலும் உதவிய உள்ளுமிகள்.
- ❖ மலரிலுள்ள ஆக்கங்களை வாசித்து மகிழும் வாசகர்கள்

இவர்கள் என்றென்றும் நன்றிக்குரியவர்கள்.

'காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும் ஞானத்தின் மாணப் பெரிது.

இணை இதழாசிரியர்கள்
க. தமிழ்ச்செல்வி
நா. நரேந்திரா

யொருளடக்கம்

01.	“அமைப்பியல், பின் அமைப்பியல், பின் நவீனத்துவம்” சில குறிப்புக்கள் — 01 பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியம்
02.	சமுத்துத் தமிழ்க்கவினத மரபில் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை — 06 பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்
03.	யாழிப்பாணத்து மரபுவழி இசை நடனக் கல்வி — 13 கலாநிதி பொ. ஜெயராசா
04.	நீதிசார் செயற்பாட்டின் திருவிவிலியப் பின்னணி அருட்கலாநிதி அன்றன் மத்தாயல் — 20
05.	வள்ளிப் பிரதேச கண்ணகை வழிபாட்டில் வற்றாப்பளையின் முக்கியத்துவம் ஒரு மறு பரிசீலனை — 26 திரு. ம. இரகுநாதன்
06.	பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்தம், பெரியாழ்வாரும் — 31 செல்வி பா. உமா
07.	தொல்காப்பியர் கூறும் இந்தினைச் சொல்லாவதற்கு ஒத்தவுரிமையான வினைச் சொற்கள் (விரவு வினை) — 38 திரு. பொ. செங்கதிரி செல்வன்
08.	இடப்பெயர்வின் பின் யாழிப்பாணக் கவிகதகள் — 42 செல்வி மீன்லோசினி அருணாசலம்
09.	பாலைக் கலிப்பாடல்களில் நிலையாமை — 47 திரு. கி. விசாகருபன்
10.	ஙனினித் தமிழ் — 52 செல்வி செல்வரஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம்
11.	மொழி, மொழியியல், மொழிபெயர்ப்பியல் ஓர் அறிமுகம் — 55 செல்வி க. தமிழ்ச்செல்வி

12.	நானும் அவர்களும் நாடும்	— 59
	திரு. த. ஜெயசிலன்	
13.	அண்ணாவுக்கோர் மடல்	— 60
	செல்வி திலீபா வல்லிபுரநாதன்	
14.	ஒற்றைச் சவுக்கு	— 61
	திரு. த. இருபாகரன்	
15.	ஓடும் மேகங்களிடம் ஒரு தாது	— 62
	செல்வி சுஜாதா சிவயோகநாதன்	
16.	ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் நொறுங்குண்ட	
	இருதயம்	— 63
	கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்	
17.	தமிழியல் ஆய்வுப் பரப்பில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ச் சாசனங்கள்	— 70
	கலாநிதி செ. இருஷணராஜா	
18.	புராதன சிங்கன் இலக்கியங்களில் தமிழின் செல்வாக்கு	— 86
	திரு. சாமிநாதன் வீமல்	
19.	ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் போர்த்துக்கேயர் காலம்	— 101
	கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராஜா	
20.	தமிழியல் ஆய்வில் தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்கள்	— 110
	செல்வி றஜனி செல்வரட்னம்	
21.	அரசுவை இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் குலோத்துங்கச்சோழன் உலா	— 116
	திரு. ச. குமரன்	
22.	ஏன்?	— 122
	செல்வி பிரேமினி சபாரத்தினம்	
23.	புலம்பெயர் நாடுகளில் ஈழத்தமிழரின் அரங்கச் செயற்பாடுகள்	— 128
	திரு. எஸ். குணேஸ்வரன்	
24.	மரணவெளி	— 132
	திரு. அ. பெளதந்தி	

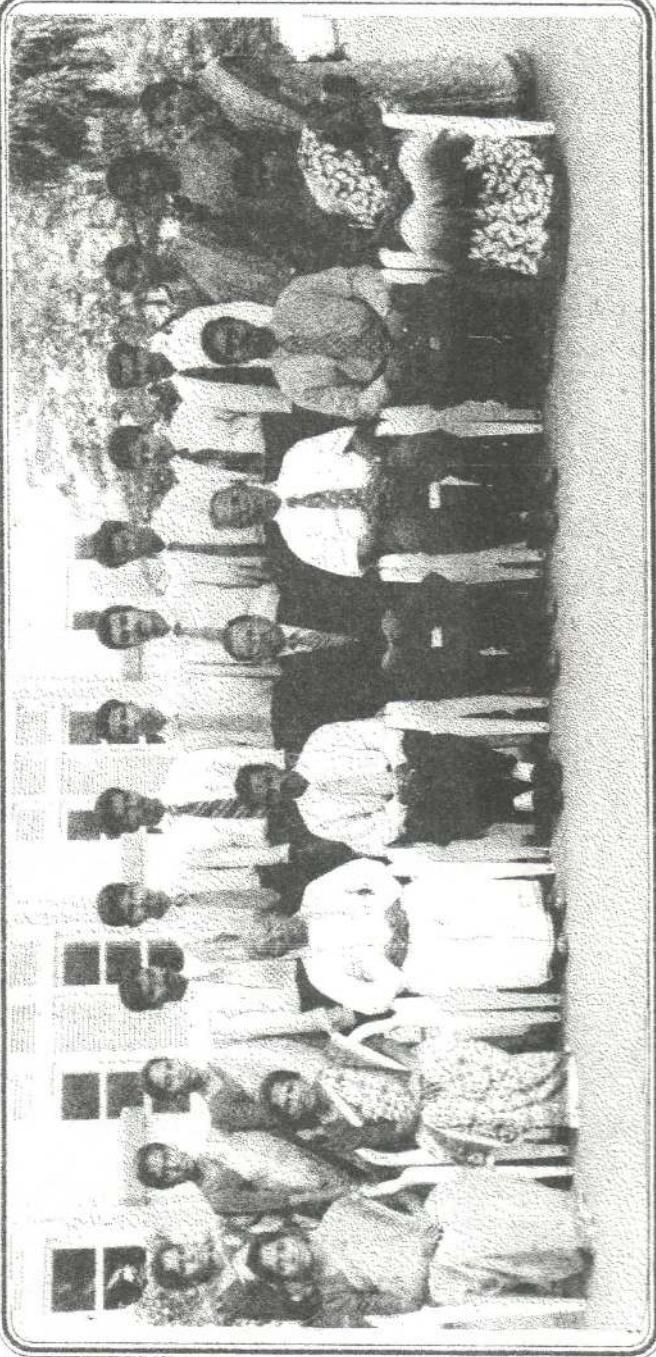
தமிழ்மன்ற செயற்குழு - 1999

காப்பாளர் :-	பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்
பெரும் பொருளாளர் :-	கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராஜ்
தலைவர் :-	க. குணேஸ்வரன்
துணைத்தலைவர் :-	த. கணிமோழி
செயலாளர் :-	ஈ. குமரன்
துணைச் செயலாளர்கள் :-	வ. திலீபா
இளம் பொருளாளர் :-	க. சென்வக்கந்திரன்
இணை இதழாசீரியர்கள் :-	கெ. நல்லி
	க. தமிழ்ச்செல்வி
	நா. நரேந்திரம்

நிர்வாக உறுப்பினர்கள்:-

அ. நிறோஜினி	வ. வசந்தகுமார்
வே. செல்வராஜி	த. முதினி
த. சுகந்தி	த. சுகந்தி
பு. நகுலன்	த. ஜெயலேன்
தி. சிவயோகினி	மா. புனிராஜ்
பா, பாலமுரளி	தி. ஜெயந்தன்
அ. பெளநந்தி	த. நொபேட்
	நி. மேகலா

五十年代的中國電影——1999.

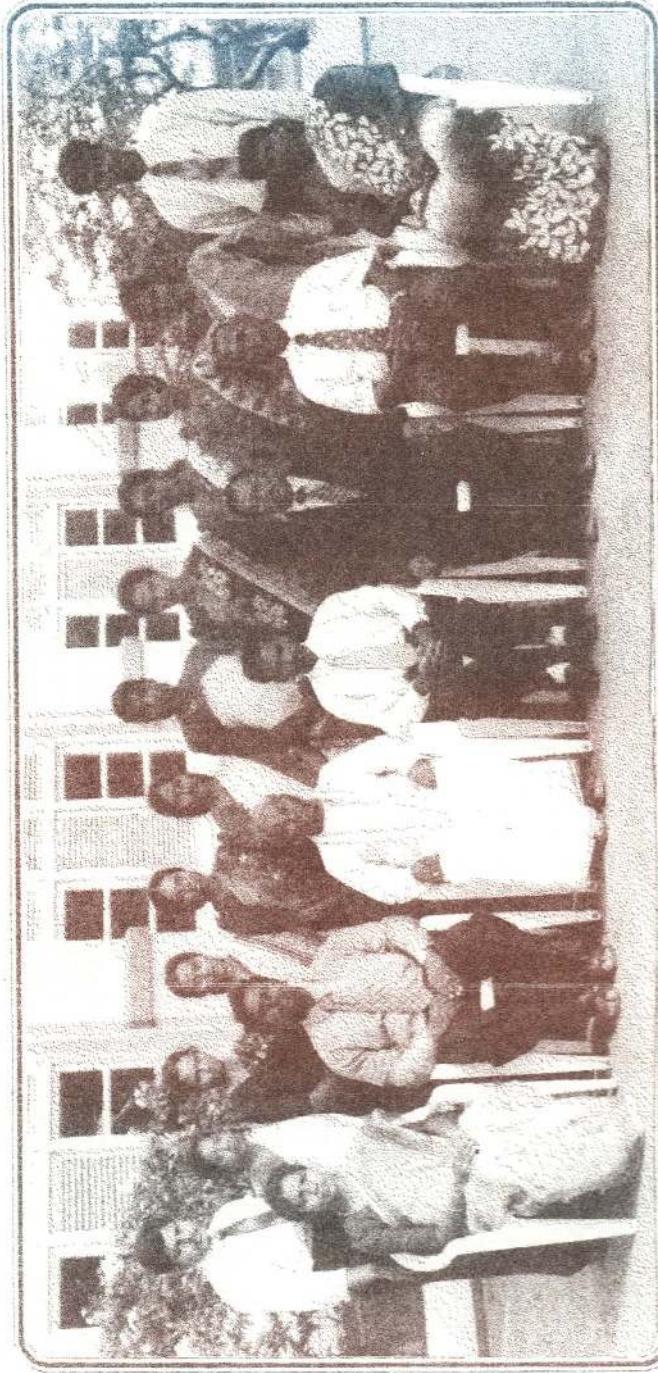
குடியிருப்பு காலத்திலே அதன் மூலம் வருமானம் குறையவில்லை.

பிரதிவிளைவு: ~ தம.தாந்தி, கோ.கெல்வரராமி, கு.கிழவூரியன், பு.நடுகலை, பு.நடுகலை, அ.புரூபானி, அ.புரூபானி, த.அ.புரீஸ்வரன்,

தெப்பாமலைக்குறிச்:- அ.பீ.பேரவேலி, என்.பெருமை, க.நடராஜ், ம.நாகராஜ்.

ՀԱՅՈՒԹՅՈՒՆԻ ՊՐԵՍՏՐԱՆԳՈՒՅՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

Ergonomics in Design

அமைப்பியல், பின் – அமைப்பியல், பின்-நவீனத்துவம் – சில குறிப்புகள்

— பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன்
உழைத்துறை
யாத். பஸ்கலவக்டுகம்.

தமிழ்த் திறனாய்வுகில் சமகாலத் தில் பெருவழக்காகப் பயிலும் தொடர்கள் இவை. அன்மைக்கால – ஏற்காழ கடந்த இருத்தாப்தங்களின் – தமிழ்த் திறனாய்வியல் அனுகுமுறைகளில் நிகழ்ந்து வரும் புதிய போக்குகள் சில இப்பெயர்களால் கூட்டப்படுகின்றன. இவை குறிக்கும் பொருண்மை பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பாக இச் சிறு கட்டுரை அமைகின்றது.

‘அமைப்பியல்’ என்ற தொடர் (Structuralism) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் தமிழாக்கமாகப் பயில்கிறது. இச் சிந்தனையைத் தமிழில் அறிமுகம் செய்த முதல்வரான் தமிழவன் தந்த தமிழாக்கம் இது. மேற்படி ஆங்கிலச் சொற் பொருண்மையைக் கட்டமைப்பு வாதம், அமைப்பு மையவாதம், அமைப்பியம், அமைவியம் என்னும் பெயர்களாலும் கூட்டி வழங்கும் மரபும் உள்ளது. பெருவழக்குப் பெற்றுள்ளவகையில் அமைப்பியல் என்ற தொடரே நமது பயன்பாட்டுக்கு ரியதாகிறது. அமைப்பியலின் தொடர்ச்சியாக நமது சிந்தனைத் தளத்துக்கு வந்தவையே மேற்கூட்டிய ஏனைய இரு அனுகு முறைகளும், இவற்றுள் பின்-நவீனத்துவம்’ நமது சிந்தனை முறைமைகளில் பாரிய தாக்கத்தை

விளைவிக்கக்கூடிய தனித்துவமான ஒரு பார்வையாகக் காட்சி தருகின்றது. இவ் வாரான் இப் புதிய வரவுகளின் பொது இயல்புகள், இவற்றுக்கிடையிலான உறவுகளை, முரண்நிலை என்பன தொடர்பான நமது ‘புரிதல்கள்’ இக்கட்டுரையிலே பதிவாகின்றன.

அமைப்பியல் என்பது கலை இக்கியங்களின் கட்டமைப்பு பற்றிய ஒரு அறிவியல்சார் பார்வையாகும். ஒரு படைப்பின் உருவாக்கத்துக்கு அடிப்படையாகத் திகழ்ந்திருக்கக் கூடிய முகைகளுக்காக பற்றிய தேடலாக இது தொடர்களின்றது. இந்தத் தேடல் எல்லாவகைக்கலை இலக்கியப் படைப்புக்களுக்கும் கட்டுலனாகாத ஒரு அகவடிவம் உள்ளது என்ற முடிவைச் சென்றடைகிறது. படைப்பு எழுந்த சூழ்வின் உள்ளியல் மற்றும் சமூக-பண்பாட்டுக் கூருகள் என்பவற்றின் தொகுப்பாக உள்ளது. இந்த அகவடிவம், படைப்பின் தொனி பொருள், அது புலப்படுத்தும் வாழ்வியல் நோக்கு, வெளிப்பாட்டு நிலையிலான சொல், தொடர், கூற்று, உத்திமுறை முதலிய பலவும் இந்த அகவடிவத்தின் விதியொழுங்களின்படியே அமைவன். இவ்வாறான அகவடிவங்களை இனங்கானும் ஒரு அறிவியல் பார்வையே அமைப்பியலாகிறது.

இவ்வாறான அறிவியற் பார்வை முதலில் பிரான்ஸில் 1960—70களில் முனைவிட்டது; French Structuralism என வழங்கப்பட்டது. பின் பிறநாடுகளிற் பரவியது. 1982 இல் தமிழில் தமிழ்வனின் ஸ்ட்ரக்சரலில் நால் மூலம் முதல் அறிமுகம் எய்தியது.

அமைப்பியலின் அடிப்படை எல்லா வற்றையும் அகம், புறம் என இரட்டை நிலையிற் பார்ப்பது. இவ்வாறான இருமை நிலைப் பார்வை முதலில் மொழியல், உளவியல், சமூகவியல், மானுடவியல் முதலிய துறைகளில் உருவானதாகும். மொழியலார் மொழியை அகவடிவம் (The Langue) எனவும் புறவடிவம் (The Parole) எனவும் வேறுபடுத்தி நோக்கினர். உளவியலிலே அடிமனம், அறிமனம் என இருமை பேசப்பட்டது. சமூகவியலிலே அடித்தளம், மேற்கட்டுமானம் என்ற இருமைநோக்கு மார்க்சியரால் முன்வைக்கப்பட்டது. இவ்வாறான இருமை நோக்குகளின் ஒரு தொடர்நிலை விணவாக கலைஇலக்கியங்களில் அமைப்பியல் பார்வை உருவாகியது.

“மனிதன் தன் வரலாற்றைத்தானே படைத்துக்கொள்கிறான் ஆனால் அதனை அவன் உணர்வதில்லை.”*

இது கார்ஸி மார்க்சின் பிரபஸமான கூற்று. இக்கூற்றில், மனிதனாற் படைக்கப்படும் வரலாறு புறநிலை, அதனை அவன் உணராத நிலை அகற்றிலை. இந்த இரண்டாவதான அகநிலை அவன் அறியாத வகையில் அவனை இயக்கி நிற்கும் உணர்வோட்டமாகும். இது அவனது வரிக்க உறவுகளின் தளமாகும். இவ்வாறு அவன் அறியாமலே அவனை இயக்கி நிற்கும் வரிக்க உறவு—வரிக்க உணர்வு—களின் தளத்தையே ‘அமைப்பு’ என அமைப்பியலாளர்லெவிஸ்ட்ராஸ் (Claude Deleuze Strauses) குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்றாறான அமைப்பை இனங்காணும் நோக்கில் உருவான அமைப்பியல் கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள் பொதுவான விதி யொழுங்கு கணக்கு

அமையப் படைக்கப்படுவன் எனக் கருதுவது. எனவே படைப்பாளியின் தனித் தன்மை இதில் கவனத்தைப் பேறுவதில்லை. படைப்பின் தரமதிப்பிட்டிற்கும் இதில் இடமில்லை. தரமதிப்பிட்டு முயற்சியானது விருப்பு, வெறுப்பு ஆகிய அகவடிவப் பண்புகளால் உருவாவது எனச் சூட்டி, எனவே அது தேவையற்றது என தோர்த்தோப் ப்ரை Northrop Frye] என்ற அமைப்பியலாளர் குறிப்பிடுவர்.

அமைப்பியலின் மற்றொரு முக்கிய செய்ன முறை படைப்பாளியிடமிருந்து படைப்பைத் தூரப்படுத்தும் முயற்சியாகும். படைப்பாளிக்கு அப்பால் படைப்பு தனக்கெனத் தனிவாழ்வுடையது. எனப்பதை இதன் விளக்கம். ‘படைப்பாளியின் மரணம்’ என்று இதனைக் குறிப்பிடுவர். ரோலன்பார்த் (Roland Barthes) என்பார்முன்வைத்து விளக்கிய என்னக்கரு இது. ஒரு படைப்பானது, உருப்பெற்றபின்னர் படைப்பாளியினின்று பிரிந்துவிடுகின்றது. அந்திலையில் அது வாசகனது பார்வைக்கு வருகிறது. வாசகன் தன் அனுபவத்துக்கேற்ப படைப்பைப் புரிந்து கொள்ள முயல்கின்றான். இந்திலையில் வாசகன் படைப்பில் எதனைத் தரிசிக்கிறானோ அதுவே படைப்பின் பொருளாகிறது. படைப்பாளி என்ன கருதினான் அல்லது என்ன கூறமுயன்றான் என்பது முக்கியத்துவம் இழக்கிறது: ஒரே படைப்பில் பல்வேறு வாசகர்கள் பல்வேறு கூறுகளைத் தரிசிப்பார்; பல்வேறு குரல்களைக்கேட்பார். அவர்கள் ஒவ்வொர்முறை வாசிக்கும் பொழுதும் ஒவ்வொர் விளக்கத்தைப் பெறவுண்டும். இவற்றுக்கெல்லாம் இடமளிக்கும் வகையிலேயே படைப்பைப் படைப்பாளியிடமிருந்து தூரப்படுத்தும் சித்தனை அமைப்பியலில் அமைகின்றது.

ஒரு எழுத்தாளன் தனது கருத்துக்களையே தன் ஆக்கத்தில் சொல்ல வந்த போதும் தற்செயலான நிகழ்ச்சிந் தெரிவும் சொற்களும் அதில் வந்து சேர்ந்திருக்கும். இவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு படைப்பிற் காணப்படும் பல்வேறு கருத்துக்களையும் உணர்வுபவங்களையும் வெளிக்கொண்றாம் என்பது ரோலன்பார்த் அவர்களது நிலைப்பாடாகும்.

வாசகள் படைப்பில் எதைக் கான் கிறானோ அதுவே அதுஞ் பொருள் என்ற கருத்து நிலைக்கு மிகை அழுத்தம் கொடுப்பது திறனாய்வைக் 'கேவிக்கூத்து' ஆக்கிவிடலாம். எனவே 'வாசனின் வெளிப்பாடுதான் படைப்பு என்பது மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்று' என எம். ஏ. நூஃமான் அவர்கள் முன்வைத்துள்ள அபிப்பிராயம் பொருத்தமாகவே தெரி கிறது.

அமைப்பியின் தொடர்ச்சியாக உருவான பின் அமைப்பியல் சில கூறு களில் அமைப்பியலை மறுதலிக்கும் ஒரு அணுகுமுறை ஆகும். படைப்புக்களுக்குரிய அகவடிவைத் தேடும் முயற்சி பயனற்ற தொன்று என்ற கருத்தோட்டம் பின் அமைப்பியந் சிந்தனைகளில் மேற்கொண்டுகிறது. குறிப்பாக முக்கிய பின் - அமைப்பியலாளராகக் கொள்ளப்படும் தெரிதா (Jacques Derrida) என்பார் முன்வைத்துள்ள 'Deconstruction' என்னும் திறனாய்வு அணுகுமுறை இதனையே உணர்த்தியமைகின்றது. இதனைத் தமிழில் கட்டவிழ்ப்பு, கட்டமிழ்ப்பு கட்டுடைப்பு, தகர்ப்பமைப்பு எனப் பல வாறு கட்டுவர். ஒரு படைப்பை முழு மையாகக் கட்டவிழ்த்து அதன் மூலக் கூறுகளை இன்காணும் நோக்கிலான முயற்சியை இது குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறான முயற்சியில் இறுதியாக அப்படைப்பின் அகவடிவைக் கண்டறிவது சாத்தி யமற்ற ஒன்று என்பதை தெரிதாவின் முடிபு ஆகும்.

படைப்புப் பற்றிய புரிதல்கள் பல வகைப்படும். காலந்தோறும் தரப்பட்டு வந்த விளக்கங்கள் புதுமையானவையாக வும், வெவ்வேறு வகைப்பட்டனவாகவும் அமைந்திருக்கலாம். எனவே இதுதான் 'சரியான மூலநிலை' என ஒன்றைச் கட்டல் சாத்தியப்படாது என்கிறார் அவர். இவ்வாறான மூல உண்மை தேடும் முயற்சி உண்மையிடம் எம்மை இட்டுச் செல்லாது. உண்மை இருந்த கவட்டை மட்டுமே எமக்குக் காட்டவல்லது என்பது அவர்து எழுத்துக்களில் உய்த்துணர்ப்படுகின்றது.

மேலும் இத் தொடர்பில் மாறாத உண்மை என்ற மையம்சார் நிலைப்பாடு மறுக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறான பின் - அமைப்புச் சிந்தனையின் இன்னொரு நிலைப்பட்ட விளக்க முறைமையாகவே 'பின் - நவீன்த் துவம்' (Post - Modernism) அமைகின்றது. பின் - அமைப்புப் பேசுபவர்களான தெரிதா மற்றும் மிஶேல் பூக்கோ (Michel Foucaule) ஜாக்யூஸ் லக்கான் (Jacque Blaean) முதலியோரே முக்கியபின் நவீன்த்துவ சிந்தனையாளர்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றனர். தெரிதா கட்டவிழ்ப்பு சிந்தனையாளர் எனக் கண்டோம் பூக்கோ சமூக விஞ்ஞானங்களில் 'அதி காரம்' என்ற கருத்து நிலையை மையப்படுத்தியவர். லக்கான் உள்பகுப்பாய் வாளர்.

இத்தகு சிந்தனையாளர் பலராலும் பேசப்பட்டுள்ள கருத்துக்களின் தொகுதி யான பின் - நவீன்த்துவம் என்பது திட்ட வட்டமான ஒரு கோட்பாட்டு அமைப்பு அல்ல. பொதுவாக நவீன சிந்தனைப் போக்குகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தி நிற்கும் அறிவுசார் பார்வையை மறுதலிக்கும் உணர்வு தழுவிய அணுகுமுறைகள் பல வற்றையும் கட்டும் 'பொதச்சட்டாக' இது திகழ்கிறது. முக்கியமாகப் பகுத்த நிலைப் பார்வை, தொகுத்து நோக்கும் முறையை, என்பவற்றை இது கேள்விக்குட்படுத்துகின்றது. இதுவரை கட்டியமைக்கப்பட்டுள்ள வரலாற்றை ஏந்த மறுப்பது பொதுமைப்படுத்துதலை விடத் தவித் தன்மைகளை இன்காணப்பதில் ஆர்வங்காட்டுவது, மையப்படுத்தப்பட்ட பேரரசியலை விடப் பிரதேச நிலைப்பட்ட நுண் அரசியலை முதன்மைப்படுத்துவது, கலை இலக்கியங்களில் தேசிய இனத்துவ பண்பாட்டு அடையாளங்களை வற்புறுத்த வது, அறிவைவிட உணர்வுக்கு முதன்மையளிப்பது என்பனவாகப் பின் - நவீன்த் துவத்தின் பார்வைப்பரப்பு விரிந்து செல்கின்றது. மேலும் எல்லாவிதமான சமூக அமைப்புக்களிலும் அதிகாரத்தின் அருப்பரங்கள் செறிந்திருப்பதை இன்காணப்பது, மையப்படுத்தப்பட்ட சமூகமட்டத் தினின்று விளிம்புநிலை மாந்தரை நோக-

கிக் கவனத்தை ஈர்ப்பது என்பனவாக வும் இதன் அணுகுமுறைகள் அமைகின்றன.

இவ்வாறான பின் - நவீனத்துவம் பார்வை கலை இலக்கியத்துறையில் ‘யயர் கலை’ ‘சனாரஞ்சக்களை’ என்ற வேறுபாட்டைத் தகர்க்க முற்படுகிறது. மையம் அழிப்பு என்பதனுடாக விளிம்பு நிலை மாநந்தரீகளது உணர்வுகள் அபிலா சைகள் என்பன முதன்மைப் படுத்தப்படும் நிலையில் சமூக விழுமியங்கள் கேள்விக் குட்படுத்தப்படுதலையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

மேற்கூட்டிய அமைப்பியல் மற்றும் அதைத் தொடர்ந்து உருவான சிந்தனைப் போக்குகள் என்பன கடந்த முப்பது ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் ஐரோப்பாவில் நிகழ்ந்துவந்த சமூக - கலாச்சார உணர்வோட்டங்களில் பெறுபேறுகள் எனலாம் குறிப்பாக 1968 இல் பிரான்சில் நிகழ்ந்த மாணவர் கிளச்சியை அடுத்து உருவான புதிய சிந்தனைச் சூழ்வின் தொடர் விளைவுகளாக இவை கருதப்படுகின்றன. சொலியத் தீர்த்தங்களுக்குப் புறம்பான ஐரோப்பிய நாடுகளில் வளர்ந்து வந்த மார்க்கிய சிந்தனைகள் இவ்வாறான புதிய பார்வைகளுக்கு அடிப்படைகள் ஆயின். அன்மைக்காலத்தில் முஸைப்புற்றுள்ள ‘உலகமயமாக்கல்’ (Globalization) சிந்தனைச் சூழல் பின் - நவீனத்துவத்துக்கு வாய்ப்பானதொரு தளமாக உள்ளது.

மேற்படி சிந்தனைப் போக்குகளை தமிழில் அறிமுகமாகத் தொடர்ந்து ஏற்ற தாழ இரு தசாப்தங்களாகின்றன என்பதை முன்னரே நேராக்கினோம். இவ்வாறான புதிய போக்குகள் தமிழரின் பண்பாட்டு மரபுக்கு ஏற்புடையனவா? என்ற வினா ஒரு பால் எழுந்துள்ளது. இச் சிந்தனைப் போக்குகளை அறிமுகம் செய்வோர் பயன்படுத்தும் சொற்கள், தொடர்கள், என்பனவும் எடுத்துரைப்பு முறைகளும் தமிழின் பொது வாசகளுக்குப் புதியவை. எனவே படைப்பாளிகள் வாசகர் மட்டத்தில் இவை இன்றுவரை உரியவாறு சென்ற சேரவில்லை என்று தான் கூறவேண்டும். கல்வியாளர் மற்றும்

சில படைப்பாளிகள் ஆகியோரின் சொல்லாடல்களுக்குள்ளேயே இவை உயிரித்துயிப்படுவன் உள்ளன. இவை நமது மரபுக்குப் பொருந்துமா? ஏற்புடையனவா? என்பன போன்ற விளாக்களை எழுப்பிக் கொண்டிருப்பதை விட இவற்றை உரியவாறு புரிந்து கொண்டு முடியுமானால் பயன்படுத்திக்கொள்ள முற்படுவதே தொழிலாக உரிப்பாகப் பின் - நவீனத்துவத்தைப் புரிதல், பயன்கொள்ளல் என்பன தொடர்பாக ஒரு கருத்தை முன்வைத்து இக்கட்டுரையை நிறைவுசெய்ய விழுமிகிறேன்.

பின் - நவீனத்துவத்தின் கலை இலக்கியப் பார்வைகளில் இரு முக்கிய பண்புகளை அவதானிக்கலாம். ஒன்று அதன் மனிதநேரமாகும். பொதுவிதிகள், ஒழுக்க நிபங்கள், சம்பிரதாயங்கள் என்பவற்றை விட மனிதனின் இயல்பான உணர்வு நிலைகள், அபிலா சைகள் என்பன முக்கியமானவை, மதிப்பளிக்கப்பட வேண்டியவை என்பது பின் - நவீனத்தின் சிந்தனைப் பரப்பில் உய்த்துணரப்படுவது. இதனால்தான் பெண்கள், தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பலவேறு சரண்டல் களுக்கு உட்படுவோர், விளிம்புநிலை மாந் தர் ஆகியோருக்காகக் குரல் கொடுப்பவர்களுக்கு பின் - நவீனத்துவம் தக்கதொரு தத்துவத்தளமாகப் பயன்படுகின்றது. தமிழகத்தில் இன்று தவித்தியம் பெண்ணியம் என்பன பேசுவோர் பின் - நவீனத்துவத்தைத் தங்கள் சார்பான தர்க்கங்களுக்குப் பயன்படுத்துகின்றனர். எனவே அடிநிலைப்பட்ட - சரண்டப்பட்ட - மக்களுக்காக உலகத்தை மாற்றியமைக்கக் குரல் கொடுத்து நிற்கும் மார்க்சியல் சிந்தனையின் தர்க்கரீதியான ஒரு பரிமானமாக பின் நவீனத்துவம் திகழ்கிறது எனக்கருத இடமுண்டாகிறது. இவ்வகையில் பின் - நவீனத்துவம் நமது சமூக - பண்பாட்டுச் சூழ்வில் ஏற்கத்தக்க ஒன்றாகின்றது எனலாம்.

பின் - நவீனத்துவத்தின் இன்னொரு பண்பாக அமைவது அறிவையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் வரலாற்றையும் மறுதவிக்கும் நிலை ஆகும். இவற்றில் அதிகாரத்தின் அரூப்கரங்கள் தொழிற்படுவதைச்

ட்டி இவற்றை எதிர்த்தல் வேண்டுமென பின்-நவீனத்துவவாதி பேச முறபடும்போது சமூகத்தின் இருப்பு கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றது. பின்-நவீனத்துவம் பண்பாட்டுச் சிரழிவை நோக்கி நம்மை இட்டுச் சென்றுவிடுமோ என்ற ஜயப்பாடு எழுவது இயல்லே.

இவ்வாறான முரண்பாட்டில் நாம் ஒரு சமன்பாட்டைக் காணவேண்டுமானால் விரிவானதளத்தில் விவாதங்கள் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதற்கேதிப்ரமது சிந்தனையை விரிவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

யாருடைய கலைகள், யாருடைய கடவுள்கள்?

— சி. சிவசேரம் —

ஒவ்வொரு மாதம் முதல் மாதம் மத்தியில் தமது அடையாளத்தைப் பேணும் தேவை மிகவும் உணரப்படுகின்றது. இந்த அடையாளம் எது என்பது பற்றிய தெளிவு குறைவாகவே உள்ளது. எனவே மொழி, கலைகள், பண்பாடு என்ற விதமாகத் தமிழ் அடையாளம் எனப்படும் ஒன்றைத் தமக்குக் குட்டிக் கொள்ளப் பலர் கடுமையாக முயல்கின்றார்கள். இதற்கிடையே சைவசமய அடையாளம் ஒன்றும் தமிழ் அடையாளமாகத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் மீத குமத்தப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்மேட்டுக் குடிச் சமுதாயத்தின் பொட்டி மணோபாவம் பிற தளங்களையும் பிரதேசங்களையும் கொஞ்சம் ஊடுருவியுள்ளது. மிகவும் அற்பத்தனமான மணப்பாள்மையை வெளிப்படுத்தும் முறையில் பல விதமான சமூகச்சடங்குகளும் சொந்த நாட்டில் நடப்பதைவிட ஆடம்பரமாக நடக்கின்றன. இவை பற்றிய கண்டனங்களும் கடுமையான விமர்சனங்களும் சமுதாய உணரவுள்ளவர்களாற் பலவேறு கோணங்களிலிருந்தும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரையில் அவற்றை மீண்டும் எழுத அவசியமில்லை.

தமிழ்மொழியை ஒரு சடங்கு சம்பிரதாயமாகவே கருதிப் பயன்படுத்துகிற வசதி படைத்த புலம் பெயர்ந்த தமிழர் தமதுசுய அடையாளமாக எதைக் கொள்கின்றார்களோ தெரியாது. ஆயினும் அவர்களைச் சூழவுள்ள சமுதாயத்திற்குத் தமிழ்க்கலைகள் என்ற பேரில், பரதநாட்டியமும் கர்நாடக இசையும் காண்பிக்கப்படுகின்றன. குழந்தைகள் அவற்றைக் கற்குமாறு ஊக்குவிக்கப்படுகின்றனர். பெருஞ்செலவில் அரங்கேற்றங்கள் நடத்தப்படுகின்றன. இன்னொரு புறம்கோவிக்களின் எண்ணிக்கை பெருவிவருகின்றது. இக்கோவில்களில் வியாபார நோக்கமுடையவர்கள் மிகவும் பொருளீட்ட முடிகின்றன. முனிபு ஈழத்துச் சைவக்கோயில்களில் இல்லாத தெய்வச்சிலைகளும் சித்திரங்களும் மேற்கிண் பலகோயில்களில் குவீந்து வருகின்றன. இதுவும் போதாமல் அவதாரங்களாகத் தங்களைக் கூறிக்கொள்ளும் காவியாடைக் கனவாண்களை வழி படும் வழக்கமும் அதிகரித்து வருகின்றது. எனவே தான் ஈழத்தமிழரது சுய அடையாளத்துக்கும் அவர்கள் தமது என்ற பறைசாற்றும் கலைக்கட்டுக்கடவுளர்க்கும் உள்ள தொடர்புபற்றி இங்கு கேள்வி எழுப்புவது தகும் என நினைக்கின்றேன் (12ஆம் பக்கம் பார்க்க)

- ஈழத்து இலக்கியம்

ஸழத்துத் தமிழ்க்கவிதை மரபில் பாவலர் துறையப்பாபிள்ளை

— பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

ஸழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்

ஸழத்து இலக்கியம் பற்றிய செய்திகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே முழுமையாக இன்னும் சேர்க்கப்படவில்லை என்றே கூறக்கிடக்கின்றது. எனவே ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகளும் மேலும் கூர்மைப்படுத்தப்பட வேண்டியுள்ளன. சங்க காலம் தொடக்கம் ஈழத்துக்கவிதை மரபு பற்றிப் பேசப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் உண்மையில் ஈழத்தைச் சேர்ந்தவர்தாமா என் ஜயப்பாடும் உண்டு. பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை தமது ஈழத்து வாழ்வும் வளமும் (1962) என்னும் நூலிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“பண்டைக்காலந்தொட்டு ஈழநாடு தமிழ் மொழிக்குச் சிறந்த இருப்பிடமாகத் திகழுகின்றது. சங்க காலத்தில் ஈழநாட்டிலிருந்தும் பல புலவர்கள் தமிழ்கம் சென்று தமிழ்மொழியை அலங்கரித்துப் புகழ்பெற்று விணங்கினர். அவருள் ஒருவர் ஈழத்துப் பூதன் தேவனார். அவரினது பாக்கஞ்சில சங்கநால்களிற் காணக்கிடக்கின்றன.”

ஸழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் பூதந்தேவனார் காலத்துடன் தொடங்குவதற்கு இன்னமும் சான்றுகள் வேண்டப்படுகின்றன. இச் செய்திக்குப் பின்னர் 13 ஆம் நாற்றாண்டிலிருந்தே ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கின்றன. ஈழநாட்டின் தமிழ்வளர்ச்சி இவ்விடைக் காலப்பகுதியிலே

எவ்வாறிருந்தது என்பதை அறிய வரலாற்றுச் சான்றுகளும் இல்லை. எனவே யாழ்ப்பாண அரசு நிறுவப்பட்ட காலத்திலிருந்தே, மீண்டும் ஈழத்துக் தமிழிலக்கியம் பற்றிய செய்திகளால், ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாறு எழுதப்படும் நிலை உருவாயிற்று. ஈழத்தில் தமிழிலக்கியம் (1978) என்னும் நூலில் கா, சிவத்தம்பி ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் பின்வரும் காலப்பகுதிகளாக வகுத்துள்ளார்.

1. யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தோன்றும் வரையுள்ள காலம்
2. யாழ்ப்பாண இராச்சியக் காலம் -இது ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் என்றே எடுத்துக் கூறப்படல் மரபு.
3. போர்த்துக்கேயர் காலம்
4. ஒல்லாந்தர் காலம்
5. பிரித்தானியர் காலம்.

இப்பாகுபாட்டை ஈழத்துத் தமிழ்பற்றி ஆய்வு செய்வோர் அடிப்படையாக கொண்டுள்ளனர். ஈழத்தில் நிலவிய அரசியற் பின்னனி இலக்கிய வளர்ச்சி நிலையிலே தொடர்புற்றிருந்தமையால் அவ்வக் காலத்துத் தோன்றிய இலக்கியங்களும் தனித்துவம் பெற்றன. பிரித்தானியர்காலம் வரை இலக்கியம் கவிதை மரபிலே வளர்ந்து வந்துள்ளது. அவை தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய இலக்கியங்களிலிருந்து வேறுபட்டமெந்தன.

ஸழத்துக் கவிதை மரபு:

யாழ்ப்பாணத்தை ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஆண்ட காலத்தில் ஈழத்தின் தனித்துவமான கவிதை மரபு தோன்றி

யது. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் முதல் நூல் கோட்டை இராச்சியத்தை ஆண்டு வந்த மூன்றாம் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்தில் 1310 ஆண்டில் அவனுடைய அரசுவையிலே அரங்கேற்றப்பட்டது. தெனுவரைப் பெருமாள் என அழைக்கப் பட்ட போஜராஜர் என்பவரால் இயற் றப்பட்டது. ‘சரகோதிமால’ என அழைக்கப்பட்ட ‘சரகோதிமரலை’ என்னும் சோதிட நூலாகும். ஆரியச்சக்கரவுத்தி களது காலத்தில் அரசுகேசரியால் இயற் றப் பெற்ற ‘இரகுவம்சம்’ என்னும் நூல் ஈழத்துக்கவிதை வளர்ச்சியில் புதிய மரபைத் தொடக்கிவைத்தது. இது காளி தாசனின் வடமொழிக் காவியத்தின் தமிழாக்கமாகும். தக்கணக்கலாச புராணம், கண்ணகிவழக்குரை, திருக்கரை கைப் புராணம், கதிரைமலைப்பள்ளு என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை.

போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் பிறமதப்பரப்பல் நடை பெற்றமையால் சைவத் தமிழ்ப்புலவர்கள் தமது மதத்தைச் சிறப்பித்துக்கூறக் கவிதையைக் கருவியாகக் கொண்டனர். நல் ஹார்ச் சின்னத்தமிழிப் புலவர், மயில் வாகனப்புலவர், வரதபண்டிதர் முதலியோர் பல இலக்கியங்களை ஆக்கினர். சின்னத்தமிழிப்புலவரின் கல்வனையந் தாதி, பறாளைவிநாயகர் பள்ளு, மறை சையந் தாதி, கரவைவேலன்கோவை வரதபண்டிதர் பாடிய சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசிபுராணம். குருநாதசுவாமி கிள்ளைவீடுதாது முதலியன் குறிப்பிடத் தக்கவை. நல் ஹார்ச் சின்னத்தமிழிப் புலவர் பாடிய ‘கரவை வேலவள் கோவை’ என்னும் நூல் ஈழத்துக்கவிதைமரபில் முக்கியமானது. ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்திலே முதலியாராகக் கடமையாற்றிய ‘கரவெட்டி’ என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த வேலாயுதமுதலியாரைப் பற்றியது இந்தால். சமயச்சார்பற்ற மக்கள் சார்ந்த இலக்கியமாக அமைந்தது. தமிழ் நாட்டிலே ‘கோவை’ அரசரையும், தெய் வங்களையும் பற்றிப்பாடும் கவிதை வடிவமாகவே வரைந்திருந்தது. அந்தமரபை மாற்றிப் புதியதொரு மரபை ஈழத்துக்கவிதைக்குச் சின்னத்தமிழிப்புலவர் அளித்துள்ளார்.

கிறிஸ்தவ சமயச்சார்பும் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் மரபாக இக்காலத்தில் விளங்கியது. மதம்மாறிய தமிழர் தமது புதிய மதத்தின் சிறப்புக்களைப் பாரம்பரியக் கவிதை வடிவிலே வெளிப்படுத்தினர். ஞானப்பள்ளு, சந்தியோகு மையூர் அம்மானை, மருதப்பக் குறவுஞ்சி, திருச்செல்வர் அம்மானை என்ன பண இந்நிலையிலே எழுந்த இலக்கியங்களாகவுள்ளன. ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை மரபு கிறிஸ்தவ மதப்பரம்பலாலும் அந்தியராட்சியாலும் மாற்றமடைந்து புதிய நெறியிலே செல்லவாரம்பித்தமை தமிழ் இலக்கியவரலாற்றின் ஒருதிருப்பு முனையாக அமைவதை ஆய்வாளர்கள் இன்று உணர்கின்றனர். கவிதையின் வடிவமும் பொருஞ்சும் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப மாற்றமடைந்து புதிய மரபு களைத் தோற்றுவித்துள்ளன. பிரி த் தானி யர் காலத்தில் உரைநடையின் தாக்கத்தால் கவிதையின் மொழிநடையை எளிமைப்படுத்தவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஆங்கில ஆட்சி வழங்கிய வாய்ப்புக்கள் கிறிஸ்தவ நிறுவனங்கள் தோன்றி இலக்கியங்களை உரைநடையிலே ஆக்குவதற்கு வழிவகுத்தன. நாவவரது இலக்கியப்பணி இந்நிலையை எதிர்க்கும் முயற்சியாக அமைந்தது. அவர் கிறிஸ்தவமதப் பரம்பலையும், பாதிரிமாரிகளது கல்விமுறையையும் எதிர்த்தார். தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பேண முயற்சி எடுத்தார். பிறநாட்டவர் ஆளுகையின் கீழிருந்தமையால் தமது பண்பாடு பற்றிய உணர்வும் அதன் தனித்துவத்தைப் பேணவேண்டும் என்னும் அவாவும் அவகுக்கேற்பட்டது. இதனால் பழைய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்தார். நாவலர் காலத்திற்குப்பின் வந்த பாவலர் துரையப் பாபி ஸ்னைதமிழ்க்கவிதை மரபிலே காலத்திற்கேற்ற மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியவராவார்.

பாவலர் துரையப்பாபிஸ்னையின் வாழ்க்கைப் பின்னணி

துரையப்பாபிஸ்னை 1872 ஆண்டு ஜெபசித் திங்கள் இருபதாம் நாள் தெல்லிப் பழையிலே பிறந்தவர். தந்தையார்

முதலியார் அகுளம்பலம். இவர் ஆங்கில ஆரம்பப்பாடசாலையில் கல்வி பயிலும் போது இறக்கவே தாயார் தங்கம்மாவே தாயும் தந்தையுமாக வளர்த்தார். உயர் தரக்கல்வியை வட்டுக் கோட்டையில் அமைந்த யாழிப்பாணக் கல்லூரியிலே பெற்றார். அங்கு ஆசிரியராக இருந்த தமிழறிஞரான ஆண்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் அன்பைப்பெற்றவர். பத்தொன்பதாம் வயதில் கேம்பிரிட் சர்வகலாசாலையின் உயர்தரப்பள்ளி இறுதித் தேர்விலே சித்தியடைந்து அரசாங்கக் கணக்காளரானார். பின்னர் இரண்டாண்டு காலம் பாண்நுறையிலுள்ள அரசு. யோவான் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தார். 1894 ஆம் ஆண்டு இலங்கையை விட்டு இந்தியா சென்று பம்பாய் மாகாணத்திலுள்ள கோலாப்பூர் உயர்நிலைப் பள்ளியிலே ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி னார். 1898 இல் இந்தியாவில் கொள்ளை நோய் ஏற்படவே இலங்கை திரும்பினார். 1899 இல் ஆங்கில ஆசிரியர் தராதரப் பத்திரிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றி தாம் முன்னர் ஆரம்பக்கல்வி கற்ற பாடசாலையிலே தலைமை ஆசிரியரானார். இக் காலத்தில் பல கல்விமான்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பினைப்பெற்றார். வித்துவான் பிரம்மழுசிலானந்தையரும், பிரம்மழுசில் இ. முத்துக்குமாரசாமிக் குருக்களும் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள். இவர்களது தொடர்பினால் சமயதீக்கை பெற்றுச் சைவரானார். மின்னரிமாருடனும் மனதேற்றுமை ஏற்பட்டுப் பாதி மார் தொடர்பிலிருந்து விலகிக் கொண்டார். மகா ஜன உயர்நிலைப்பள்ளியை உருவாக்கி எதிர்ப்புகளுக்கும் இடர்பாடுகளுக்கிடையில் அக்கல் லூரியை அரசாங்க அங்கீகாரம் பெறவதைத்தார். சமூகசேவையிலும் கவிதை புணவதிலும் கட்டுரை எழுதுவதிலும், சொல்மாரி பொழுதிலும் வல்வராயிருந்தார். நாட்டின் நலனுக்குக் கேடுதருபவற்றைக் கண்டிப்பவர். இதற்காகத் தமிழ்க்கவிதையைக்கையாண்டவர். ஜரோப்பிய பழக்கவழக்கங்களை விடுத்துத் தமிழர் பண்பாட்டைக் காக்கவேண்டுமென எண்ணிப் பணி

செய்தவர். கவிதையினை அதற்குத் துணையாகக் கொண்டவர். தமிழ்ச் செய்யுள் இலக்கணங்களுக்குக்கமைய ஆங்கில மொழியிலும் கவிதை புணவும் ஆற்ற வூடையவர். பத்திரிகைத் தொழிலையும் மேற்கொண்டிருந்தார். உதயதாகை, இந்துசாதனைப் பத்திரிகையின் ஆங்கிலப் பதிப்பு என்பவற்றிலே பணியாற்றியுள்ளாடு.

தெல்லிப்பழையிலும், யாழிப்பாணத்திலும் சங்கங்கள் பணவற்றைத் தோற்றுவித்துப் பணிசெய்துள்ளார். தெல்லிப்பழையை ஜக்கிய சங்கம், யாழிப்பாண சைவபரிபாலன சபை, ஆரியதிராவிட பாஷா விருத்திச்சங்கம், தெல்லிப்பழை மகாஜன சபை முதலியவற்றில் செயற்குழு அங்கத்தவராக இருந்து பணிசெய்துள்ளார். புகைவண்டி நிலையம், தபால் நிலையம் என்பன அமைப்பதில் முன்னின்று உழைத்தவர். சிறில்தவ சமயத்திலே தொடர்ந்திருந்தால் இவரது சமயப் பாப்பஸ் நிலையிலே நின்றிருக்கும். ஆணால் இவர் சைவராகி மாறி சமூகப்பணியை மேற்கொண்டமையால் ஈழத்துக்கவிதை மரபிலும் ஒருவளர்ச்சியை ஏற்படுத்த முடிந்தது.

கவிதைப் பண்புகளும் மரபு மாற்றமும்

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் கவிதைகள் ‘சிந்தணைச் சோலை’ என்னும் நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டு 1960 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. நூலின் உள்ளொளி மலர்களாக பத்திமலர், தேசிர்மலர், சமூகமலர், சிலமலர், உணர்வுமலர், நாடகமலர், இணைப்புமலர் எனக்கவிதைகள் பண்புக்கேற்பத்தலைப்பிடிப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ‘சிலமலர்’ என்னும் பகுதியிலைமந்த பாடல்கள் ‘இதோபதேச கிதர மஞ்சரி’ என்னும் பெயரிலே 1901 ஆம் ஆண்டிலே நூல் வடிவிலே வெளிவந்துள்ளது. இந்நாலுக்கு முகவாசகம் எழுதிய நீதிபதி ஸ்ரீமாந். கு. கதிரை வேற்பின்னையின் கூற்று பின்னையவர்களின் கவிதைப் பண்பினைச் சிறப்பாக மதிப்பிட்டுக் காட்டுகிறது.

“நமது தேசத்துப்புலவர் சன்மாரிக்க விஷயங்களைச் சார்ந்த கீர்த்தனங்கள் இசைப்பாருளராயினும் ஓரோர்மார்க்கத் தோடு சம்பந்தப்பட்டனவாய் அல்லது நரல்துதியோடு கலந்தனவாயன்றிப் பெரும்பாலும் இசைத்தாரல்வர். ஆனால் இம்மஞ்சரியில் இசைக்கப்பட்ட கீதங்களோ சர்வ சமயிகளும் ஒத்துக்கொண்டு வராய் பாடக்கூடிய கீர்த்தனைகள். தாம்பெற்ற அங்கிலோ தமிழ்க் கல்வியறி வின் பயணாய்த் தேசநன்மைக்கேற்ற சிறந்த தேர்ச்சிக்குரிய கருத்துக்களைக் கீர்த்தனங்கள் மூலமாய் இந்நாளைச் செய்தவரே முதன் முதல் வெளிப்படுத்து கிறார் என்று சொல்லாம்.”*

பிள்ளையவரிகள் கீர்த்தனை வடிவிலே இசையுடன் பாடக் கவிதை செய்தது கவிதை மரபிலே ஒரு புதிய மலர்ச்சியை உண்டாக்கியுள்ளது. பாரமர மக்களும் இக்கவிதையைப்பாடுவதால் நல்லறிவு பெற வாய்ப்புண்டென் அவர்என்னினார். மக்களிடையே பழைய பாடல்களை இசையோடு பாடுகின்ற மரபு மறைந்துகொண்டிருந்த வேளையில் இந்தக் கீதங்கள் எல்லோரும் இசையோடு எளிதிற்பாடுவதற்கு ஏற்றதாய் அமைந்தன. கவிதையை மக்கள் வயப்படுத்த வேண்டுமென்ற இலக்கு துரைய்ப்பார பிள்ளையிடமிருந்ததை உணரமுடிகிறது. பதங்கள், கீர்த்தனைகள், கும்மிகள் ஆகியவை இவருடைய காலத்திலே பொதுமக்கள் மத்தியில் பெற்றும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. எனவே அத்தகைய சந்தமுள்ள கவிதைகளைத்தமது கருத்துக்களைக் கூறுவதற்கு ஏற்றதாகக் கருதுனார். இவருடைய கவிதைகளின் பண்பைக்கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு குறிப்பிடுள்ளார்.

“இவரது பாடல் பெரும்பாலும் சமூகக் குறைபாடுகளை அகற்றுவதற்கான இலக்கிய முயற்சிகளாகவே உள்ளன. சிந்தனைச் சோலையில் இடம்பெறும் இவரது கவிதைகளுள் சிவமணிமாலை தவிர்ந்த மற்றையவை யாவுமே,

மேலே குறிப்பிடப்பட்டது போன்று ‘சமூக சீர்திருத்தம்’ சம்பந்தப்பட்ட வையே. வெகு சன திலையத்தில் மக்கள் பாடல்களை இசைத்துப் பாடுவேன்றும் என்பதற்காகவே இவர் தமது ஆக்கங்களைக் கீதங்களாக இயற்றினார். இலக்கியத்தைக் கற்றறிந்தோரது ஆர்வ ஈடுபாடாக மாத்திரம் கொள்ளாது, சாதாரண மக்களது பாடற்பொருளாகவும் கொள்ள இவர் முனைந்தமை, இவரை இக்காலப்புலவர்கள் பலரினின்றும் வேறு படுத்திக் காட்டுகின்றது.”

துரைய்ப்பாரிள்ளை பற்றிய இத்தகைய மதிப்பீடுகள் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே பாரதிபற்றிய மதிப்பீடுகளுடன் ஒப்பிடத்தக்கவையாயுள்ளன. ஆனால் பாரதியாருடைய கவிதை தமிழுக்கு அறிமுகமாவதற்கு முன்பே இவருடைய கீர்த்தனைகள் வெளிவந்து விட்டன. ‘பாரதிதான் முதல் முதல் சாதாரண மக்களின் சமூகவாழ்வைக் கவிதையிற் கொண்டு வந்தான்’ என நிலவும் கருத்தும் இன்று மீளாய்வுக்குரியது. பாரதி தொடக்கிவைத்த நவீன மரபு எது என்ற கேள்வியும் உருவாகின்றது. ஈழத்தவரது இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிய செய்திகள் நன்கு ஆவணப்படுத்தப்பட்டமையால் இந்தகைய சிக்கல்கள் எழுகின்றன. எனிய பதங்கள், எனிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு எனப் பாரதிக்கிற புதிய கவிதைப் பண்புகள் துரைய்ப்பாரிள்ளையின் பாடல்களில் பொருந்தியிருப்பதை இன்னும் ஈழத்தவருட்படப் பல தமிழரினர் கள் அறியாதுள்ளனர்.

பாவலருடைய “சகலகுண சம்பன்னன்” என்னும் நாடகம் 1905ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அது துரையிட்டபாடலாக அமைந்தது. சிவமணிமாலை, யாழ்ப்பாணசுவதேசக்கும்மி, எங்கள் தேசத்திலை என்பன அவர் ஒசுவசமயத்தவராக மாறிய பின் பாடப்பட்டவையாகும். சிவமணிமாலை, அவரது இறை நம்பிக்கையை

வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. சிறில்தவ மதம் கொடுக்காத மன்றிறைவினை சிவ வணக்கம் தருவதாகப் பாடியுள்ளார்.

"தாயு மெனக்கை விடுவாளிசிற
போதுநற் றண்ணளி சேர்
நேய மிகுந்தந்தை யுங்கை விடுவரிந்
நீணிலத்தில்
ஆய சினேகருங் கைவிடு வாரய
லாரக்கிலார்
தாய சிவபெரு மானே நிதமுந்
துணையெனக்கே"
(பாடல்: 20)

இது வாழ்க்கையின் இயல்பை அவர் தானுணர்ந்தவாறு பிறரும் அறியச் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவஸ் கொண்டிருந்ததைக் காட்டுகிறது. யாழ்ப்பாண சுவதேசக்கும்மி, எங்கள் தேச நிலை தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் பாவலரின் கவிதை நோக்கை உணர்த்துபவை. மக்கள் புதுமையெனக் கருதி பழைய தமிழர் பண்பாட்டையும் பழக்க வழக்கங்களை வெறுத்து ஒதுக்குவதைக் கண்டு உள்ளம் குழறினார். ஜோராப்பிய பழக்க வழக்கங்களில் நம் நாட்டுக்கு ஒத்தவற்றை அவர் வெறுக்கவிட்டார். கும்பிப் பாடல் இயற்றியதன் நோக்கத்தை அவையடக்கச் செய்யுள்ளே கூறுகிறார்.

"தேசோப காரங் கருதுக் கும்பியைச் செப்புகின் ரேனாத லாலெவரும் லேசாய் வினங்க இலகு தமிழில் இயம்புவ தேநலம் சங்கமின்னே"

இப்பகுதியில் 334 கவிதைகள் பாடியுள்ளார். அவையடக்கம் (7), கிருஷகம் (8-40), கைத்தொழில் (41-55), கூட்டு முயற்சி (56-64), வர்த்தகம் (65-72), கல்வி (73-88), இலங்கைக்கொரு சர்வகலசாலை (89-96), எங்கள் தாய்மொழி (97-108), அருவற்பாணஷ்டியின் அவலடசனம் (104-107), எங்கள் மாணவர் கற கும் விஷயங்கள் (108-113), பெண்கல்வி (114-133), உத்தியோகம் (134-144) ஆசியர் உத்தியோகம் (145-164), வைத்தியம்

(165-170), நியாயபிரமாணிக உத்தியோகம் (171-174), எஞ்சினியருத்தியோகம் (175), புகைப்படமெடுத்தலும் வேறுகலை கரும் (176-204) இங்கிலிங் பெயர்களின் தகுதியின்மை (205-215), எங்கள் புதிய ஸ்திரீகள் (216-225), எங்கள் கால நின்னயயின்மை (226-228) எங்கள் தொழிலாளரின் நேர்மையீனம் (229-232), எங்கள் பழக்க வழக்கம் (233-243), சாதியும் சினவழக்கமும் (244-255), விவாகம் (256-269), தேகபலக்குறைவும் அதன் காரணங்களும் (270-274), உடல் சீர்குலைவுக்கான காரணங்கள் (275-292), தேசாபிமானம் (293-304), தன்னிடுடம் (305-322), மதுவிலக்கு (323-334) இவர்களிலைத்து தலைப்புகளை நோக்கும்போது மனித சமூகத்தின் பல்வேறு அம்சங்களைப் பற்றியும் நன்கு சிந்தித்திருப்பது புலனாகிறது. பாரதியைப் போல் தமிழருடைய வாழ்வியல் சீராக வேண்டுமென்ற எண்ணை இவரிடம் நிறைந்திருந்தது. அந்நியராட்சியினால் தமிழரின் பண்பாடு பெறி தும் சிறைவுறும் நிலையைக்கண்டு அதைத் தடுப்பதற்கு தன்னாலான முயற்சியினை மேற்கொண்டார். சமூகத்துக்கான தன்கருத்தைக் கவிதையிலே எளிதில் விளங்க வைக்க முடியுமென் எண்ணினார். இவ் வெண்ணை அக்காலத்தில் அவருக்கு ஏற்படக் காரணம் கிறிஸ்தவ வழிபாட்டு நடைமுறையென்னாம். மதப்பரப்பலுக்கு அவர்கள் இசைப்பாடல்களை முக்கிய துணையாகக் கொண்டனர். நம்மவரிடையே இசையோடு கூட்டுவழிபாடு செய்யும் பண்பு அக்காலத்தில் அருசியிருந்து. கிறிஸ்தவ சமயம் இசையினாலே சமூகத்தின் பல்வேறு தரப்பட்ட மக்களையும் ஓரிடத்தில் ஒரு நினைவோடு ஒன்று கூட வைத்தது. இதே முறையால் மக்களைச் சமூகசீர் திருத்தத்திலே ஈடுபடச் செய்ய எண்ணி இசையுடன் பாடவல்ல கவிதைகளை எழுதினார்.

பெண்கல்வி பற்றிய பாவலரது கருத்து வேறுபட்டது. பெண்கல்வி தேவையானது. ஆணால் ஆண்களோடு சரித்கராக அழைய வேண்டியதில்லையென அவர் கருதியுள்

ளார். பெண் மேனதிக் கல்வி பெறும்போது குடும்ப வாழ்க்கை பங்கப்பட நேரிடும். எனவே பெண்பட்டம் பெறத் தேவையில்லை.

“வீட்டினிற் சிவிய மின்பம் நிறைந்து விளங்குதற் கேற்ற சுகிரிதகலை ஊட்டுதல் போதும் பீர் எம்ஏப்ட்டம் உதவாது பெண்கட்குச் சங்கமின்னே”

என்னும் கவிதை பாவலரது என்னத்தைத் தெளிவாக்கிக் கொட்டுகிறது. பெண்களும் ஆண்களும் ஒரேவகையான சிவியம் நடத்த முடியாது என்பதையே அவர் கவிதைகளில் வலியுறுத்துகிறார். பெண்ணின் பணி வீட்டுடன் நிறைவற வேண்டுமென்ற அவருடைய கருத்து மாறி வரும் உலகவாழ்க்கைக்குப் பொருந்துமா என்பது சிந்தனைக்குரியது. இந்நிலையில் அவர் மரபுவழி நின்று ஆண்களின் உயர் கல்வியையே பேண முற்படுவது குறிப்பி டத்தக்கது.

‘எங்கள் தேசநிலை’ என்னும் பகுதி பில் அமைந்த பாடல்கள் தமிழர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களைக் கண்டிப்ப தாக உள்ளன. சாதி பேணுந்தன்மை, சமயம் பேணுந்தன்மை, உணவு உடை மாற்றம் என்பவற்றைக் கவிதையிலே அமைத்த பாவலர் மக்களின் வாழ்க்கையையும் மாற்ற முயன்றார். ஆனால் ஆக்கவிதை மக்களிடையே மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வில்லையெனினும் பின்னால் தீவிராக அமைந்தது. பின்னால் ‘மகாகவி’யின் கவிதையில் இப்பண்பு செறிந்துள்ளது.

பாவலரால் இயற்றப்பட்ட தனிப்பாட்டுகள் சிந்தனைச் சோலையில் ‘உணர்வு மரர்கள்’ என்ற தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பல்வேறு நிறுவனங்களின் வாழ்த்து நிலையிலே பாடப்பட்டனவ. பாடல்களுக்குரிய இராகம், தாளம் என்பனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றிடையே சில பாடல்களை விருத்தம், கட்டடங்களைக் கவித்துறை என்னும் பழைய மரபான வடிவங்கள் உள்ளன.

களிலும் பாவலர் இயற்றியுள்ளார். எடுத்துக் காட்டாக ஒரு பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

“பூவிற் றமிழரிச் சாதி யெனுறர் புகணிலையை மேவிடு வோர்தங்கள் மெய்யபி மானநன் மேன்மைதனை நாவின் மனதிற் செயலினிற் காட்டி நனிமகிழ்தல் பாவிற் புலவர் பெருஞ்செல்வ மென்று பகர்தகைத்தே”

மரபான தமிழ்க்கவிதை பாடுவதிலும் பாவலர் திறமை பெற்றிருந்தார் இவருடைய ஆங்கில மொழிப்புலமையைச் செய்யுளியற்றுவதன் மூலமாகக் காட்டியுள்ளார். புகையிலையை உபயோகிப்பதால் வரும் தீமையைப் பொருளாக வைத்து ஆங்கில வெண்பா ஒன்றையும் பாடியுள்ளார்.

Eyes will be spoilt Activites destroyed
Yea, truly all powers impaired - By daily
Smoking or chewing Snuffing or in any
way Making use of Tobacco.

எனவே பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை சமுத்துத் தமிழ்க்கவிதை மரபிற்கு புதிய தொரு பொருளையும் வடிவையும் கொடுத்த பெருமைக்குரியவர். கிறிஸ்தவ மதப்பரம்பலால் தமிழர் பண்பாடு ஜீரோப்பிய பண்பாடாக விரைந்து மாறுவதைத் தடுக்கக் கவிதையைப் பயன்படுத்தினார். ஆனால் ஆங்கிலமோகமே சமயத்தைவிட மக்களை ஜீரோப்பியமயப் படுத்தியதைப் பாவலர் உணர்ந்தபோது கிறிஸ்தவம் பயன்படுத்திய கீர்த்தனை வடிவத்தையும் இசையையும் தமது கவிதையின் புதுமெருகாக ஆக்கினார். ஆனால் பிற்காலங்களில் கவிதையின் இசைப்பண்பு குறைந்து ஒசை நயம் மட்டுமே செல்வாக்குப் பெற்றதால் பாவலரின் கவிதைகளைப் படிப்பவர் தொகையும் அருகியது. எனினும் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் சமுத்துக் கவிதையின் போக

கைத் திசைமாற்றி யவர் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை என்ற சிறப்பு அவருக்குண்டு. மஸ்கள் வயப்பட்ட கவிஞர்களைய இயற்றிய பாவலர் சிலர். அவர்களில் பாரதிக்குச் சற்று முத்தவராக ஈழத்துப் பாவலர் விளங்குகிறார். அன்று அவரு

டைய பாடல்களை பலர் மனப்பாடம் செய்து நாவாரப்பாடி மகிழ்ந்தனர். இன்று அவருடைய கவிஞர்களின் ஆய்வுப் பொருளாக மட்டுமே அமைந்து கிடக்கிறது.

● ● ●

5 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி

பரதமும் கர்நாடக இசையும், தமிழருக்கும் உரிய கலைகள். அவை தமிழருக்கே உரிய கலைகள் அல்ல. அதிற் தென்னிந்தியாவின் தமிழர்களாத தேசிய இனங்கட்கும் பெரும்பங்குண்டு. இக்கலைகளின் சிறப்புப்பற்றி எவருக்கும் ஜய மில்லை. ஆயினும் அவை எவ்வளவு தாரத்துக்கு எமது இன்றைய தமிழ்ச்சமுதாயத்தின் இருப்புடன் தொடர்புடையவை திரும்பத் திரும்ப புராண இதிகாதக் கதைகளையே இவை வழங்குகின்றன. அவற்றின் மூலம் புதிதாகவும் இன்றைய சமுதாயத்துக்கு தொடர்புடைய தாகவும் எதையாவது தருகின்றன என்றால் இல்லை என்று தான் கூறவேண்டும். தமிழிசை இயக்கம் வடமோழியிலும், தெலுங்கிலும் கூறப்பட்ட பழஞ்செய்தி களைத் தமிழிற் கூறுவது இயலும் என்று நிறுவியது. தமிழ்உணர்ச்சி பற்றிய பாடல்கள் சிலவும் வந்தன. பாரதி பாடல்களில் ஆண்மீகமும் காதலும் போன்ற அகஉணர்வு சார்ந்தவை, சிறிது ஊக்கத்துடன் கர்நாடக முறையில் இசைக்கப்படுகின்றன. இதற்கு மேலாகச் சென்று நமது இன்றைய வாழ்க்கையை இக்கலைகளால் ஏன் சித்தரிக்க முடியவில்லை என்பது கவனிக்க வேண்டியது.

சௌவமும் தமிழும் என்ற குத்திரம் சைவ வேளாளர் ஆதிக்கத்தின் மந்திரமாக இருந்து வருகின்றது. தமிழுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் அறநூலான திருக்குறளும் தலைசிறந்த காப்பியமான சிலப்பதிகாரமும் சமணச் சார்புடையன. பெருமைக்குரிய மணிமேகலை புத்தசமயச்

சார்பானது. தமிழின் மிகப்பழைய சங்க இலக்கியங்களிற் பெரும்பகுதி மதச்சாரர்பற்றது. சங்க நூல்கள் கூறுங்கடவுளர் நாம் இன்று வழிபடுங்கடவுளர் அல்லர். அவர்களில் முதன்மையான ஜவருள். கொற்றவை உட்பட நால்வர் பேர் தெரியாதவாறு ஆரியக்கடவுளருள் சங்கமாகிவிட்டனர். பேரளவில் எஞ்சியுள்ள முடுகனும் சங்கம் மருவிய காலத்திலேயே ஆரியப்பண்பு பெற்றாயிற்று. ஆறுமுகம், ஆறுபட்டலீடு என்ற கோட்பாடுகளும் சேவற் கொடியும் மயில் வாகனமும் சங்ககால முருகனுக்கு உரியவையல்ல. சிவன் ஆதியில் ஆரியக்கடவுள்ளல். சிவன் முழுதாகவே தமிழ்க்கடவுள் எனக் கூறும் விதமாக அதற்குரிய ஆதாரங்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியத்திற் குறைவு. ஆகமிஞ்சி, ஆரியவேதங்களின் துணையுடனேயே சிவன் தமிழரது வழிபாட்டிற்குரிய தெய்வமாக மீண்டதாகக் கருதவேண்டியுள்ளது.

சைவசமயத்தினதும் அதன் அகச்சமயக் கிளைகட்கும் உரிய அடிப்படை தமிழரது மரபுசார்ந்த வழிபாட்டு முறைகளால்ல. ஆரியச்செல்வாக்கினாலும், குறிப்பாக பிராமண (பார்ப்பன) மதத்தின் பெரும் பாதிப்பினாலும் உருவான மதச்சிந்தனைகளே இந்த மதத்தையும் அதன்கிளைகளையும், பிற இந்துமதங்களையும் இந்து மெய்யியலையும் தொற்றுவித்தன. இந்துமதங்களுக்கும் அவை கூறுபவருணாச்சிரம (சாதிய) மனுதரும் முறைகட்கும் எதிராக இந்தியத்துணைக்கண்டத்தின் மேற்கில் சமணமும், கிழக்கில் பெளத்த

(19 ம் பக்கம் பார்க்கவும்)

யாழ்ப்பாணத்து மரபு வழி இசை நடனக் கல்வி

— கலாநிதி சபா, ஜெயராசா
முதுநிலை விரிவுரையாளர்
கல்வியீயற்றுறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

பூர்வீக மந்திரங்களுடனும் சடங்கு கருடனும் இசைநடனக்கல்வி இணைந்திருந்தது. "குத்து" என்ற அழகியற் செயற்பாட்டில் இசையும், நடனமும் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. குத்தாடுவர்யாடும் பொழுதும் ஆடும் பொழுதும் அவரது ஆற்றல் மீப்பெருக்கு (Amplification) அடைகின்றது என்ற நம்பிக்கையும் நிலவியது. இவ்வாறான நிலை அவரது ஆனுமையையும், சமூக இசைவாக்கத்தையும் வளம்பெறச் செய்தது. "இசை" என்பதன் உட்பொருளாக இசை ந்து வாழல் கருதப்பட்டது. இசைக்கு இணையான இன்னொரு சொல்லான "பண்" என்பது பணபற்றித்து வாழுவைக் குறித்தது.

குத்து என்பதிலுள்ள 'கு' என்ற வேர்க் கொல்லானது பெருக்கம் அல்லது அறிவாற்றல் பெருக்கத்தைக் குறிப்பிட்டது. இசையோடு ஒத்த பா' என்பதும் மீப் பெருக்கத்தை குறிப்பிட்டது. குத்தும் பாட்டும் அறிவாற்றறைப் பெருக்கும் சாதனங்களாகக் கருதப்பட்டன. "பாடறியான் பலமறியான்" என்ற தொடர் இன்றும் கிராமங்களில் வழங்கி வருகின்றது. மீடியங்கை வலுவுடனும், தெய்வீக வலுவுடனும் ஒருவரை இணைத்து வைப்பதற்கு இந்து மரபிலே குத்து உதவுகிறது என்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகின்றது. 1

யாழ்ப்பாணத்து மரபிலே குத்தும் இசையும் "யோகப் பயிற்சிகள்" என்று கருதப்பட்டன. மூச்சப்பயிற்சி, தசை

நார்க்கட்டுப்பாடு, இயக்கக்கட்டுப்பாடு, மனவெழுச்சிப் பயிற்சி முதலானவை இசையிலும் குத்திலும் சடங்குகளிலும் இடம் பெற்றன.

கூட்டாக ஆடிய ஆடலும் பாடலும் குழுவினரது ஆற்றலை மிகைப்படுத்த துணை செய்தன. உழுதல், பயிர்நடுதல், அறுவடைசெய்தல், வீடுகட்டுதல், மழுவருவித்தல் போன்ற செயல்களைக் குழுவாக மேற்கொள்ளும் மரபு காணப்பட்டது. அவற்றோடு தொடர்புடைய ஆடலும், பாடலும் தொழிலாற்றல் மிக்க செயல் முனைவர்களை (Heroes) உருவாக்க வல்லதாக அமைந்தன. இது "வீரியம்" என்ற சொல்லினால் கிராமங்களில் வழங்கப்பெற்றது. "வல்வும்" "வல்லி" போன்ற சொற்களும் வழக்கிலிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. 2

மரபுவழிக் கல்வியில் இசையும் நடனமும் ஆக்கமலர்ச்சியோடு (Creation) இணைந்திருந்தன. இசைபாடுவோரும், நடனமாடுவோரும், உடல்நிலை, உள்நிலை மனவெழுச்சிநிலை முதலியவற்றிலே புதுத்தென்றும், புதுத்தாக்கம் எட்டப்படக் கூடியதாகவுள்ளது. தெய்வங்களைக் குத்து வடிவிலே கண்டு வணங்கியமை ஆக்கங்களில் வேண்டுதலாகவும் கருத்துக்கட்டு. குத்துக்கடவுள், திருத்திய மூர்த்தி, குன்றுதோறாடல், குத்தப் பிரான், ஆடலரசர், நடராசர், நடனகிளாமனி, நடனாம்பிகை, குத்தாம்பாளி முதலிய பல சொற்கள் வழங்கப்பெறு

கின்றன. ஆக்கமலர்ச்சியைத் தெய்வீக வலுவுடன் இணைக்கும் கல்விச் செயற் பாட்டினை இவை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. “இசையரீல் வசமாகும்” “கூத் தால்” இணக்கும் கோமான்” முதலிய தொடர்கள் ஆக்கச் செயல் முறையினைத் தொடர்பு படுத்துகின்றன.

நீர்ப்பணபாட்டுக்கும் யாழிப்பாணத்துக்கு வாணத்து இசைநடனங்களிலிருந்து கல்விக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்புகள் காணப்பட்டன. மாரி அம்மன், முத்துமாரி, முருகன், இலக்குமி, கிருஷ்ணர் முதலாம் தெய்வங்களை நீர்ச்செல்லுத்தோடு தொடர்பு படுத்தும் அழகியல் மரபும் தெய்வீக மரபும் நிலவினா. நீர்வளத்துக்குக் குறிப்பிடாக “தாமரை” அமைக்கப்பட்டது. மழை, செலவும், செழிப்பு, இசை, நடனம், வணக்கம் என்பவற்றுக்கிடையே தொடர்புகள் உய்த்தறியப்பட்டன. ³

“முகிலாய் வந்திடுவாய் முத்துமாரி முத்தாயக் கொட்டிடுவாய் முத்துமாரி பயிராய் வந்திடுவாய் முத்துமாரி பாதம் பணிந்திடுவோய் முத்துமாரி”⁴

என்றவாறான மாரியம்மன் பாடல்கள் மேற்கூறிய தொடர்புகளை விளக்குகின்றன. ஆடலும் பாடலும் இணைந்த செறிவு கொண்ட வடிவங்களாக முத்து மாரி அம்மன் பாடல்கள் அமைந்தன.

இசையும் நடனமும் வளமியப் (Fertility) பெருக்கத்திற்கும், காவலுக்கு முரிய கலைகளாகக் கருதப்பட்டன. இவற்றுக்குரிய குறியீடாக நாகம் கருதப்பட்டது. பெண்களால் ஆடப்பெற்ற பண்டக் கூத்து கருவளப்பெருக்கத்தையும் காவலையும் சுட்டும் பல ஆடல் வகைகளையும் கால அசைவுகளையும் கொண்டிருந்தன. யாழிப்பாண நாட்டு வளம் கூறும் ஆடல்களிலும் பாடல்களிலும் பாம்பாட்டமும் மகுடி இசையும் பிரதான உறுப்புகளாக இருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. ⁴

போர்த்துக்கிசர் யாழிப்பாணத்துக்கு வந்த பொழுது பல்வகைப்பட்ட இசை மரபுத்தயங்களை அவர்களால் கண்டு கொள்ள முடிந்தது. போர்த்துக்கிசர் வருகைக்கு முற்பட்டகாலத்தில் இங்கு மூன்று பெரும் இசை நியமங்கள் நிலவி வந்துள்ளன. ⁵ அவையாவன;

1. உள்ளடக்கப் பஞ்சுகப்பாடு: இது “தொணிப்பொக்கும் மாறுபாடும்” (Theme and Variation) என்று இசைக்கல்வியிற்குறிப்பிடப்படும். யாதாயினும் ஓர் ஒத்திசைவுடன் தொடங்கி சிக்கலான அமைப்புக்களை நோக்கி அசைந்து செல்லும் கோலத்தை இது குறிப்பிடும்.
2. தொடர் ஒத்திசைவுக்கோலம்: இசைக்கல்வியில் இது “தொடரியம்” (Suite) என்று குறிப்பிடப்படும். ஒன்றிணைந்த திரண்ட விளைவுகளை ஏற்படுத்துவதற்குத் தொடர்ச்சியான ஒத்திசைவுக்கோலங்களைச் சூழ வைக்கும் நடவடிக்கையாக இது அமையும்.
3. ஒத்திசைவு மாற்றுப்புள்ளியம்: இது இசைக்கல்வியில் ஒன்றுக் கொன்று மாற்று நிலையில் மீண்டெழுந்து வரும் கோலங்களைத் (Rhythemic Counterpoint) குறிப்பிடும் பல்வேறு ஒத்திசைவுகளை ஏற்படுத்தும் பொழுது, ஒரே பண்புகளை உடைய ஒத்திசைவுகள் ஜக்கியப்படக் கூடிய கோலங்களை இது சுட்டிக்காட்டும்.
4. யாழிப்பாணத்தச் சமூக நிரலமைப்புக் கேற்றவாறு “தனிநிலை இசை” “கட்டு நிலை இசை” என்ற இருமைத் தன்மைகள் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கின. தனிநிலை இசை என்பது பாடு பவருக்கு மட்டும் மனவெழுச்சிக் கிளர்ச்சிகளைத் தூண்டலவல்ல சொற்களைக்கொண்டதாக அமையும். இது பேச்சுவழக்கில் “தன் னெடுப்பு”

"தற்பாட்டு" எனப்பட்டது. பாடுவோர் தமக்குரிய ஆழ்மளக் கோலங்களுடன் இணைந்து செல்லக்கூடிய சொல்லமுத் தங்களும் தனி மனித உணர்வுகளுக்கு இசைந்த நெகிழிச்சித்தனமை கொண்ட பண்புகளும் தனிநிலை இசையிலே காணப்பட்டன. ஒருவகை இனக்கல்தன்மை கொண்ட இசையாகவும் (Improvised Music) இது காணப்பட்டது. பேச்சுவழக்கில் இதனை "சொயம் போடுதல்", "சொயம்பாடுதல்" என்று குறிப்பிட்டனர். இவ்வகையான இசைக்கோலங்கள் ஆயிரிக்கப்பழங்குடி மக்களின் இசை மரபிலும் காணப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சத் தமிழில் இசையிரவிய பண்பு காணப்படுதலை கர்ணாமிர்தசாகரம் ஆசிரியர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.⁷ "சுத்தமான தமிழ்பேசுகிறவர்களென்று பலராலும் கொண்டாடப்படும் யாழ்ப்பாணிகளும் தமிழின் கிளைப்பாலையாகிய மலையாளம் பேசும் மலையாளிகளும் பேசுவதை நம்மில் சிலர் கேட்டிருப்போம். அவர்கள் பேசும்பொழுது சங்கிதத்திற் குரிய சுரங்கள் முழுவதும் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்று நாம் காணபோம்" யாழ்ப்பாணத்து இசைக் கல்வி தொடர்பான பல்வேறு எண்ணக்கருக்கள் வழக்கிலிருந்தன. சரிகம் பதநிச என்ற சுரவரிசை முறையே ஞாரல், துத்தம், கைகிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என அழைக்கப்பட்டது. இசையின் பகுப்பு வகை பாலை எனப்பட்டது. வலிவு, மெலிவு, சமன் என்ற மூலவகை இயக்குப்பற்றிய செய்திகளும் காணப்பட்டன.

பண், பண்ணியம், திறம், திறத்திறம் என்றவாறு இராகங்கள் பாருபடுத்தப்பட்டன. பண் என்பது ஏழு சுரங்களுள்ள நிறைவான இராகம், இதுபேச்சுவழக்கில் "முழுமடை" எனப்பட்டது. பண்ணியம் என்பது ஆறு சுரங்களுள்ள இராகம். இது "திருமறை எனப்பட்டது. "திறத்திறம்" என்பதுநாலும் சுரங்களுள்ள இராகம், இது "அறுமடை" எனப்பட-

து. திறம் என்பது ஐந்து கரங்களுள்ள இராகம் இது "நற்காப்புமடை" எனப்பட்டது. "மடை" என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாகக் "கண்டம்" என்பதும் வழக்கிலிருந்தது. ⁸

தாளம் என்பது "பாணி", "தட்டு", "தூக்கு" என்றவாறு பேச்சுவழக்கில் அழைக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்துத் தாள மரபை ஆராய்ந்து பார்த்தால் உடல் அசைவுகள், பாரம் தூக்குதல், உடல்சார் தொழிற்படுதல் முதலியவற்றோடு தொர்புடையதாக வளர்ந்த மாணிடவியல் அறிக்கை மரபைப் புலப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

தாளத்தில் உறுப்புகள் "கொட்டு", "ஆசை, தூக்கு", "அளவு" என நான்கு வகையாக அழைக்கப்பட்டது. மாத்திரைக்கணக்கில் அவற்றைப்பிள்வருமாறு விளக்கலாம்.

கொட்டு	— அரை மாத்திரை
அசை	— ஒரு மாத்திரை
தூக்கு	— இரண்டு மாத்திரை
அளவு	— மூன்று மாத்திரை

வளமான ஒர் இசைமரபு யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவியமைக்குரிய இலக்கியச்சான்றுகளாக போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் எழுந்த பிரபந்தங்கள் விளக்கின.

ஆலய இசை சடங்குகளில் இசை முதலியற்றின் வளர்ச்சியோடு இணைந்த சேவையை வழங்கியோர் குருகு முறையில் வரங்முறையான இசைக் கல்வியைப் பெற்றவர். அந்த மரபு தவில், நாதசரக்களைத்துறையில் இன்றும் நீடுக்கு வருகின்றது.

பாரம்பரிய யாழ்ப்பாணத்துப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் கால்நடை மேய்ப்பு ஒரு பிரதான தொழிலாக அமைந்தது. வயல்உழுதல், விறகு வெட்டுதல், நீர் இறைத்தல் முதலிய மிகக் கிளை உடலியக்கத்தொழில்களோடு ஒப்பிடும் பொழுது மேய்ப்பு நடவடிக்கை

களில் ஈடுபட்டோருக்குக் கிடைத்த ஒயவு, அவர்களை இசையாக்கங்களிலும் கூத்துக் களிலும் ஈடுபடத் தூண்டியது.

மேய்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டோரது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக இசையமெந்தது மந்தைகளை மேயவிட்டு மரநிழலில் இருந்து தனியாகப் பாடுதல் “கயம்” என்று அழைக்கப்பட்டது. மூங்கிற குழாய்களைப்பயன்படுத்தி ஒலிகளை எழுப்புதல் “இசைக்குழல்” எனப் பட்டது. மந்தை மேய்க்கும் பொழுது “பக்கச் சென்டை” என்ற தோற் கருவியைப் பயன்படுத்தியும் ஒலி எழுப்பி மகிழ்ந்தனர். பக்கச் சென்டை கஞ்சிராவை ஒத்த ஒரு தோல் வாத்தியமாகும். ஒருங்கையினால் அதனைத் தாங்கிப் பிடித்தவாறு இன்னொரு கையினால் அதனை வாசித்தல் வேண்டும்.

தமது முத்தோரிடமிருந்து மேய்க்கும் ஆற்றலையும் இசை ஆற்றலையும் இளையோர் கற்றுக்கொண்டனர். அவர்கள் கற்றுக் கொடுத்தவற்றை மீளச் செய்வதோடு இளையோர் தமக்குரிய புத்தர்க்கங்களையும் மேற்கொண்டனர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் எழுந்த பள்ளு, குறவஞ்சி, கும்மி முதலான பாடல்களின் புவியியற் பின்னணியை ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொழுத அவை பெரும்பாலும் கால்நடைமேய்ப்புப் பிரதேசங்களை அடியொற்றி எழுந்த பண்பினைக் காண முடியும்.

மந்தை மேய்ப்பில் ஈடுபட்டோர் பயன்படுத்திய காற்று வாத் தியங்களில் எளிமையான சுரக்கோலங்களைப் பயன்படுத்தினர். ஒர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

ச — சா — ச

ப — பா — ப

ச — சா — ச

இவற்றை மூன்று காலங்களிலும் வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டபின்னர் படிப்படியாக அவற்றின் தொடர்ச்சி விரிவைக் கற்றனர். தொடர்ச்சி விரிவு பின் வருமாறு அமைந்தது:

சாச பபாப சாச
ரிரிரி ககாக ரிரிரி
மமாம தகாத மமாம

இவற்றிலிருந்து மேலும் சிக்கலான சுரக்கோலங்களை அவர்கள் கற்றுக் கொண்டனர்.

ஓமுங்கமைக்கப்பட்ட இசைக் கல்வி தவில் நாதசரக் கலைப் பாரம்பரியத்தில் நிலவிவர கேள்வி ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இசைக்கல்வி மேய்ப்பும் மரபில் இடம்பெற்றுவந்தது.

நடனக்கல்வி

நடனம் என்பது “கூத்து” என்ற பெயரால் வழங்கப் பெற்றது. பூர்வீக சடங்குகள், விளையாட்டுக்கள், தொழில் கள், நடனம் என்பவற்றுக்கிடையே ஒன்றி ணைந்த தொடர்புகள் காணப்பட்டன. தொழில்திறன்களை வளர்க்கவும், மன வெழுச்சிகளுக்குப் பயிற்சி தாவும், நம பிக்கையை வளர்க்கவும், குழு உணர்ச்சிகளைப் பங்கீடு செய்யவும் வாழ்க்கையின் முரண்பாடுகளை உணர்த்தவும், தெயவங்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டவும் நடனங்கள் பயன்பட்டன.

அசதியாடல், அம்புவி அழைத்தல் அவன் ஆடல், உலாவல், ஊசல் என்னிலீளையாடல், ஏதிரொலி கேட்டல், ஏறு கோள், கண்புதைத்து ஒளிந்தாடல், கவன் கழங்கு, குதிரை ஏற்றம், யானை ஏற்றம், குரவை, குறும்பு, சாம விளையாட்டு, சிறுசோறு, சிறுதேர், சிறுபறை, சிற்றில் செய்தல், சன்னம்பந்து, பறவையாடல் பாம்பாடல், விலங்காடல், பாவை விளையாட்டு. மல், வட்டு, வள்ளளவில், வேட்டை, மேய்ப்பு, தாச்சி, கேள் முதலிய பல விளையாட்டுக்கள் யாழ்ப்பாணப் பாரம்பரியத்தில் நிலவிவந்தன. இவற்றுள் பலவினையாட்டுக்கள் பற்றிய செய்திகள் சங்கப்பாடல்களிலும் காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.¹⁰

உற்பத்தியை பெருக்குவத தற்குரிய உடலியக்கத்திற்களை வளர்த்தல், புலன்களுக்குப் பயிற்சி தருதல், சிந்தனைக்கும்

உணர்ச்சிகளுக்கும் வளமுட்டுதல், குழவு ணர்ச்சியூட்டல், அறவொழுக்கம் கறிபதி தல் முதலியலை யாழிப்பாணத்து மரபு வழி விளையாட்டுக்களுக்கும் நடனங்களுக்குமுறை பொதுப் பண்புகளாகக் காணப்பட்டன.

கூத்து மரபுக்கும் சித்தமருத்துவத்துக் குமிடையே நேரடியான இளைப்புக் காணப்பெற்றது. இரண்டும் ஒன்றினைந்த வகையிலே உடலுக்கும், உள்ளத்துக்கும் சுகம்தர முயன்றன. உடலசைவுகள் வாயிலாக இயக்கச் சமநிலையை ஏற்படுத்துதல் “இசைவு” என்றும் சமநிலையைக் குலைத்தல் “வசைவு” என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. சமநிலையை நோக்கிய அசைவுகளும் சமநிலையைக் குலைக்கும் அசைவுகளும் மாறிமாறி இடம் பெறுதல் ‘வண்ணம்’ எனப்பட்டது.

நிலம், நீர், தீ, காற்று வாளம் ஆகிய ஜம்புதங்களும் சித்தமருத்துவத்துக்கு அடிப்படையாக அமைதல் போன்று கூத்துக்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைந்தன. ஜம்புதங்களையும் பாவணை செய்யும் கூத்து “ஜவரல்” எனப்பட்டது. நிலத்தளம் அசையாப் பொருளாகையால், கால்களை அசைக்காது தீத்து நின்று, உடலசைவுகளினாலும் கண்ணசைவுகளினாலும், முகபாவகைகளாலும் காட்டும் நடனங்கள் நிலம் பற்றிய காட்சியை வெளிப்படுத்தின. நீர், தீ, காற்று ஆகியவற்றை விளக்கும் நடனங்கள் ‘‘ஒலி எழுப்பி’’ (Voice Making Dances) நடனங்களாக அமைந்தன. நடனமாடுவோர் ஒன்று சேர்ந்து குரலெழுப்புதல் ‘‘ஒலி எழுப்பி’’ எனப்படும். ஆகாயம் சார்ந்த நடனங்கள் தொங்கி எழும் நடனங்களாக அமைந்தன.

இயற்கையை வசப்படுத்திப் பயிர்விளைவுப் பெருக்கவும், தீயைகளை விரட்டியடிக்கவும் இவ்வகை நடனங்கள் ஆடப்பட்டன.¹¹

“பஞ்சம் பறக்க வேணும் முத்துமாரி - நீ பொன்மழையாய்க் காவிறங்கு முத்துமாரி - நீ பட்டி பெருக்வேணும் முத்துமாரி - நீ புன்னை வயல் சோழமாய் வந்து வீச அடுப்பு நிறையவேணும் முத்துமாரி - நீ ஆலமரக்குடியில் ஆறவேணும்.”

போன்ற பல பாடல்கள் இயற்கையை வசப்படுத்தும் ஆடலோடு இணைந்திருந்தன. இவ்வகை ஆடல்களுக்குரிய தோற்கருவியாக உடுக்கு விளங்கியது. அக்கிளி வயக் குறிக்கும் குறியீடாகப் பெரும்பாலும் “அடுபு” என்பதே பயன்பட்டது.

பருவ தாலங்களைப் பாவண செய்யும் நாடகங்களும் வழக்கில் இருந்தன. அவை “பாளையாட்டங்கள்” எனப்பட்டன. பருவங்கள் சமுன்று வருவதைக் குறிப்பிடும் வகையில் இந்நடனங்கள், வட்டச்சுற்றுகை, நீளவிட்டச்சுற்றுகை, பிழைச்சுற்றுகை கொண்டவையாக அமைந்தன. இலைதளிர் காலம் முழுவட்டச்சுற்றுகையினாற் புலப்படுத்தப்பட்டது. இலையுதிர் காலம், அரைவட்டச்சுற்றுகையினாற் புலப்படுத்தப்பட்டது. அரைவட்டச்சுற்றுகையானது பிழைச்சுற்றுகை எனவும் குறிப்பிடப்பட்டது. பாதங்களைப் பின்னோக்கிவைத்து ஆடுதல் “பிற்காற்புலப்பாடு” எனப்பட்டது. தேய்பிறை, பின்பணிக்காலம் முதலியவற்றைக் காட்டுவதற்குப் பிற்காற்புலப்பாடு பயணப்படுத்தப்பட்டது.

அரைமண்டி ஆட்டங்கள் வாயிலாக மாரிகாலம் புலப்படுத்தப்பட்டது. நீர் நெளிவுகளைக் காட்டும் கையைசைவுகள் ‘‘அலை அசைவுகள்’’ எனப்பட்டன. தீச்சுவாலைகள் தாவல் ஆட்டங்களினாற் குறிப்பிடப்பட்டன. தாவல் ஆட்டம் ‘‘தாவடி’’ என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது.

விலங்குகள் பறவைகள் முதலியவற்றை உற்றுநோக்கலும், அவைபற்றிய அறிகைகளும் நடனங்களிலே செல்வாகக் குச் செலுத்தின. மனவெழுச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு விலங்குகளும் பறவைகளும் நடனம் ஆடுகின்றன. என்ற

நம்பிக்கை நிலவியது. விலங்குகளிடமிருந்து பெறும் பயன்களை அதிகரித்தல் அவற்றின் கருவளத்தைப் பெருக்குதல், விலங்குகளைக் காவலுக்கு அழைத்தல் அவற்றின் உடற்பலத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளல் முதலிய தேவைகளின் பொருட்டு நடனங்கள் இயற்றப் பட்டன. மான் ஆட்டம், மயிலாட்டம், பாம்பாட்டம், மீன் ஆட்டம், கெரம்பன் ஆட்டம், குரங்காட்டம், குதிரையாட்டம் என்ற வகையான ஆட்டங்களிலே ஒன்று சேர்ந்து பலகுரல் ஏழப்புதல் (Cherub) இடம்பெற்றது. பலகுரல் எடுப்பு விலங்குகளின் ஓலிகளைப் பிரதி செய்வதாக அமைந்தது.

“பாம்பாட்டம்” நாக வணக்கத்துடன் இணைந்ததாக அமைந்தது. பண்ணைய கிரேக்க ரோம பாம்பு நடனங்களில் நடனம் ஆடுவோர் பாம்புகளைக் கையில் ஏந்தி நடனம் ஆடினர். (Walters Art Ga Liery, Baltimore) ஆனால் யாழ்ப்பாணத்துப் பாரம்பரியத்தில் நடனம் ஆடுபவரே பாம்பாகப் பாவனை செய்து ஆடும் வழக்கம் நிலவியது. அதற்குரிய இசைவடிவமர்க் “மகுடி” அமைந்தது. இவ்வகை ஆட்டங்களுக்குப் பாம்பாட்டிச் சித்தரிகளின் பாடல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. பிறப்பு, இறப்பு, மீன் பிறப்பு, கருவளப் பெருக்கம் முதலிய எண்ணக்கருக்கள் பாம்பு நடனங்கள் வாயிலாக எடுத்துரைக்கப்பட்டன.

“உரியாட்டம்” என்ற தனித்துவமான நடனம் இங்கு நிலவியமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. விலங்குகளது தோலைக் கையில் ஏந்திய வண்ணம் விரித்தும் கருக்கியும், வீசி ஏற்றந்து ஏந்தியும், போர்த்தும் ஆடுவது உரியாட்டம் எனப்பட்டது. இதுவே பிற்காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்ற ஒயில் ஆட்டத்தக்குத்தளமாக அமைந்திருக்கலாம். சிறு விலங்குகள் தொடர்பான பாவனை நடனங்கள் நகைக்கலைத் துண்டலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. குரங்கு ஆட்டமும் நகைச்சுவைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இவ்வகை ஆட்டங்களில் முகமுடிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆடுப

வர் யாரென்று அறியாதிருக்க முசுமுடிகள் உதவின. ஆடுபவரை இனங்காட்டாது ஆடும் நடை எஃ “கணமுடி” எனப்பட்டது.

பானை, குடம், சளகு, கூடை, தானியக் கதிர்கள் முதலியவற்றை ஏந்தி ஆடும் நடனம் பண்ணைக் கூத்து எணப்பட்டது. பண்ணைக்கூத்து பெண்களுக்கு மட்டும் உரிய நாடகமாகப் பெரும்பாலும் அமைந்தது. தானியங்களை நிறைத்தல், அளத்தல் பகிர்தல், முதலியவை பண்டக் கூத்தின் கருப் பொருளாக அமைந்தது. இக்கூத்திற்குப் பிரதியீடு செய்யும் வகையில் ஆண்கள் ஆடிய நடனம் “மல்லுக்கூக்கு” எனப் பட்டது. கம்பு, வேல், குலம், வாள், அப்பு முதலியவற்றை ஏந்தி ஆடல் மல்லுக்கூத்து எணப்பட்டது. பண்டக்கூத்துதோடு இணைந்த ஆடல் வடிவங்களாக இடித்தல், புடைத்தல், அளத்தல், தூற்றுதல், கழுவுதல், அசித்தல், உலர்த்தல் என்ற வாறான தொழில்முறை நடனச் சுட்டிகள் வளச்சியடைந்தன. கைகள் வாயிலாகக் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் முறை மை ‘கைக்குறி’ எனவும் முகவடிவங்களினாற் கருத்தை வெளிப்படுத்துதல் ‘முகக்குறி’ எனவும் குறிப்பிடப்பட்டது.¹²

வழிபாட்டிடங்களில் பெண்கள் ஆடிய கூத்து “வங்கை” எனவும் ஆண்கள் ஆடிய கூத்து ‘சிங்கை’ எனவும் குறிப்பிடப்பட்டது. வழிபாட்டிடங்களில் இடம் பெற்ற கூத்துக்கள் கடை சொல்லும் கூத்துக்களாகக் கூர்ப்பு அடைந்தன. கடை சொல்லும் கூத்துக்களில் முதற்கண் ஆடுகளம் பற்றிய வணக்கம் விருத்தமாகப் பாடும் மறுபு காணப்பட்டது.

“பூமச்சே பொன் சொரியும் திருவடியைக் கிறுகையாற் போற்றுகின்றோம் வான்மக்களே நீர் சொரிந்து வபல் நிறைந்து கால் நடைகள் பால் சொரிந்து பொலியக்கான ஆடலோடு பாடலுமாய் வருவாய் அம்மா”

இருவகையில் நிலமானிய சமூக அமைப்பின் பொருள்மிய விழுமியங்களை விளக்கும் வகையிலும், தாய்த் தெய்வ வழிபாட்டை முன்னெடுக்கும் வகையிலும் கருவளப் பெருக்கைக் குறுப்பீடும் வகையிலும் இந்த விருத்தப்பா அமைந்தது.

அடிக்குறிப்பு:

1. Heinrich Zimmer, Myth and Symbol in Indian Art and Civilization, Harper Torch books, New York, 1962, p. 151.
2. என். சிதம்பரேஸ்வரன் செல்லி
3. மேலது
4. இருவாந்தி ரல்ந்திரா, யாழ்ப்பான நாட்டுவள நடனம், யாழ். பல்கலைக் கழக பட்டமளிப்பு விழா நடன நிகழ்ச்சி, 1997.

[12ம் பக்கத் தொடரச்சி]

மும் எழுந்தன. இவற்றில் மனித சமத் துவமும் அஹிமசையும் முக்கியமான பங்கு வகித்தன. இம் மதங்கள் தமிழகத்திலும் வேர் கொண்டு வளர்ந்தன. இவற்றின் சரிவுக்கான அரசியற் காரணங்கள் பல. இவை பற்றிய ஆய்வுகள் பல உள்ளன. அவற்றை இங்கு விபரிக்க இடமில்லை.

பெளத்தத்தினதும், சமணத் தினதும், சரிவுடன் சேர்ந்தே எழுச்சி பெற்ற சைவ, வைணவச் சமய இலக்கியங்களில் ஒரு வெகுகனப்பண்பு இருந்தது. நாவுக்கரசர் தேவாரங்களும் திருத்தாண்டகங்களும் ஆண்டாளின் பாடங்களும் இவற்றிற்கு நல்ல உதாரணங்கள், ஆயினும் இந்த வெகுகனப்பண்பு நாளைடையில் ஆரியமொழியினது ஆதிக்கத்திற்கும் வழி விட்டு ஒதுங்கியது. பிராமண. வேளாள ஆதிக்கம் தமிழில் வழிபடுவதை ஏற்கத் தவறியதற்கு அரசியல் அதிகாரம் தொடர்பான காரணங்கள் பல உண்டு.

சமல்விகிருத்தால் பூசிக்கப்பட்ட சைவத்தமிழ்க் கடவுளர்க்கு அருகாக,

5. சபா. ஜெயராசா, ஈழத்தமிழரின் பூர்வீக இசைப்பாரம்பரியம், வடக்கிழக்கு மாகாண தமிழ் மொழித்தின விழா மலர். 1995, U. 68.

6. மேலது

7. எப்பிரகாம் பண்டிதர். கர்ணாயிர்த சாகரம், கருணாநிதி வைத்தியசாலை தஞ்சாவூர், 1917, U 936.
8. எஸ். நடராசா செல்லி
9. ச. சிவகர்மசுந்தரி, தன்னானே, நாட்டுப்புற விளையாட்டுக்கள் சிறப்பிதழ், பெங்களூர், 1996, U 68.
10. எஸ். நடராசா, செல்லி
11. மேலது

சாதியத்தால் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட முக்கிய லொரு பங்கினவான தமிழ்ச்சமூகத்தினர் சிறு தெய்வங்கள் என அழைக்கப்பட்ட பகவேறு கடவுளரைத் தமது அன்றாட மொழி மூலமே வழிபட்டு வந்தனர். இச்சிறுதெய்வங்கள் தமிழ்ச்சமூகத்திற்கே உரியவையும் ஆரியமயமாகிவிட்ட சைவக் கடவுளரை விடத் தமிழ்த்தன்மையுடைய வொகவுமே இருந்தன. சைவமும் தமிழும் என்ற பேரில் சாதியச்செருக்கை ஊட்டி வளர்த்த ஆறுமுனாவலர் சிறுதெய்வ வழிபாட்டை அழிப்பதில் முழுமுரமாக நின்றதுடன் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழருக்குச் சைவக் கோயில்களில் வழிபடவும் அனுமதியை மறுத்து வந்தார் என்பது கவனிக்கவேண்டியது. இந்த மனிதன்தான் தமிழ்மக்கள் மத்தியில் மதங்களிடையே சமரசத்தை விவியறுத்திய இராமனிக்கானாரையும் எதிர்த்து கொள்ளலைக்காரர் களது நீதிமன்றத்தில் வழக்காடியவருமாவர்.

(தொடரும்)

நீதிசார் செயற்பாட்டின் திருவிவிலியப் பின்னணி

— அருட்கலாநிதி அன்றன் மத்தாயஸ்
தலைவர்,
சிறிஸ்தவ நாகரிகத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

முன்னுரை

இவ்வுலகில் நாம் எல்லோரும் எத் தனையோ துன்ப துயரங்களினுடாகவே வாழ்க்கைப் பயணத்தை முன்னெடுத்துச் செல்கின்றோம். ஒவ்வொரு நிலைகளும். அமைப்புகளும் மட்டுமல்ல, ஏன் ஒவ்வொருவரினதும் வாழ்வும் நேரிய வழியிற் செல்லாதபோது, அது பிறருக்குத் துன் பத்தையே வருவிக்கின்றது. இன்று நாம் எதிர்நோக்கும் பல்வேறு விதமான துங்பங்களும், அடக்குமுறைகளும் அவற்றிற்குக் காரணமான ஆட்களும், அமைப்புக்களும், எப்போது மாறும் என்று நாம் பல சந்தர்ப்பங்களில் சிந்திக்காமலில்லை. அத்துடன் அவை மாற நாம் என்ன செய்வது என்ற சவால் எம்மை ஆட்டிப்படைக்காமலுமில்லை. இவ்விதமான உலகில் வாழ்வதனால் மனிதமாண்டபு, மனித உரிமைகள் பற்றி இன்று பலரும் பேசுவதோடு. அவற்றை முன்னெடுத்துச் செல்ல பல்வேறு அமைப்புக்களும் உருவாகுவதையும் அவதானிக்கின்றோம். “மனிதன் தன்னையே சுதந்திரமாக நிர்ணயிப்பதற்கும். உலகோடும் மக்களோடும் தன்னையே சுதந்திரமாகவும் பொறுப்புணர்வோடும் தொடர்புபடுத்திக் கொள்வதற்கும் சக்தி கொண்டிருக்கின்றான் என்பதைத்தான் மனித உரிமை என்கிறோம்” என்கிறார்காணிக்கை ராசு. (1)

திருச்சபையில் நீதிபற்றிய போதனை நானுக்கு நாள் முக்கியத்துவம் பெற்று வருகின்றது. ஏனெனில் அது சிறிஸ்தவ போதனையின் பிரிக்க முடியாத அமைச்சாகவுள்ளது என்பது இன்று தெளிவாக உணரப்படுகின்றது. திருத்தந்தை பதின்மூன்றாம் சிங்கராயர் (19ஆம் நாற்றாண்டின் பிறபகுதி) தொடக்கம் கூடும் வத்திக்கான் சங்கத்தின் “இன்றைய உலகில் திருச்சபை” பற்றிய கொள்கைத் திரட்டும். ‘மனித முன் னேற்றம்’ (Populorum Progressio) என்ற திருத்தந்தை ஆராம் சின்னப்பரின் சுற்று மட்டும், தற்போதைய திருத்தந்தையின் பல்வேறு சுற்றுமடல்களும் இதற்குச் சான்றாக உள்ளன. இந்த ஈடுபாடு மனித சிந்தனையில் உருவாகும் அறி வியற் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில்லை. மாறாக, திருவிசிலிய (Bible) அடிப்படையிலேயே (இறை வெளிப்பாட்டிலேயே) உணரப்படுகின்றது.

அந்த அமைப்புக்களினால் அடக்கப் பட்டு துன்புறுத்தப்படும் மக்களின் அழிகுரலைச் செவிமுத்தும். படைத்தவரின் திட்டத்திற்கு முரணாகச் செயற்படும் அனைத்தையும் கண்ணொக்கும் திருச்சபை துன்புறுவோர் மத்தியிலே தான் பிரசன்னமாயிருந்து, நற்செய்தியை ஏழைகளுக்கு அறிவித்து, ஒடுக்கப்பட்டோருக்குச் சுதந்திரத்தையும், துயருறுவோருக்கு மகிழ்

வையும் அறிவித்து, செயற்படுவதேதனது அழைத்தல் என்பதனை ஆழமாக உணர் கின்றது. நற்செய்தியை அறிவிக்கும் பணி யுடன் இன்றைய உலகில் மனிதன் சந்திக்கும்; அனைத்து அடிமை நிலைகளிலுமிருந்து விடுதலை பெறநாம் எம்மை அர்ப்பணித்து செயற்படுவதும் இணையும் போதுதான் எமது வாழ்வு அர்த்தம் உள்ளதாயிருக்கும். (2)

எமது கிறிஸ்தவ அழைத்தல் பாவத் திலிருந்து எம்மை விடுவித்து. இறைத்தையின் அமைப்பினைச் கவனக்க வழி கோலுவதுடன், சகோதரத்துவத்தை எம்மத்தியிற் பரப்பி, அதன் வெளிப்பாடாக உலகிலே நீதியை நிலைநாட்ட எம்மைத் தூண்டுகின்றது. எமது அஸ்பின்துப், நீதியினதும் செய்தி, செயல்வடிவம் பெறும் போதுதான் பிறர் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கும், எனவேதான் திருச்சபைக்கு எல்லா மட்டங்களிலும் (சமூக, தேசிய, உலக) நீதியை அறிவிக்கவும் அத்தோடு அதற்கு முரணான அனைத்தையும் கூட்டிக்காட்டவும், கண்டிக்கவும், உரிமை மட்டுமல்ல, கடமையும் உண்டு என்பது தெளிவு. ஒரு புறம் தொழில்நுட்ப - விஞ்ஞான மேம்பாடு கரும்; மறுபுறம் அடக்கு முறைகளும் யுத்தங்களும் எமது உலகை சின்னாபினன் மாக்கும் இக்காலங்களில் திருச்சபை இப்பணியை இன்னும் அதிகமாக உணர்ந்து செயற்படுத்த ஆர்வம் காட்டுவது வியப்பில்லை. இப்பணி திருச்சபைக்கு மட்டும் உரியதில்லை என்பதையும், ஏனைய சமய, சமூக அமைப்புகளுடன் ஒன்றிணைந்தே செயற்பட வேண்டும் என்பதையும் திருச்சபை இன்று உணர்ந்து செயற்படுவது வெளிப்படை.

திருச்சபையின் இப்பணியின் திருவிவிலியப் பிள்ளை என்ன என்பதை இங்கு கருக்கமாகக் குறிப்பிடுவோம்.

பழைய ஏற்பாட்டில்

பழைய ஏற்பாட்டில் (Old Testament) எகிப்திய அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடு

தலையடைந்து, இறைவனோடு உடன்படிக்கை செய்துகொண்ட நிகழ்வுகளே பழைய ஏற்பாட்டுக்கு மௌயமாக அமைந்துள்ள நிகழ்வுகளாகும். இல்ராயேல் மக்களின் விடுதலை வரலாறே அவர்களின் விசுவாச அறிக்கையாகவும் இருந்தது.

“நீ உன் பிள்ளைக்கு இவ்வாறு சொல்; ‘நான்கள் எகிப்தில் பார்வோ னுக்கு அடிமைகளாய் இருந்தோம். ஆதலால், ஆண்டவர் தம் வளிய கரத்தால் எங்களை எகிப்தில் இருந்து வெளியேறச் செய்தார். எங்கள் கன்கள் காண எகிப்து நாட்டின் மீதும், பார்வோன் மீதும், ஆண்டவன் மாபெரும் அடையா எங்களையும் செய்தார். நம் முதாதைய ருக்குக் கொடுப்பதாக அவர் ஆணையிட்டுச் சொன்ன நாட்டுக்கு எங்களை அழைத்து வந்தார்: அதை நமக்குக் கொடுக்கும்படி எங்களை அங்கிருந்து வெளியே கொணர்ந்தார். நமக்கு இன்று இநப்பதுபோல் என்றும் நலமாகும் பொருட்டும், தமது வாழ்வை அவர் பாதுகாக்கும் பொருட்டும். நம் கடவுளாகிய ஆண்டவருக்கு அஞ்சித்தக்கும்படி இந்த எல்லாக் கட்டளைகளையும் நிறைவேற்ற நம் ஆண்டவர் நமக்குக் கட்டளையிட்டார்’.”

(இணைச்சட்டம்: 6.21-24)

இவ்வனுபவங்களினுடாகவே இஸ்ராயேல் ஓர் இனமாக உருவாகியது. நாடோடிகளாக இருந்த இம்மக்கள், படிப்படியாக தம் வாழ்க்கை முறையை மாற்றி, பலெஸ்தீனாவில் குடியேறி சாலெமான் கட்டிய ஆலயத்தில் வழி பாடுகளை நடாத்திய போது இந்த விடுதலை அனுபவ நிகழ்வே (பாஸ்கா கடத்தல்) அவர்களின் வழிபாட்டிற்கும் மையமாக அமைந்தது. ஏனெனில் இவ்விடுதலை வழியாகவே இஸ்ராயேல் மக்கள் ‘யாவே’ யைத் தமது கடவுளாக வும் விடுதலை கொடுப்பவராகவும் கண்டனர். கடவுளின் இவ்விடுதலை செய்யும் செயற்பாடு, நீதிபதிகள், அரசர்கள், இறைவாக்கினர் வழியர்கத் தொடர்ந்

தலை மக்கள் தாணாமலில்லை. மக்களை விடுதலை செய்வதோடு நின்றுவிடாது, அந்திகளாலும், அடக்குமுறைகளாலும் தன்புறுப்பரிசு சார்பாக சிறப்பாகசெயற் படும் இறைவனாகவும் அவர் தமிழை வெளிப்படுத்தினார்.

திருப்பாடுகளில் நாம் காணும் பின் வரும் வாக்கியங்கள் இறைவனின் தன் மையைத் தெளிவாக வெளிக்காட்டுகின் றன்.

“ஆண்டவரின் செயல்களையெல்லாம் செயல்கள் நீதியானவை: ஒடுக்கப்பட்டோருக்கு உரிமைகளை வழங்குகின்றார்”

(திருப்பா. 108: 6)

“ஆண்டவரே, என் மூழு இதயத்தாலும் உம்மைப் புதழ்வென், வியத்தகு உம் செய்க்களெல்லாம் எடுத்துரைப்பேன்”

(திருப்பா. 9.9)

“தமிழை நோக்கி மன்றாடும் ஏழைகளையும் திக்கற்ற எளியோனரையும் அவர் விடுவிப்பார்.

(திருப்பா. 72.12)

“வறியோருக்கும் ஏழைகட்கும் அவர் இரக்கம் காட்டுவார்”

(திருப்பா. 72.12.13)

தமது அன்பினதும், நன்மைத்தனத் தின் அடையாளமாக இல்ராயேல் மக்களோடு இறைவன் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கை அவரின் இலவசக் கொடையாக இருக்கும் அதேவேளை, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோரின் வாழ்வில் திட்ட வட்டமான நெறி முறைகளை அது கேட்டு நிற்கின்றது. அக்காலத்து ‘வலி மையுள்ளோரின் செயற்பாடுகள் பற்றி இறை வாக்கினரின் குற்றச்சாட்டுக்கள் பயங்கரமாக ஒலிக்கின்றன.

‘உன் தலைவர்கள் வள்முறையில் ஈடுபடுகின்றனர்: திருடருக்குத் தோழராய் இருக்கின்றனர்; கையூட்டு வாங்கு வதற்கு ஒல்வொருவனும் ஏங்குகிறான்: திக்கற்றோருக்கு அவர்கள் நீதி வழங்குவ

தன்னை, கைவிபெண்ணின் வழக்கு களைத் தீர்ப்பதில் கவனம் செலுத்துவ தில்லை’’ (எசாயா 1.13)

“ஆண்டவர் கூறுவது இதுவே: நீதி யுடனும் நேர்மையுடனும் நடந்து கொள்ளுக்கள்: பறிகொடுத்தோரை கொடியோரிடமிருந்து விடுவியுங்கள். அன்னிய ரையும் அநாதைகளையும் கைம்பெண்களையும் ஒடுக்காதிர்கள்: அவர்களுக்கு கொடுமை இழைக்காதிர்கள்: மாசற்றோரின் இரத்தத்தை இவ்விடத்தில் சிந்தாதிர்கள்’’ (எரேமியா. 22.3)

இல்ராயேவின் தலைவர்கள் நீதியின் மட்டில் ஆர்வமுள்ளவராக இருப்பதன் வழியாக மக்கள் மத்தியில் இறைவனைப் பிரசன்னப்படுத்தினார். அத்தோடு மக்களும் நீதியை நிலைநாட்டுவதோடு, துண்பங்களை அனுபவிப்போருக்கும் அன்னிய ரூக்கும் ஆதரவாகவும் உறுதுகளையாகவும் இருப்பதே இறைவனோடு அவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட உடன்படிக்கைக்கு அடையாளங்களாயும் இருந்தன, பின்வரும் திருவிவிலிய வாக்கியங்கள் இக்கருத்தை விளக்குகின்றன.

“அன்னியனுக்கு நீ தொல்லை கொடுக்காதே: ஏனெனில் எகிப்து நாட்டில் நீங்களும் அன்னியராய் இருந்திர்களோ’’
(விடுதலைப்பயணம் 22.21)

“வறியவரும் எளியவருமான கூலியாட்கள், உன் இனத்தாராயினும் சரி அல்லது உள் நாட்டில் உன் நகர் வாயிலுக்குள் உள்ள அன்னியராயினும் சரி அவரைக் கொடுமைப்படுத்தாதே. அவரது கூலியை அந்தந்த நாளில் கொடுத்து விடு. கதிரவன் மறையுமுன்னே கொடு. ஏனெனில் அவர் வறியவராய் இருப்பதால். அவரது பிழைப்பு அதில் அடங்கியுள்ளது. இல்லையெனில் உனக்கெற்றாக ஆண்டவரைநோக்கி முறையிடுவார். அப்போது அது உனக்கு பாவமாகும்’’ (இணைச்சட்டம் 24: 14-15).

இறைவனால் கொடுக்கப்பட்ட வழி பாட்டு நோன்புசார் சட்டங்களை அனுசரித்துவிட்டு, பிறரைக் கொடுமைப் படுத்துவோர் மீது இறைவாக்கினர் குறை கூறினர். அத்துடன் எது இறைவனுக்கு உகந்த வழிபாடும் நோன்பு என்பதையும் எசாயா சட்டிக்கார்ட்டுகின்றார்.

“கொடுமைத் தலைகளை அவிழ்ப்ப தும், நுகத்தின் பின்னையல்களை அறுப்ப தும் ஒடுக்கப்பட்டோரை விடுதலை செய்து அனுப்புவதும், எவ்வகை நுகத்தையும் உடைப்பதும் அன்றோ நான் தேர்ந்து கொள்ளும் நோன்பு! பசித் தோர்க்கு உங்கள் உணவைப் பகிர்ந்து கொடுப்பதும் தங்க இடமில்லா வறி யோரை உங்கள் இல்லத்திற்கு அழற்றித்து வருவதும், உடையற்றோரைக் காணும் போது அவர்களுக்கு உடுக்கை கொடுப்பதும் உங்கள் இனத்தாருக்கு உங்களை மறைத்துக் கொள்ளாதி குறிப்பதும் அன்றோ நான் விரும்பும் நோன்பு.

(எசாயா. 58.1-12)

இரிநைக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டவர்களாக, இறைவனை. “முழு இதயத்தோடும், அன்பு கூர்ந்து” (இணைச் சட்டம் 5-6) அவருக்கு வழிபாடு செலுத்தவதுடன், அயல்வருக்கு அன்பு செய்ய வேண்டும் என்ற கட்டளையை நிறைவேற்றுவதே இறைவனை “அறிந்து” கொள்ளவதற்குச் சமமாகக் கருதப்பட்டது. யாவே பலிகளையும் காணிக்கை களையுமல்ல. ஆனால் அயலவர் மட்டில் அன்பும். நீதியான செயற்பாட்டையுமே விரும்புகிறார் என்பதையே பழைய ஏற்பாடு தெளிவாக வெளிக்கொண்டின்றது. பிறருக்கு அன்பு காட்டுவதும் நீதியோடு செயற்படுவதுமே இறைவனோடு உறவு கொண்டிருப்பதன் வெளி அடையாளங்களாக அமையும் இறை நம்பிக்கையும், அதற்கேற்ப அயலவர்களுடன் நீதியோடு அன்புறவு கொள்வதையும் எவ்வகையிலும் பிரிக்க முடியாது. 1971 ஆம் ஆண்டு உரோமையில் நடந்த

ஆயர் மன்றம் இக் கருத்துப் பற்றி பின் வருமாறு கூறுகின்றது.

“பழைய ஏற்பாட்டில் இறைவன் தாம் ஒடுக்கப்பட்டோரை விடுவிப்பவராகவும் ஏழைகளின் சார்பாக செயற்படுபவராகவும் தம்மை வெளிப்படுத்திய அதே வேளை, தம்மில் நம்பிக்கை கொள்ளவும், அயலார் மட்டில் நீதியோடு வாழவும் பணிக்கின்றார். நீதி சார்ந்த கட்டகமளை நிறைவேற்றுவதன் வழியாகவே இறைவன்துன்புறுவோரை, விடுதலை செய்பவராக நாம்ஏற்றுக் கொள்கிறோம்” (3)

புதிய ஏற்பாட்டில் (New Testament)

“ஆண்டவாகடைய ஆவி என்மேல் உள்து ஏன்னில், அவர் எனக்கு அருள் பொழிவு செய்துள்ளார். ஏழைகளுக்கு நற்செய்தியை அறிவிக்கவும், சிறைப்பட்டோர் விடுதலை அடைவர், பார்வையற்றோர் பார்வை பெறுவர் என முழுக்க மிடவும், ஒடுக்கப்பட்டோரை விடுதலை செய்து அனுப்பவும், ஆண்டவர் அருள் தரும் ஆண்டினை முழுக்கமிட்டு அறிவிக்கவும் அவர் என்னை அனுப்பியுள்ளார்” (ஹுக்கா. 4:18-19) என்று இயேசுவின் பணியை இரத்தினச் சுருக்கமாக, பழைய ஏற்பாட்டின் வசனங்களைக் கொண்டு நற்செய்தியாளர் ஹுக்கா விளக்குகின்றார். இயேசுவின் இந்த இலட்சியம் அவருடைய போதனையிலும் சாதனை பிழும் வெளிப்படுவதை நாம் பார்க்கி றோம்.

எழ்மையால் குழிலிலே பிறந்து படிப்பறிவில்லாத சிடர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து முக்கியத்துமில்லாத கல்லேயாப் பகுதி யில் ஏழைகள், நோயாளர், பாமர மக்கள் மத்தியிலே இயேசு பணியாற்றிய தன் வழியாக இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு வாழ்வில் நம்பிக்கையை நக்குகின்றார். இயேசு கொண்டின் “மீட்பு என்னும் மறையுண்மைக்கு விவக்கங்கள் பல தந்தாலும், அடிப்படையில் இறைவனைத் தந்தையாக உடன் வாழ்வோரைச் சுகோ

தரரிகளாக ஏற்று இயேசுவின் வழியாய் ஆவியின் இணைப்பில் வாழ்வதுதான் உண்மையிலேயே மீட்பு இயேசு வழங்கிய இத்தகு மீட்பையே பாலிகளும், ஆயக் காரரிகளும், ஏழைகளும், ஒடுக்கப்பட்டோரும், உரிமையிழந்தோரும் திறந்த உள்ளத தோடு ஏற்று கடவுளரின் மக்களாயினர்¹ என்று இறையியலாளர் என். தேவராஜ் தெளி வாகக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றார். (4)

பல்வேறு காரணங்களால் ஏழ்மை நிலையில் (பொருளாதாரம் மட்டுமல்ல) உள்ளோர் அனைவருமே இயேசுவின் ஆதரவையும், அரவணைப்பையும் பெற அவரை அனுகிச் செல்லக் கூடியதாக இருந்தது. சட்ட வல்லுங்கும், சமய - சமூக அதிகாரிகளும். இப்படிப்பட்டவர்களுடன் பழகுவதும், உறவாடுவதும். ஏதொவொரு வழியில் “திட்டு” என்று கருதி, இயேசுவின் இவ்வகையான செயற் பாடுகளுக்கு எதிர் ப்புத் தெரிவித்த பொதிலும். இயேசு தனது குறிக்கோளை முழுமையாக நிறைவேற்றும் போக்கை மாற்றவில்லை.

ஓருக்கரி தமது நற்செய்திக்கு முன் நுரையாகக் கொடுத்த பகுதியிலே. அன்னை மரியாவின் பாடல் வழியாக இயேசுவின் நீதிசாரி பணியை விளக்குகிறார்; “அவருகிகு அஞ்சி நடப்போருக்கு தலைமுறை தலைமுறையாய் அவர் இரக்கம் காட்டி வருகிறார். அவரை தம் தோள் வலிமையைக் காட்டியுள்ளார் உள்ளத்தில் செனுக்குடன் சிந்திப்போரைச் சிதறத்து வருகிறார். வளி யோரை அரியணையினிற்று தூக்கி எறிந் துள்ளார். தாள் நிலையில் இருப்போரை உயர்த்துகிறார். பசித்தோரை நஸ்களால் நிரப்பியுள்ளார். செல்வரை வெறும் கையராய் அனுப்பி விடுகிறார்”² (ஆக்கா 1; 50-53)

இவ்விதமாக இறைவன் இயேசுவில் செயற்பட்டது மானிட வறுமை நிலையை உயர்ந்ததாகக் கருதவல்ல. மாறாக

மனித பாவத்தாலும், சமுதாயத்தின் சிர்கெட்ட போக்குகளினாலும் நொறுக்கப்பட்டோர் சார்பாக இறைவனின் கரி சனையை வெளிப்படுத்துவதுடன். அதே வழிநின்று நாமும் செயற்பட வேண்டும் என்பதனை வியிருத்தவேயாகும். தம் மிலை நிறைவுகாண வலுவற்ற நிலையில் வாழும் ஏழைகளும். ஒடுக்கப்பட்டோருமே இறைவன் தனது மீட்பை வெளிப்படுத்தும்போது அந்த மீட்பை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய நிலையினிருப்பர். இதை ஆட்சியில் மத்துமையானோராயிருப்பர். ஏனெனில் ஏழைகளே நீங்கள் வேறு பெற்றோர்; ஏனெனில் இறை ஆட்சி உங்களுக்கு உரியிடை. இப்பொழுது மட்டினியாய் இருப்போரே, நீங்கள் பேறு பெற்றோர்; ஏனெனில் நீங்கள் நிறைவு பெறுவீர்கள். இப்பொழுது அழுதுகொண்டிருப்போரே, நீங்கள் வேறு பெற்றோர் ஏனெனில் நீங்கள் சிரித்து மகிழ்வீர்கள்” (லாக் 6; 20-21) என்று மலைப்பொழி வில் இப்பை கூறுகின்றார்.

முடிவுரை

திருச்சபை ஓர் அன்புச் சமுகமாக இருக்கும் அதே வேளையில், அது மக்களினை ஊறியனாகவும், குணமாக்குபவராகவும் இருக்கிறது. இச்சிந்தனை 2 ஆம் வத்திக்கான் சங்கத்தின் ‘இன்றைப் பல கிற திருச்சபை’ என்ற கொள்கைத் திரட்டின் அடிப்படையிலேயே உருவாகிப்பது. அவரி டல்லஸ் (Avery Dulles) என்னும் இறையியலார் திருச்சபையின் அடையாளங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, இவ்விதமான சிந்தனைகள் கத்தோலிக்க திருச்சபை பிறர் மட்டில் தனது கரி சனையை அதிகரிக்கவும், சமாதானத்திற்காகவும், நீதிக்காகவும் மாணிட மேம்பாட்டிற்காகவும் மனி தகு லத்தி ன் போராட்டங்களில் தனது ஆழமாக ஒன்றிப்பை வெளிப்படுத்துகின்றது, (5) எனக்கூறுகின்றார்.

பல்வேறு முரண்பாடுகளும், துண்பங்களும், அடக்கமுறைகளும் மலிந்து, தம்

பிக்கையீனங்கள் எம்மவரை ஆட்டப் படைக்கும் இக்கால கட்டத்தில், திருச் சபையின் வாழ்வும் பணியும் இன்றைய மக்களுக்கு “நற்செய்தியாக” விடுதலை வாழ்வாக விளங்க வேண்டுமேயானால், திருச்சபையின் ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் திருவிவியியம் (Bible) தரும் சிந்தனை களைத் தமது வாழ்வின் இலட்சியமாகக் கொண்டு செயற்படுவது அவசியமாகும்.

அடிக்குறிப்புக்கள்

- I. ராச், காணிக்கை, “சாதியமும் மனித உரிமை மீறலும்” மறை அருவி 1998/22/4. பக. 200

19 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி

எவ்வாறு தாழ்த்தப்பட்ட பிறப்புத் தப்பட்ட தமிழர்களது கடவுளரும் வழி பாடும் ஒதுக்கலுக்கு ஆளாயினவோ. அவ்வாறே அவர்களது கலை வடிவங்களும் புறக்கணிப்புக்கு ஆளாயின. ஒடுக்கப் பட்டமக்களது உரிமைக்கான கிளர்ச்சி களின் காலத்தையொட்டியே அவர்களாற் பேணிக்காக்கப்பட்ட நாட்டார் பாடல் நாட்டார் இசை, நாட்டுக்கூத்து போன்ற வடிவங்களும்’ புதிய அங்கோரத்தைப் பெற்றுள்ளன.

தமிழ் இலக்கியத்தினரும் மக்கள்களை களதும் வளர்ச்சியில் இல்லாமிய, கிறிஸ்துவமக்களது பங்கும் நெடுங்காலமாகக் கவனிப்புக்குள்ளாகாது இருந்து வந்துள்ளது. அன்றைய சில தசாப்தங்களில் இவை பற்றிய அக்கறை அதிகமாகி உள்ளது. ஆயினும் சைவமும், தமிழும் என்ற கோஷ்ததால் சிலர் இவற்றை மூழ்கடிக்க முயல்வர் என்பது பற்றி நாம் மிகவும் கவனமாக இருக்கவேண்டும்.

தமிழ்க் கலைகளை இன்று தமிழர் மார் தட்டிப் பெருமை பேசும் பரதம் இந்த நூற்றாண்டுவரை உயர்சாதியினரது போகத்திற்காகக் கீழ்மைப்படுத்தப்பட்ட

1. Alfaro, Juan. *Theology of Justice in the World* (Pontifical Commission for Justice & Peace). Vatican City 1973, P. 10.
3. Idem. P. 13.
4. தேவராஜ் எஸ். வைகறை உயிரீபுக்கள், திருச்சிராப்பள்ளி, 1983, பக. 36
5. Weslock, Archbishop Rerek, “What happened to Holy Mother, Church Priest & People, Vol. 9. Nos 8, 9 Aug-Sep. 1995, Pg. 320.

தேவதாசிகளால் மட்டுமே ஆடப்பட்டுச் ‘சிரி’ என்று அழைக்கப்பட்டது. ஆட்டம், கூத்து என்ற சொற்கள் ஒழுக்கக் குறை வான் நடத்தையைக் குறிக்கவே அன்மைவரை பயணப்பட்டதையும் நாம் மறக்கலாமாது. இவ்வாறே பெருவாரியான தமிழ்க் காநாடக இசைஞர்கள் ஒடுக்கப் பட்ட ஒரு சாதிப்பிரிவினராகவே இருந்ததும் கவனிக்கத்தக்கது. இந்திய முதலாளிவர்க்க எழுச்சியும், சினிமாவின் வருங்கூடும் கலைகளின் மீதான ஏகபோகத்தை உயர்சாதியினரிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட்டன. சமுதாயத் தேவைகளை வலியுறுத்த இயலாத விதமாக ‘புனிதப்படுத்தப்பட்டு’ மக்களது அள்ளாட வாழ்வினின்று அந்தியப்பட்டுப் போன இக்கலைகளை இன்னமும் அதே விதமாகவே பேணப்படுவது நமது கவனத்துக்குரியது.

ஒட்டுமொத்தமாகச் சொன்னால் தமிழர் வழிபடும் சைவக் கடவுள்கள் யாவுமே தமிழுக்கு அந்தியமான பண்பு மிகுந்தன. தமிழ்ச்சமூதாயத்தினுள்ளி குந்து உருவான கடவுள்களிலும் அயற்பண்புகள் இருந்தாலும் அவை தமக்குரிய [தொடரும்]

வன்னிப் பிரதேச கண்ணகை வழிபாட்டில் வற்றாப்பளையின் முக்கியத்துவம்

— ஒரு மறு பரிசீலனை —

திரு. ம. இரகுநாதன்
அதுற்கீல சிரிவுரையாளர்,
தமிழ்த்துறை,
யாது. பல்கலைக்கழகம்.

“வன்னிப்பிரதேசத்தில் கண்ணகை வழிபாடு வற்றாப்பளையை மையமாகச் கொண்டே மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது.” என்பது வாய்பாடு போலப் பல ராலும் எடுத்துக்கூறப்பட்டு வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. வற்றாப்பளை வன்னியிற் கண்ணகை வழிபாட்டிற்கு “மையமாக” அமைந்தது பற்றி ஆழமாக நோக்குவது பயனுடையதாகும்.

வன்னிப் பிரதேசத்திற் கண்ணகை அம்மன் என்ற பெயரோடு பல வழிபாட்டிடங்கள் அமைந்துள்ளன. வற்றாப்பளை சிலாவத்தை, கற்கிடங்கு, பணையாண்டான், அரியாமடு, கொக்குளாய், வண்ணான்குளம், புற்குளம் முதலிய பல இடங்களில் சிறிய அளவிலும் பெரிய அளவிலுமாக இவ்வழிபாட்டிடங்கள் காணப்படுகின்றன. இங்கெல்லாம் ஆண்டுதோறும் வைகாசித் திங்களில் கண்ணகை அம்மனுக்குச் சிறப்பான பொங்கல் வழிபாடுகள் நடைபெறுகின்றன.

முள்ளியவளையிலும் வற்றாப்பளையிலும் நடைபெறுகின்ற பொங்கல் வழிபாடு ஏனைய இடங்களிலில்லாத பல

சிறப்புக்களையுடையதர்கும். வைகாசித் திங்களில் விசாக நட்சத்திரம் கூடிய பூரணையில் வருகின்ற வாரத்துத் திங்கட்டு கிழமையில் வற்றாப்பளையிலும் இதற்கு முந்திய இரண்டு வாரங்களில் மூளியவளையிலும் இப் பொங்கல் நிகழ்ச்சிகள் பெருவிழாவாகவே கொண்டாடப்படுகின்றன. மூளியவளையில் இரண்டு வாரங்களாக நடைபெறும் பொங்கல் விழாவின் ஆரம்ப நிகழ்ச்சியாகப் பாக்குத் தெண்டலும் அதனையடுத்த நிகழ்ச்சியாக எட்டாவது நாளிலே தீர்த்தமெடுத்தலும் நடைபெற்றுப் பதினாண்காம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை பெபாங்கல் நடைபெறும். திங்கட்கிழமை வற்றாப்பளையில் பொங்கல் நடைபெறும். செவ்வாய்க்கிழமை வற்றாப்பளையிலிருந்து அடியார்கள் கதிர்காம யாத்திரையினைத் தொடர்வர்.

வட இலங்கையிலே தொண்டைமானாறு செல்வச் சந்திதி முருகன் கோயிலிலிருந்து கரையோரமாக வருகின்ற அடியார்கள் கொம்படி, சங்குவயல் ஊடாக வற்றாப்பளையை அடைவர். வன்னியின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்து வரும் அடியார்

வள் முள்ளியவளை சூடாக வற்றாப் பளைக்கு வந்து ஏனைய அடியார்களுடன் இணைந்து கொள்வர். வள்ளியிற் கண்ணகை வழிபாட்டின் இறுதி அம்சமான கதிர்காம யாத்திரைக்கு அடியார்களை ஒன்று சேர்க்கும் மையத்தலமாக வற்றாப் பளை விளங்குகின்றது. ஆழங்குறைந்த நற்திக்கடலாற் குழப்பட்ட பெருமாசீ சோலைகளும் பாந்த வயல் வெளியும் பாத யாத்திரிகர்களுக்கு தங்குவதற்கேற்ற குழலை அளித்திருக்கலாம். இங்கிருந்து புறப்படும் யாத்திரிகர்கள் கரையோரமாகக் கொக்குழாய் வரை சென்று முங்கைத் தீவ மாவட்டத்தின் எல்லையில் பறையனாற்றைக் கடந்து கிழக்கு மாகாணம் சென்று தமது பயணத்தைத் தொடர்வரி.

வட இலங்கையிலிருந்து கதிர்காமம் வரையான கரையோரப் பாளதயில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்ற கண்ணகையும் மன் கோயில்கள் கதிர்காம யாத்திரிகள் களினாலும் அவர்களை ஆகரித்துப் பேணும் அந்தந்த ஊரவர்களினாலுமே தோற்றுவிக்கப் பட்டிருக்கலாம். வற்றாப் பளைக் கண்ணகையும்மன் கோயிலும் கதிர்காம யாத்திரைப் பாளதயிலேயே அமைந்துள்ளது. வள்ளிப் பிரதேச யாத்திரிகர்களையும் யாற்ப்பான பிரதேச யாத்திரிகர்களையும் ஒன்று சேர்க்கும் மையமாகவும் வற்றாப்பளையே விளங்குகின்றது.

வட இலங்கையில் இருந்தும் வள்ளியின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் வருகின்ற யாத்திரிகர்களை ஒருங்கு சேர்க்க ஏற்ற இயற்கையமைப்புக்களைக் கொண்டிருந்ததனாலேயே வற்றாப்பளை வள்ளிப் பிரதேசத்திற் கண்ணகை வழிபாட்டின் மையத்தலமாக விளங்குவது சாத்தியமாகியிருக்கலாம். ‘மையமாக’ விளங்குவது என்பதை இவ்வாறே விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அவ்வாறன்றி வற்றாப்பளையைப் பிரதான வழிபாட்டிடமாகவும் ஏனையவற்றை அதற்கு அடுத்த தீவையிலும் வைத்து நோக்க

வேண்டும் என்ற பொருள் பட விளங்கிக் கொள்வதற்கு இப்பிரதேசத்தில் நடைபெறுகின்ற வழிபாட்டுமுறை இடங்களுடையதாக இல்லை.

அழத்துக் கண்ணகை வழிபாட்டு மரபில் கடஞ் நீரிலே விளக்கெரிக்கின்ற மரபு வள்ளியில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. இதுவே வள்ளிப் பிரதேசக் கண்ணகை வழிபாட்டின் சிறப்புமாகும். இக்காரணமே வற்றாப்பளைக் கண்ணகையும்மனச் சைவ அடியார்கள் மத்தியிற் பிரபஞ்சப் படுத்தியுமாகும். ஆனால் நடைமுறையில் இவ்வாறானதொரு மரபு வற்றாப்பளையில்லை முன்னிய வளையிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது.

வைகாசித் திங்களில் முள்ளிய வளையின் அயற்கிராமங்களிற் பாக்கு, மஞ்சள் முதலிய மங்கைப் பொருட்களைச் சேகரித்து வந்து காட்டா விநாயகர் கோயிலிலுள்ள வேப்பமரமொன்றிலே கட்டித் தொங்க விடுவது பரிக்குத்தெண்டல் எனப்படும். இதனையடுத்து வருகின்ற எட்டாவது நாளான திங்கட்கிழமை இங்கிருந்து சுமார் ஏழுமைல் தொலைவிலுள்ள சிலாவத்தை என்னும் கடற்கரைக் கிராமத்திற்கு ஊர்வலமாகச் சென்று கடல்நீரை அள்ளி வருவது தீர்த்தமெடுத்தல் எனப்படும். இந்திகழ்ச்சி ஊர்விழா ஜாகவே நடைபெறுகின்றது. இவ்வாறு கொண்டு வரப்பட்ட ‘புனித தீர்த்தம்’ திங்கள் இரவு முதல் ஞாயிறு அதிகாலை வரையான ஏழு நாள்களும் முள்ளிய வளையிற் கண்ணகையும்மனுக்கு விளக்கெரிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. எட்டாவது நாள் திங்கட்கிழமை வற்றாப்பளையிலே பொங்கல் நிகழ்ச்சி நடைபெறும்.

முள்ளியவளையில் ஏழு நாள்களும் பயன்படுத்திய “புனித தீர்த்தம்” அங்கு முடிவுறாது எஞ்சியிருப்பின் அது வற்றாப்பளைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு அங்கு நடைபெறும் ஒருநாள் நிகழ்ச்சிக்குப் பயன்

படுத்தப்படும். முள்ளியவளையில் புனித தீர்த்தம் ஏழநாட்களிலும் முடிவறுவதும் உண்டு. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் வற்றாப்பளைக்கு அப் 'புனித தீர்த்தம்' எடுத்துவரப்பட வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இதனால் முள்ளியவளைக்கு வராமல் யாழ்ப்பாணப் பகுதி யிலிருந்து கரையோரமாகக் கதிர்காமம் நோக்கி வந்து வற்றாப்பளையில் தரிக்கும் பெருமளவு யாத்திரிகர்களுக்கு 'புனித தீர்த்தத்தைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இந்திலை தொடருமானால் வற்றாப்பளையின் மைய நிலையினைத் தொடரிந்து பேணுவது கஷ்டமாகவே அமையும். இந்திலையில் யாத்திரிகர்கள் வற்றாப்பளையிலே தங்காதுவசதி குறைந்த முள்ளியவளையை நோக்கி மேலும் சில மைல்தூரம் பயணம் செய்யத் தூண்டப்படுவார்கள் இதனை விரும்பாதபோது வற்றாப் பள்கு 'புனித தீர்த்தம்' எடுத்துவரப்படுவதை உறுதிப்படுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்படும். இதனாலேயே தீர்த்தம் முள்ளியவளையிலேயே முடிவற்றால் நன்மையில்லை என்றும் நாட்டில் மழைவளம் குன்றி பஞ்சம் ஏற்பட்டு அம்மனின் சீற்றத்தால் வெப்பு நோய்களும் பரவும் என்றதொரு கருத்து உருவாக்கப் பட்டிருக்கலாம். மேலும் முள்ளியவளையிலிருந்து கொண்டு வரப்படுகின்ற 'புனித தீர்த்தத்திற்குப் பதிலாக' நந்திக்கடல் நீரைப் புனித தீர்த்தமாக்கும் முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம்.

இத்தகைய முயற்சியின் விளைவாகவே மதுரையை எரித்த கண்ணகையும்மன் இலங்கை நகர்மேவி இலங்கையில் பல தலங்களையும் தரிசித்த பின்பத்தாவதாக வற்றாப்பளைக்கு வந்து இடைச்சிறுவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்து நந்திக்கடல் நீரில் விளக்கெரியச் செய்த தாகவும் பின்னர் அங்கிருந்து கதிர்காமம் சென்றதாகவும் ஓர் ஐதிகம் எழுந்திருக்க வேண்டும். இந்த ஐதிகத்தையே சமுத்தில் எழுந்த கண்ணகை கதைகளில் ஒன்று

நான் சிலம்பு கூறவின் குவிரீச்சிப் பகுதி யில் அதன் ஆசிரியர் பாடியிருக்கிறார் போலும். வற்றாப்பளையின் மைய நிலையினைப் பெணுவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியின் விளைவே இந்த ஐதிகம் எனக்கருதமுடிகின்றது. முள்ளியவளையிலிருந்து 'புனித தீர்த்தம்' கொண்டுவரப்படாதபோது நந்திக்கடல் நீரைப் பயன்படுத்திபதற்கு எதுவித சான்றுகளும் இல்லை. சிலம்பு கூறவின் ஆசிரியர் எனக்கூறப்படுகின்ற வெற்றிவேற் புலவர் யாழ்ப்பாணத்துப் பருத் தித்துறைப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். இவரே யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கிவருகின்ற கோவலனார் கதையினையும் பாடியவர் எனக்கூறப்படுகின்றது. ஒரே ஆசிரியரின் பெயரில் இவ்விரு காவியங்களும் வழங்கப்பட்டாலும் கோவலனார்க்கதையில் வற்றாப்பளை தொடரிபாக எந்தத்தகவலையும் காண முடியவில்லை. மட்டக்களப்பில் வழங்கிவருகின்ற கண்ணகை வழக்குரையிலும் வற்றாப்பளை தொடரிபான எந்தவிதமான தகவல்களும் இல்லை.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் காலத்தில் எழுந்ததாகக் கூறப்படுகின்ற கண்ணகை வழக்குரையிலும், போர்த்துக்கேயர் காலத்தவரான வெற்றிவேலராற் பாடப்பட்ட கோவலனார் கதையிலும் கூறப்படாத வற்றாப்பளை பற்றிய செய்தி வெற்றிவேலரின் பெயராலேயே வழங்கிவரும் சிலம்புகூறவில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது. கண்ணகை வழக்குரை, கோவலனார் கதை, சிலம்புகூறல் ஆகிய மூன்றும் ஒரு மூல நூலின் திரிந்தவடிவங்களே என்பது அறிஞர் கருத்து. சிலம்புகூறல் நயினாப்பளவிக்கன், காங்கேயன் ஆகியோர் பாடிய கதையினைப் புதுக்கிப்பாடியதாகவே கூறப்படுகின்றது. இதனாலும் வேறு பல காரணங்களாலும் சிலம்புகூறல் காலத்தாற் பிறப்பட்டது, எனத்துணியலாம்.

வன்னிப்பிரதேசக் குடியேற்றங்கள் பற்றி அறிவுதற்கு உதவும் காலத்தால்

முற்பட்ட நூல்களான வையாபாடல், கதிரைமலைப்பள்ளு, முதலியவற்றிலிருந்து முள்ளியவளையிலே பரராச்சேகரன் ஆட்சி செய்ததாகத் தெரிய வருகின்றது. முள்ளியவளையில் இம் மன்னை கோட்டை கி. பி. 1519 அளவில் இருந்த தாக ஆய்வானர் கருதுகின்றனர். முள்ளியவளையிலே பரராச்சேகரன் ஹரி முத்த நயினார் கோயிலைப் பரிபாலித்த தாக வையாபாடல் தகவல் தருகின்றது. இந்நால் முள்ளி மாநகரில் இருந்த 'காட்டு விநாயகர்' பற்றியும் கூறுததால் முத்த நயினாரும் காட்டு விநாயகரும் ஒருவரே எனத் துணியலாம். பரராச்சேகரனின் காலத்தில் முள்ளியவளையிலே காட்டு விநாயகர் கோயில் சிறப்புடன் பராமரிக் கப்பட்டு வந்தபோது குமார் மூன்று மைல் தொலைவில் வற்றாப்பளையிலே கண்ணகையம்மனுக்குக் கோயில் இருந்ததா? இருந்தால் பரராச்சேகரனுக்கு இதுபற்றித் தெரிந்திவிருக்கவில்லையா? இதுபற்றி வையாபாடவிருந்து எதையும் அறியமுடியவில்லை. வற்றாப்பளையில் மக்கள் குடியேறியது பற்றிக் கூறும் வையாபாடவின் ஆசிரியர் அங்கு கண்ணகையம்மனுக்கோயில் இருந்ததாகக் கூறாததால் பரராச்சேகரனின் காலத்திலே வற்றாப்பளையில் கண்ணகையம்மனுக்கு வழிபாட்டிடம் இருக்கவில்லை. என்றே கருதவேண்டியுள்ளது.

பரராசேகரனின் காலத்திற்குப்பின் கி. பி. 17, 18ஆம் நூற்றாண்டில் யாழிப் பாணத்திலே போர்த்துக்கேயின் ஆட்சி நிலையபோது வாழ்ந்த வெற்றிவேலர் கோவளைார் கதையைப் பாடியபோதும். வற்றாப்பளைபற்றிக் கூறவில்லை ஆனால் அவரின் பெயராலேயே வழங்கிவருகின்ற சிலம்பு கூறவில் கண்ணகை வற்றாப்பளைக்கு வந்தது பற்றிய கதையொன்று கூறப்படுகிறது. இக்கதை கூறும் தகவல் கருக்கேற்ப அங்கு வழிபாடு நடைபெறுவதற்கில்லை. என்பதும் அத்தகைய வழிபாட்டு மரபு முள்ளியவளையிலேயே நடைபெறுகின்றது. என்பதும் முன்னர் கூறினோம். நடைமுறையிலே காணப்

படாத ஒன்றைக் கதையாக்கிவரலாற்றுப் பழைமையும் கற்பித்து வெற்றிவேலர் தனது கதையில் இதைக் கூறியிருப்பாரா? அல்லது இக்கதை வெற்றிவேலரின் கதை யுடன் சேர்க்கப்பட்டுவிட்டதா? என்பது மேலும் நுணுக்கமாக ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும்.

ஆரியச் சக்கரவரீத்திகளின் காலத்தில் இருந்ததாகத் தகவல் கிடைக்காத வற்றாப்பளை கண்ணகை அம்மன் கோயில் போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் இருந்ததாக பளிச்சையாடிய சிந்து தகவல் தருகின்றது. இப்பாடல் ஒரு செவிவழிக்கதையின் அடிப்படையிலேயே எழுந்ததால் வற்றாப்பளையைமையப் படுத்த வேண்டிய தேவையினாலும் வேறு காரணங்களாலும் வற்றாப்பளை குறித்து எழுந்த ஜிக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு போர்த்துக்கேயர் காலத்தின் பின் சிலம்பு கூறல் பாடப்பட்டிருக்க வார் அல்லது அதன் குளிர்ச்சிப்பகுதி பிற காலத்தில் இணைக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

கிடைத்த சான்றுகளின் படி முள்ளியவளை காட்டு விநாயகர் கோயில் காலத்தால் முற்பட்டதாகும். மேலும் வன்னியிற் கண்ணகை வழிபாட்டின் முக்கியமான அம்சான உப்புநீரில் விளக்கெரித்தல் முள்ளியவளையிலேயே நடைபெறுகின்றது. இதற்காகப் பயணபடுத்தப்படுவதும் சிலாவத்தைக் கடவிற் பெறப்படும் நீரே. எனவே சிலம்பு கூறவின் குளிர்ச்சிப் பகுதியிற் கூறப்படும் தகவல் காலத்தாற் பிறப்பட்ட ஜிக்கமொன்றின் அடிப்படையில் எழுந்த கதை கதையாகவே இருக்க நடைமுறை வழக்கத்தின்படி கண்ணகை வழிபாடு மரபுரீதியாக முள்ளியவளையில் நடைபெறுகின்றது எனினும் கால ஒட்டத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல், சமூகக்காரணிகளால் முள்ளியவளைகாட்டு விநாயகர் கோயிலில் முக்கியத்துவம் மறைக்கப்பட்டு வற்றாப்பளை முக்கியத்துவம் உடையது போல ஆக்கப்பட்டுவிட்டது.

இம் மாறுதலைப் புரிந்துகொள்ளும்போது வற்றாப்பளையின் மைய நிலை என்பது அப்பிரதேசத்தை முக்கியத்துவம் உடைய தாக ஆக்குவதற்கான முயற்சி யின் விளைவே எனத் தெரிகின்றது. இக் கருத்துக்கள் வன்னிப் பிரதேசத்தின்

அரசியல், சமூக வரஸாற்றுச் சான்று களைத் துணையாகக் கொண்டு மேலும் விரிவான ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு இடங்கருகின்றன. விரிவஞ்சி அத்தகைய ஆய்வு இங்கு மேற்கொள்ளப்பட வில்லை.

□

[25ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

சமுதாயங்களது வாழ்க்கைத்துறையுடன் கூடிய தொடர்பு கொண்டவை. கிறிஸ்தவ இல்லாயியக் கடவுட் கொள்கைகள் அயவிலிருந்து வந்தாலும் காலப்போக்கில் அம்மதுங்களின் நடைமுறையில் தமிழ்த் தன்மை அதிகமாகச் சேர்ந்தே உள்ளது. சமல்சிகிருதத்தில் தமிழ்க் கடவுளர் எனப் படுவோரை வழிபடுவதைவிடத் தமிழரல் வாத கடவுளரைத் தமிழில் வழிபடுவதீர் கூடிய தமிழ்த்தன்மை உள்ளது என்றே தோன்றுகின்றது.

தமிழரது சமுதாயத்திலிருந்து தோன்றி வளர்ந்த மக்கள் கலைகளை நிராகரித்து மக்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்ட இசையை யும் நடனத்தையும் தமிழரது கலைகள் என்று கொண்டாடுவதில் அர்த்தமில்லை. இந்தக் கலை களின் மேன்மையாற் தமிழருக்குமேன்மை இல்லை என்று இந்தக் கலைவடிவங்கள் நமது வாழ்வுபற்றி யும் நமது வருங்காலம் பற்றியும் கூறத் தொடங்குகின்றவோ அன்று தான் அவை நமது கலைகளாக முடியும் அல்லாத பட்சத்தில் தமிழ்ப்பெண்ணின் பரத நாட்டியமும் பலே நடனமும் ஒரேயளவு தமிழ்த்தன்மையுடையன் தான் கர்நாடக இசைமக்கள் இசையாக விரிவடையாத

அளவில் தமிழனுடைய இசை மட்டரசு மாண தமிழ் சினிமாப் பாட்டாகவே இருக்கும்.

தமிழருக்குரிய மரபின் செல்வங்கள் பல அவற்றுள் நாகரிகமான ஒருபகுதியை மட்டும் எடுத்து மினுக்கி இதுவே நமது சுய அடையாளம் என்று இன்னும் எத் தனை காலம் நம்மை நாமே ஏமாற்ற முடியும்! சமகாலத் தமிழ்ச்சமூகத்தின் தேவைக்கு முகங்கொடுக்க முயலும் நல்ல கலைவடிவங்கள் அனைத்துமே தமிழ்க்கலைகளாக கொண்டாடப்பட வேண்டியன் அவ்வாறு செய்யாத எவையுமே சமகாலத்தமிழருக்கு உரியன் அல்ல.

அயவிலிருந்து வந்ததாலே அயற்பண்புகளை உள்வாங்கிக் கொண்டதாலோ எதுவும் நிராகரிக்கப்பட வேண்டியதில்லை கலையாயினும் கடவுளாயினும், நமது மக்களுடன் நேரடியாக உறவுழைப்பு மேம்பாட்டுக்கு உதவாவிட்டாலும் தடையாகவாவது இல்லாதவாறும் உறுதிப்படுத்த நமக்கு முடியாதா? அயற்தன்மை என்பது ஒன்றன் தோன்றுவாயில் இல்லை. அதன் சமகாலச் செயற் பாட்டிலேயே உள்ளது என்பதை நாம் கருத்திற்கொள்வது நன்று.

நன்றி : இனியும் சூல் கொள் 1997, மீராண்ஸ்.

பின்னைத்தமிழ் பிரபந்தமும் பெரியாழ்வாராகும்

செஸ்வி ரா. உங்க
தமிழ் சிறப்புக்கலை - பகுதி I
யாத். பல்கலைக்கழகம்

‘பி ஸ்ளைத் தமிழ் பிரபந்தமும் பெரியாழ்வாரும்” என்ற தலைப்பிலான இக்கட்டுரை, பிஸ்ளைத் தமிழ் பிரபந்தம் குறித்து தமிழின் மரபு இலக்கண, நூல்கள் முன்வைக்கின்ற இலக்கண அமைதிகளை எடுத்துக்கூறவதோடு,இப்பிரபந்தத்திற்குப் பெரியாழ்வாருடைய பாடல்கள் எவ்வாறு ஊற்றாக அமைகின்றன என்பது பற்றிய நோக்காகவும் விளங்குகின்றது.

தமிழ் இலக்கியங்களை அவற்றின் பொருள் நலம், கலைநலம் நோக்கிச் சிற்றிலக்கியமென்றும், பேரிலக்கியமென்றும் இருவகைப்படுத்துவார். இவற்றினைப் பொருண்மை அடிப்படையில் நோக்குகையில் பேரிலக்கியமானது, மனித வாழ்வின் பெரும் பகுதியினைப் பிரதிபலிப்பதாகவும், சிற்றிலக்கியம் வாழ்வின் ஒரு பகுதியை மட்டும் சித்தரிப்பதாகவும் காணப்படுகின்றது. இவ்வகையில் பேரிலக்கியத் தின் ஒரு கூறாகவே சிற்றிலக்கியம் கொள்ளப்படுகின்றது. ‘பிரபந்தம்’ என்ற வடமொழிச் சொல்லே இன்று சிற்றிலக்கியம் என்னும் பொருளில் வழங்கப்படுகின்றது.¹ ‘பிரபந்தம்’ என்பதற்கு அதராதி கூறும் வரைவிலக்கணம், ‘நன்றாகக் கட்டப்பட்டது’ என்ற அடிப்படைப் பொருள் நிலையில் செம்மையாகச் செய்யப்பட்ட இலக்கியம்² என்பதாகும்,

பிரபந்தங்களுக்குப் பன்னிறு பாட்டியல், வெண்பாப்பாட்டியல், இலக்ஞனிலினக்கப்பாட்டியல், சிதம்பரப்பாட்டியல். பிரபந்த மரபியல், பிரபந்தத்திரட்டு முதலிய பாட்டியல் நூல்கள் தெளிவாக இலக்கணம் கூறுகின்றன. இந்நால்களில் இலக்கணமரபில் தமிழிலக்கிய வரலாற் றிலை பலவகைப்பிரபந்தங்கள் தோற்றம் பெற்ற போதிலும் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தமே, தமிழ் மொழியின் அருமை பெருமைகளையும். இறையுணர்வின் மாட்சி மகிழமைகளையும், குழந்தைச் செலவத்தின் மாண்புகளையும் போற்றி உரைக்கும் பெருமை வாய்ந்ததால் பிரபந்தங்களுள் தனக்கென ஒர் தனியிடம் வகிக்கின்றது.

1.0 பிள்ளைத்தமிழும்

அதன் வரை விலக்கணமும்

இப்பற்ற இறைவனையோ, இறைவியையோ, இறைய டியவர்களையோ, மக்களுள் மாண்புற்ற மன்னர்களையோ, வள்ளல்களையோ, பெரியோர்களையோ, தம்மாசிரியர்களையோ, குழந்தைப் பருவத்தினராக எண்ணிக் குழந்தைக்குரிய பத்துப் பருவங்களைமத்து அதில் அவர்களின் செயற்கரிய செயல்களையெல்லாம் எடுத்தியம்பும் முகமாக எளிய இனிய தமிழால் பாடப்பெறுவதே பின்

எனத் தமிழாகும். இதன் இலக்கணம் பாட்டியல் நூல்களால் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டபோதிலும் தொன்மை இலக்கண நூல்களான் தொல்காப்பிய மும், புறப்பொருள் வெண்பாமலையும் இது பற்றிய இலக்கணம் இயம்புவதில் முன்னோடிகளாகக் காணப்படுகின்றன.

தமிழின் ஆதி இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தின் புறத்தினை இயலில் பாடாண் தினையை உணர்த்துகின்ற பொழுது,

“குழவி மருங்கிலும் கீழவதாகும்”³

எனக் கூறப்படுகின்றது. இந்நூற்பாவால் மக்கள் குழந்தையாக வளரும் பருவத்தில் காமப்பகுதியாகிய பாடாண் பாட்டு பாடப்பெறுதற்குரியதாகும் என்ற கருத்துப் பெறப்படுகின்றது. இந்நூற்பாவினை அடியொற்றியதாக புறப்பொருள் வெண்பாமலையில் கைக்கிளைப்படல் நூற்பாவென்றும் அமைகின்றது அதாவது.

“இன்மைந்தீர் நலம் வேட்ட வளமங்கையர் வகையுரைத்தன்று”⁴

எனக் குறிப்பிடுவர். இக் கொன்றி ருக்காமுண்டி தேவநாயகர், ‘குழவிப்பருவத்து ராகிய மைந்தசது நலத்தை விரும்பிய காமப்பகுதி நிறைந்த மங்கையரது தன்மையைச் சொல்லியது’ என விளக்கம் வரைவர். இவ்விரு நூற்பாவினையும் அடியொற்றி நோக்குகையில் குழந்தையும் தலைவனாகப் பாடப்படும் நினையினை அவதாளிக்க முடிகிறது. இவ்வயே பிற்காலத்தில் தோற்றம் பெற்றபின்னைத் தமிழ் பிரபந்தத்திற்கு கருவாக அமைந்தன என்பது⁵ புலனாகின்றது.

பொதுவாகப் பின்னைத்தமிழ் பிரபந்தம் பத்துப்பருவங்களாகப் பகுக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு பருவத்திலும் பத்து விருத்தப் பாக்கள் வீதம் மொத்தம் நூறு விருத் தப்பாக்கள் கொண்டதாக அமையும். குழந்தையின் மூன்றாம் திங்கள் முதல் இருபத்தோராம் திங்கள் வசையிலுள்ள

ஒற்றித்த திங்கள் அடிப்படையில் பத்துப் பருவங்களாகப் பிரிக்கப்படும். இதனை,

“சிர்ணப்பாட்டே தெள்ளிதீன் கிளப்பின்

அன்று முதலா முவேழனவும் ஆன்ற தீங்களின் அறைவுவர் நிலையே”⁶

எனப் பண்ணிருப்பாட்டியல் குத்திரம் குறிப்பிடுகிறது. இந்நாற்பா பின்னைத் தமிழுக்கு ரிய பத்துப்பருவங்களின்தும் பொதுவான காலவரையறையினப் புலப்படுத்துகின்றது மற்றும் ஆண்பாந்காயின் பதினாறு ஆண்டளவும், பெண்பாற்காயின் பூப்பு நிகழும் வரையிலும் கேட்பித்தல் இழுக்காகாதென்பது இந்திரகாளிய மரபால் பெறப்படும் செய்தியாகும்.

பின்னைத்தமிழ் பிரபந்தத்தில் இடம் பெறும் குழந்தை ஆண்பின்னையாயின் ஆண்பாற் பின்னைத் தமிழ் என்றும், பெண்பின்னையாயின் பெண்பாற் பின்னைத் தமிழெழுங்கும் வகைப்படுத்தப்படும். ஆண்பாற் பின்னைத்தமிழ் காப்பு, தால், செங்கிரை, சப்பாளி, முத்தம், வருகை, அம்புளி, சிறுபறை, சிறுதேர் என்னும் பருவங்களால் அமைக்கப்பெறும்.⁷ பெண்பாற் பின்னைத்தமிழ், ஆண்பாற் பின்னைத் தமிழுக்குரிய முதல் ஏழபருவங்களையும் முறையே கொண்டு இறுதி மூன்று பருவங்களிற்குப் பதிலா சிற்றிலி மைத்தல், சிறுசோறாக்கல், குழமகன், ஊசல், காமவேள் நோன்பு முதலியவற்றில் எவ்வேணும் மூன்றைக் கொண்ட மையும்.⁸ எனினும் பெரும்பாலான பெண்பாற் பின்னைத்தமிழ் நூல்களில் கழங்கு, அம்மானை, ஊசல் ஆகிய மூன்றே இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

பின்னைத் தமிழ் பிரபந்தமானது காப்பு நிலையினை முதன்மையாகக் கொண்டே அமைக்கப்படும். இங்கு காப்புக் கடவுளாகத் திருமாலை முதன்மையாக அமைத்துப்பாட வேண்டுமென்பது மரபாகும். மற்றும் இப்பிரபந்தமானது

அகவல் விருத்தம் என்கிற ஆசிரிய விருத் தம், கட்டளை ஒலியைப் பெற்றுவருகிற கலிப்பா, கலிலிருத்தம் என்ற மூன்றுவகை யான பாவடிவங்களாலும் அமைக்கப் பெறலாமென பள்ளிருபாட்டியல் குறிப் பிடிக்கின்றது.⁸ இவ்வாறு பல்வேறு யாப்பு வடிவங்கள் விளம்பப்பெற்றாலும் பெரும் பாலான பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் ஆசிரிய விருத்தத்தாலே அமைந்துள்ளன.

2.0 பிள்ளைத்தமிழ் பிரபந்தத்தின் வகைமை வளர்ச்சி

குழந்தையைத் தலைவணாகவோ, தலைவணைக் குழந்தையாகவோ வைத் துப்பாடுகின்ற மரபு சங்க இலக்கியங்களிலே கருவில்கொள்ளவில்லை. ஆயினும் பிள்ளைத்தமிழ் பிரபந்தத்துக்குரிய வகைமைக் கூறுகள் சில சங்க இலக்கியங்களிலே ஆங்காங்கு பயின்று வந்துள்ளமையினை அவதானிக்க முடிகின்றது.

எடுத்துக்காட்டுகளாக, சங்க நூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஜங்குறுநாறு, அகநானாறு முதலானவற்றின் கடவுள் வாழ்த்துப்பாடல்கள் பிள்ளைத்தமிழின் காப்புப்பருவத்தின் கூறுகளை நினைவுட்டுகின்றன. மற்றும் பிள்ளைத்தமிழ் பருவங்களாகிய, அம்புவிகாட்டல், சிற்றிலீழைத்தல், சிறுபறை, சிறுதேர், ஊசல் முதலியன சங்க இலக்கியங்களிலே பல்வேறு இடங்களிலும் பயின்று வந்துள்ளன.

அம்புவிப்பருவம் பற்றிய வகைமைச் சான்று அகநானாற்றில்,

‘முகிழ் நிலாத் தீகழ்தரும் முவாத் திங்கள் பொன்னுடைத் தாலி யென்மகன் ஒர்றி வருகுவையாயின் தருகுவென் பாலென’⁹

அதாவது ‘அரும்பும் நிலாவினால் விளங்கும் இளையமணியே, பொன்னாவாகிய தாலியினையுடைய என் மகனை நினைந்து வருகுவேயாகில் நினக் கும் பால்தருவேன்’ என்று அமைகின்றது.

நற்றிணையில்,¹⁰ ‘முன்செய்த தவத் தால் பெற்ற முதிர்ந்த செல்வரின் பொன்னினையுடைய புதல்வரது சிறிய தோளில் மாட்டிய செவ்வையாக ஒளிக்கும் பறையின் கண்ணே ஏழுதப்பட்ட குருவியானது அடிபடுதல் போல்’ எனச் சிறுபறைப்பற்றிய செய்தி உவமைக் குறிப் பாக வந்துள்ளமையினைக் காணலாம்.

பட்டினப்பாலையிலே,¹¹ வீட்டுவாசில் உலர்த்திய நெல்மணிகளை உண் பதற்காக வருகின்ற கோழிகளை ஒட்டிக் கலைக்கும் பொருட்டு காவல்காக்கின்ற பெண்கள் தம்முடைய காதிலுள்ள பொற்குழைகளைக் கழற்றி வீசியபோது தெருவிலே அவை குவிந்து கிடக்கின்றன. அத் தெருவில் சிறுவர் ஒட்டிச்செல்கின்ற சிறுதேர்களை அக்குழைகள் தடுத்து நிறுத்த கின்றன. செய்திவருகின்றது. அத்தோடு கவித்தொகை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, சூறந்தொகை, ஐங்குறுநாறு, சீவகிந்தாமணி போன்ற இலக்கியங்களிலும் இச் சிறுதேர்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

ஊசல் பருவம் பற்றிய செய்தி அகநானாறில்,

‘தாழை வீற் கயிற்றுாசல் தூங்கி’¹² என வரும் அடி ஊசலாடுவதைக் குறிப்பிடுகின்றது. மற்றும் சிலப்பதிகாரத்தில் ‘ஊசல் வரி’ என்ற தலைப்பில் மூன்று பாடல்கள் அமைந்துள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இவ்வாறாக பிள்ளைத்தமிழின் வகைமைக் கூறுகள் தமிழிலக்கிய வசலாற்று முன்னிக் காலங்களிலே பயிலத்தொடங்கியுள்ளமை இவற்றிலிருந்து புலனாகிறது.

3.0 பிள்ளைத்தமிழும் பெரியாழ்வாரும்

பிள்ளைத்தமிழ் பிரபந்தத்தின் வகைமைக் கூறுகள் சங்க இலக்கியங்களிலே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காணப்பட்ட போதிலும் இடைக் காலத்தில்

தோற்றம் பெற்ற இலக்கியங்களின் வரிசையிலே பெரியாழ்வாரின் திருமொழியானது பிள்ளைத்தமிழ் பிரபந்தத்தின் வகைமைக் கூறுகளை பெரிதும் பிரதிபலிப்பதோடு மட்டுமல்லாது பிற்காலத்தில் பிள்ளைத் தமிழ் பிராந்தமென்ற இலக்கியத்தின் தோற்றத்திற்கே அடித்தளமாக விளங்கியது என்பதும் புலனாகின்றது.

பெரியாழ்வார் தன்னைத் தாயாகவும் கண்ணனைக் குழந்தையாகவும் பாவனை செய்து கண்ணனைது குழந்தைப் பருவத்துச் செய்கைகளை மிகவும் நுல்லிய மாகப் பாடியுள்ளார். இவரி தனது பாடலில் கண்ணனைக் குழந்தையாரம், உந்வ அழகு, தாலப்பருவம், அம்புவிப் பருவம், செங்கிரைப்பருவம், சப்பாணிப் பருவம், தளர்நடைப்பருவம், அச்சோப் பருவம், புறம்புல்கல், பூச்சிகாட்டுதல், முலையுண்ண அழைத்தல், காதுகுத்த அழைத்தல், நீராடஅழைத்தல், குழல் வாரக் காக்கையை அழைத்தல், கோல் கொண்டுவரப்பணி க்குதல், பூச்சுட்டல், காப்பிடல், பருவமினையாட்டு, அயலகத் தார் முறையீடு, உணவிடல், அவனைக் கண்றினமேல் போக்கிவரல், வரவுகண்டு அன்னை மகிழ்தல், கன்னியர் காமறல், கோவர்த்தனிகிரியை குடையாகப்பிடித்த திறம், குழலுக்குறிசிறப்பு, அவன்மேல் தன் மகள் மாலுண்டதனை தாய்க்கூறல், அவன் பின் சென்ற தன்மகளை உன்னித்தாய் புலம்பல், அவன் பெயர் சொல்லி உந்தி பறத்தல், முதலான் இருபத்தெட்டட்டு நினைகளில் குழந்தையின் பருவச் செய்கைகளை விரிவாகப் பாடியுள்ளார். ஒவ்வொரு பருவ நிலையிலும் பத்து அல்லது பதினொரு பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

பெரியாழ்வாரின் பாடல்களைத்தும் குழந்தைப்பருவச் செய்கைகளை அனுபவித்த தறிந்து, நுனித்துநோக்கி உருவாக்கப் பட்டவையாயினும் அவை அனைத்தினையும் ஆராய்ந்து விளம்புதல் இக்கட்டுரையினே விதிமுறைக்கும் பொருந்தாதாகையால் யாவராலும் விரும்பப்படும் ஒரு சில குழந்தைப் பருவச் செய்கைகளை எடுத்துக்

காட்டாகக் கூறி அவை பிற்காலத்தில் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தத்தின் தோற்ற வளர்ச்சிக்கு எவ்விதம் வழிகோவியுள்ளன என்பதையும் நோக்குதலே பொருத்த மானதாக அமையும்.

‘தாலப்பருவம்’ என்பது குழந்தைகளைத் தொட்டிலிலிட்டுப் பாடித் தாங்கவைக் குழம் பருவமாகும். ‘தாலே’ தாலேலோ எனக் கூறி, குழந்தைகளின் முன்னைச் சிறப்புக்களையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லிப் பாடுவது வழக்கம். பெரியாழ்வார் இதனை,

“மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி
ஆணிப்பொண்ணாற் செய்த வண்ணச்
சிறுதொட்டில்
பேணி உனக்குப் பிரமன் வீடுதெந்தான்
மாணிக்குளனே, தாலேலோ, வையற்
அளந்தானே தாலேலோ” 13

எனப் பாடிகின்றார். அதாவது இரண்டு பக்கங்களிலும் மாணிக் கூக்கலையும், நடிவில் வைரத்தையும் கட்டி பகும்பொன்னால் செய்த அழிய சிறு தொட்டிலை பிரமன் அனுப்பினார். மாவ விசிடம் சென்ற வாமன வடிவினனே. நித்திரை செய், மன் அளந்து பெற்ற நெடுமாலே தாலேலோ! எனப் பலவாறு கூறித் துயில்விக்கும் பாங்கு எண்ணுக்குரியது. இது பிற்காலப் பிள்ளைத்தமிழ் பிரபந்தத்தின் முன்றாம் பருவமாக அமைக்கப் பட்டு இடே பொந்தமைப்புடன் பாடப் பட்டுள்ளது. ஆனால் வெண்பாப்பாட்டில் தாலப்பருவம் இரண்டாம் பருவமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. என்பது குறிப் பிடத்தக்கது. 14

அடுத்த பருவமாகிய செங்கிரைப் பருவமானது, குழந்தைகள் ஒரு காலை முடக்கி மறுகாலை நிமிர்த்தி இரண்டு கைகளையும் தரையில் ஊன்றி முகத்தை மேல்நிமிர்த்தி பிறருக்குப்பரியாதமழைச் சொல்லை பேசும் பருவமாகும். இப் பருவத்தினைப் பெரியாழ்வார் பதினொரு பாடல்களால் குறிப்பிட்டுள்ளார். கண்ணைது அருட்செயல்களைக் கூறி இறுதியில்

மிக அவாவுடன், அதாவது குழந்தையின் செயல்களைக் கண்டு இன்பு ந பெற்ற அன்னை கொள்ளும் இச்சைக்கிணையாக,

‘எனக்கொருக்கால் ஆகே செங்கீரை ஆயர்கள் போரே! ஆகே ஆகேவே!’¹⁷ என ஒவ்வொரு பாடவின் இறுதியடி களிலும் வேண்டுகிறார். இப்பருவம் பிள்ளைத்தயிழ் பிரபந் தத்தில் தாலப் பருவத்திற்கு முதற்பருவமாகவும் சிலரால் அடுத்தபருவமாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்விருப்பருவங்களும் குழந்தையின் முதல் ஒன்பது திங்கள்ளும் முடிவுறுகின்றன.

குழந்தைகள் உட்கார்ந்திருக்கும் பருவத்தில் மகிழ்ச்சிப்பெருக்கினால் கையாட்டுதல், கைகொட்டுதல் போன்ற செய்கைகளில் ஈடுபடுவர். இப்பருவமே சப்பாணிப் பருவமாகும். ‘நிலம் முழுவதும் தாங்களே ஆளமுயன்ற துரியோதனை முதலி யோர் அழியும்படி உன்னையன்றி வேறு துணையில்லாத பாண்டவர்களது எதிரிகள் தேரிலே நெரிந்தபோகும் வண்ணம் தேரைச்செலுத்திய கைகளாற் சப்பாணி கொட்டு, தேவகியின் வயிற்று தித்த அரியேற கைகொட்டு’ எனப் பெரியாழ் வாரி பாடுகிறார்.¹⁸

இப்பாடவில் வருகின்ற,

தேவகிச் சிங்கமே சப்பாணீ!

என்ற அடி பின்பு ஆண்பாற்பிள்ளைத் தமிழுக்குரிய உவமையாகக் கொள்ளப்பட்ட வரையறைக்குள் ‘சிங்கம்’ என்ற பதம் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளமையைப் புலப் படுத்துகின்றது. ¹⁹

விண்ணில் நிலவும் வெள்ளி நிலாவைக் குழந்தையுடன் விளையாட வருமாறு அழைக்கும் பருவமே அம்புலிப் பருவமாகும். திருமொழியில், ‘கவின்’ நிலவே! ஓளி மயமான மண்டலம் உண்ண எவ்வளவு தான் ஓளியினால் நிறைத்து அழுக செய்தாலும் ஒப்பற்ற என்மகன் கண்ண எது திருமுகத்திற்கு ஒப்பாக மாட்டாய். யாவரும் வியந்துபோற்றும் நற்குணங்கள்

கொண்டவனும், திருவேங்கடமலையில் உள்ளவனுமாகிய இவன் உன்னை ஓயாமல் அழைக்கின்றான். அவனைது கைகள் வருந்தாவனைம் மிகவிரைவாக நீ ஒடிவருவாய்²⁰ 17 என்ற செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. இங்கு ஒரு தாய்க்கு தன் பிள்ளை எவ்வளவு உயர்ந்தாக்கத்தென் படுகின்றதென் பதையும், அம்புலியை அழைப்பதால் கை நோவற்றுத் துண்புறுவான் என்ற கருணைப்பண்பும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

தத்திதிதத்தித் தளர்நடையிட்டுவரும் குழந்தையை வருக! வருக! என வாய் குளிர அழைக்கும் பருவம் தளர்நடைப் பருவமா கும். இவ்வாறழைக்கும்போது குழந்தைகளின் குறும்புச்செயல்களையும், சிறப்புக்களையும், எடுத்துச் சொல்லி அழைப்பார்.

“வெண்புழுதி மேற்பெய்த்துகொண்டு அளர்ந்தது ஓர் வேழுத்தின் கருங்கண்று போல் தென்புழுதியாடி தீரிலிக்கிரமன் சிறுபுகர்ப்பட வியர்த்து

தளர்நடை நடவாணோ! ²¹

அதாவது வெண்புழுதியை மேலே நிறைத்துக்கொண்டு கரியயானைக்கன்று போல உலகெல்லாம் மூன்றாடியாலே அளந்தவன், தெளியிபுழுதியிலே விளையாடி சிறிய வனப்புண்டாக வேர்த்துப்போய் உரிய காலத்திலே மலர்ந்த தாமரைப்பூவை ஒத்த சிறிய பாதங்கள் நோவாதபடி குளிர்ந்த மலர்களையுடைய மெத்தையின் மேலே தளர்நடை நடவாணோ! என் கிறார் பெரியாழ்வாரி. இப்பருவமானது வருகைப்பருவம் அல்லது வாராணப் பருவமென அழைக்கப்படும் இன்றைய பிள்ளைத்தயிழில் ஆறாவது பருவத்துடன் ஒப்புநோக்கற்பாலாது.

குழந்தைகள் தாயின் மேலுள்ள அளவற்ற அன்பினால் பின்னால் சென்று முதுகில் அணைந்து கொள்ளும் பருவமே புறம்புல்கள் என்றழைப்பார். பெரியாழ்வார்

கண்ணனது குறும்புச்செய்கையினையும், புறம்புக்கல் தன்மையினையும் கூறுகையில் அடியில் உடைந்து பயன்ற ஓர் உரவை உருட்டிப்போய் கவித்துப் போட்டு அவ்வாரல்மேல் ஏற்றின்று காய்ச் சித்திரட்டி தடாவிலே வைத்த இனிய பாலை யும், வெள்ளை யினை யும் திருவயிறு நிறையும்படி அழுதுசெய்த தலைவன் என்னைப்புறம் அனைகுவான்! ஆழியுடையவன் என் முதுகில் அனைவான், எனக் கூறுகிறார்.¹⁹

குழந்தையை தாய்ப்பாலுண்ணு வதற்காக அழைக்கும் பருவத்தில் பெரியாழ்வார் ஒரு தாய்க்குரிய அனைத்துத் தன்மையினை யும் தன்னுள்கொண்டு வெளிப்படுத்துகின்றார். அதாவது மலைபோல் எதிர்த்துவந்த சான்னிரன், முட்டிகள் என்றமல்லர்களின் உடம்பைப்பியத்து எரியும்படி செய்த நீலன் மடிமீது ஏற்குன்ற வயிறு முலைப்பாலால் நிறையும்படி ஒரு முலையை வாயில் வைத்தும் மறு முலையை கையால் நெருடிக்கொண்டும் இரு முலைகளையும் மாறிமாறி என்பால், அன்பால், நின்பால் உண்ணுவாய்²⁰ என அழைக்கும் பாங்கு தாய்மையுணர்வு விரவி நிற்கும் தன்மைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்:

சிறுகுழந்தைகள் என்னை தேய்க்கவும், நீராடவும் விரும்பாது அடம்பிடிப்பதும், அதற்குத்தாய் பொய்க்கோபங்கொண்டு பல கண்டனம் விதிப்பதுவும் ஒரு பருவச்செய்கையாகும். இவ்விடத்தில் பெரியாழ்வாரும் தாய்க்குரிய கண்டிப்பான பாங்குடனே செயற்பட்டுள்ளார்.

“வெண்ணெய் அனைந்த குனுங்கும் விளையாடு புழுதியும் கொண்டு தீண்ணை இவ்விரா உன்னைத் தேய்த்து கீடக்க நான் ஒட்டேன்”

அதாவது வெண்ணெய் நாற்ற தோடும், புழுதிபடிந்த உடலோடும் இருந்தால் இன்றிரவு படுக்கையின் என்னுடன்

உறுதியால் விடமாட்டேன். தேய்த்துக் கொள்ள என்னை யுடுதனும், சீயாக்காயுடனும் எவ்வளவு தேரும் காத்திருக்கின்றேன். நீராடவாராய்! என்று, நீ பிறந்த நாளான இன்று நீராடவேண்டுமென்றும், நீ விரும்பிய சிற்றுண்டிகள் செய்துவைத்திருக்கிறேன் அதனை உண்ணவிரும்பினால் புன்னாட வா என்றும் பசுக்கெர்ட்டங்கையிலே நுழைந்த புழுதிஉன் திருமேனியில் இருப்பதை நான் விரும்பினாலும் பிறர் ஏசுகிறார்களே எனவே நீராடவா!²¹ என்றெல்லாம் எத்தனையோ கூறி கெஞ்சி அழைக்கும் தன்மை உண்மையில் குழந்தையினதும் தாயினதும் செய்கையை கண் முன் கொண்டும் ஒரு அமைப்பாகவே காணப்படுகிறது.

குழந்தை பிறந்தது முதல் அதனது பின்னைப்பருவம் சுறாக இடம்பெறுகின்ற அனைத்துவிடயங்களையும் பெரியாழ்வார் மிகவும் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார் என்பதை அவரது திருமொழி புஸ்படுத்துகிறது. பின்னைப் பிரபந்தமானது இத்தகைய விரிவான பருவ அமைப்பினைக் கொள்ளாத இடத்தும் இவற்றில் சிறந்த பருவங்களாக கொள்ளப்படும் தாலாப் பருவம், வருடகைப்பருவம், அம்புவிப்பருவம், செங்கிரைப்பருவம் என்பனவற்றினைத் தன்னுள் அடக்கி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘பின்னைத்தமிழ்’ என்ற பெயரிலே நமக்குக்கிடைத்த முதல் நூல் சி.பி.பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஒட்டக்கூத்துரால் படைக்கப்பட்ட இரண்டாவது குலோத்துங்கன் பின்னைத்தமிழே ஆகும். சங்கநூல்களிலும், இடைக்கால நூல்களிலும் இதுபற்றிய செய்திகளும், பருவங்களை ஒட்டிய பாடல்களும் ஆங்காங்குபயின்றுவந்த போதிலும், பெரியாழ்வாரின் திருவாய்மொழியிலே பின்னைத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பரந்துபட்ட ஒரு அமைப்பினை நல்கியுள்ளது எனக் கூறின் அது மிகையாகாது.

அடிக்குறிப்புக்கள்

01. முத்து சண்முகன், நிர்மலாமோகன். சிற்றிலக்கியங்களின் தொற்றும் வகையும், முத்துப் பதிப்பகம், மதுரை, 1979 ப. 04.
02. மதுரை தமிழ்ப் பேரகாதி பக. 220.
03. தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல் சுத. 34.
04. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, கொளு. 238.
05. பண்ணிருபாட்டியல் — நூற்பா 101.
06. பண்ணிருபாட்டியல் — நூற்பா 102.
07. பண்ணிருபாட்டியல் — நூற்பாக்கள் 104, 105.
08. பண்ணிருபாட்டியல் — நூற்பாக்கள் 107, 110.
09. அகநானாறு — பா எண். 54.
10. நற்றிணை — பா எண். 58.
11. பட்டினப்பாலை — பாடலடி 20 — 25
12. அகநானாறு — பா எண். 20.
13. நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், பெரியாற்வார் திருமொழி — பாடல் 44.
14. வெண்பாப்பாட்டியல், செய்யுளியல் நூற்பா 07.
15. நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், பெரியாற்வார் திருமொழி, பாடல் 80.
16. பண்ணிருபாட்டியல் — நூற்பா 114.
17. நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், பெழியாற்வார் திருமொழி, பாடல் 56.
18. நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், பெழியாற்வார் திருமொழி, பாடல் 94.
19. நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், பெழியாற்வார் திருமொழி, பாடல் 114.
20. நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், பெழியாற்வார் திருமொழி, பாடல் 125.
21. நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், பெரியாற்வார் திருமொழி, பாடல்கள் 152, 153, 156, 160.

இன்று

சற்று முந்தி வந்த சூரியன்
என்

ரோசாவின் இதழ்களுக்குள்

தன் பொற்கதிர்களால்

நறுமணத்தை நிரப்பியது.

நான் உன்னைத் தேடினேன்

நீ உறங்கிக் கொண்டிருந்தாய்

மாசு மறுவற்ற ஏதோ ஆழத்தில்

மூடிய கண்களுடன்.

நித்ய சைதன்ய யதி

(My Innet Profile என்ற தொகுப்பிலிருந்து)

தொல்காப்பியர் கூறும் இருதினைச் சொல்லாவதற்கு ஒத்தவுரிமையான வினைச் சொற்கள் (விரவுவினை)

பொ. செங்கதிர்ச்செல்வன்
சீரேஷ்ட சிரிவுரையாளர், தழிழ்த்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

இருதினைச் சொல்லாவதற்கு ஒத்தவுரிமையான வினைச் சொற்கள் விரவுவினை என்று கூறப்படும். இவை எட்டு வகைப்படும் எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவார். அவை வருமாறு:-

1) முன்னிலைவினை	5) வேறு எனும் குறிப்பு வினைமுற்று
2) வியங்கோள்வினை	6) செய்ம்மன எனும் வினைமுற்று
3) வினையெச்சம்	7) செய்யும் எனும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம்
4) இல்லை, இல் எனஇன்மைப்
பொருள் உணர்த்தும் சொற்கள்.	8) செய்த எனும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம்

“இவை எட்டும் பொதுமையிற் பிரிந்து ஒருகால் உயர்தினையுணர்த்தியும் ஒரு கால் அஃறினையுணர்த்தியும் வேறுபடுந் தொழிலையுடையவாய் இருதினைச் சொல்லா தற்கும் ஒத்த உரிமையை” என்பர் சேனாவரையர்.

தொல்காப்பியர், “முன்னிலை வியங்கோள் வினையெஞ்சுகிளவி.
இன்மை செப்பல் வேறென் கிளவி
செய்ப்மன செய்யுஞ் செய்தவென்னும்
அம்முறை நின்ற ஆயெண்கிளவியும்
திரிபு வேறுபடுஞ் செய்தியவாகி
இருதினைச் சொற்குமோரன்னவுரிமையை” (222) என்பர்.

ஆனால் நன்னூலார் தன்மையையும் உண்டு என்பதனையும் பொதுவினை என்று கூறுவார்.

“தன்மை முன்னிலை வியங்கோள் வேறு இலை
உண்டு ஈரெச்சம் இருதினைப் பொதுவினை” (ந 330)

- 1) முன்னிலைவினை அ) முன்னிலை ஒருமை வினாமுற்று
- “அவற்றுள்
முன்னிலைக்கிளாவி
இ ஜி ஆயென வருடம் மூன்றும்
ஒப்பத்தோன்றும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றற்கும்” (223)
- என்பதன் மூலம் இ, ஜி, ஆய் எனும் மூன்றனையும் சுறாகவுடைய சொற்கள் ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன் பாலை உணர்த்திவரும் முன்னிலை ஒருமைத் தெரி நிலை வினாமுற்றுக்களாகும் என்கிறார். இகரம் தட்ட, ந ஊர்ந்து எதிர்காலம் பற்றி வரும்.
- உ - ம்: உரைத்த உண்டி தின்றி
- ஐகாரம் அமீற்றிற்குரிய எழுத்துப் பெற்று முக்காலமும் பற்றி வரும்.
- உ - ம்: உண்டனை, உண்ணாநின்றனை, உண்பை ஆயீறு, ஆமீற்றிற்குரிய எழுத்துப் பெற்று முக்காலமும் பற்றி வரும்.
- உ - ம்: உண்டாய், உண்ணாநின்றாய், உண்பாய்
- ஆ) முன்னிலைப் பன்மை வினாமுற்று
- “இரசார் மின்னென வருடம் மூன்றும்
பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினும்
சொல்லோரணைய என்மனார் புலவர்” (224)
- என்பதன் மூலம் இர், ஈர், மின் எனும் மூன்றனையும் சுறாகவுடைய சொற்கள் பலர் பாலையும் பலவின் பாலையும் உணர்த்தி வரும் முன்னிலைப் பன்மைத் தெரிநிலை வினாமுற்றுக்களாகும் என்கிறார், இர் ஈறு அர் சுற்றிற்குரிய எழுத்துப் பெற்று மூன்று காலமும் பற்றிவரும்.
- உ - ம்: உண்டனிர், உண்ணாநின்றனிர், உண்குவிர் ஸரீறு ஆரீற்றிற்குரிய எழுத்துப்பெற்று மூன்று காலமும் பற்றிவரும்
- உ - மி: உண்மீர், உண்ணாநின்றீர், உண்குவீர் மின்னீறு பிறவெழுத்துப் பெறாது ஏற்ற வழி உகரம் பெற்று எதிர்காலம்பற்றி வரும்.
- உ - ம்: உண்மின், தின்மின், உரிநுமின் முன்னிலையொழிந்த ஏனைய வினைகளான வியங்கோள், வினை யெச்சம், இல்லை, வீவரு, செய்ம்மன, செய்யும் செய்த என்பன மூன்று இடத்தும் நின்றும் இருதினை ஐம்பாற்கும் உரியனவாகும்.
- “எஞ்சிய கிளாவி இடத்தொடு சிவனி ஐம்பாற்கும் உரிய தோன்றவாறே” (225)
- 2) வியங்கோள்:
- “அவற்றுள்
முன்னிலை தன்மை ஆயீர்டத்தொடும்
மன்னாதாகும் வியங்கோள் கிளாவி” (326)
- என்பதனால் முன்னிலை தன்மை தவிர்ந்த ஏனையிடத்து வியங்கோள் வரும் என்கிறார்.
- உ - ம்: அவன் செல்க, அவள் செல்க, அவர் செல்க, அது செல்க, அவை செல்க

நன்னூலாரி, “கயவொடு ரவ்வொற்று ஈற்ற வியங்கோள்
இயலும் இடம்பரல் என்க” (ந 338)

என்று கூறுவதால் தொல்காப்பியருடன் முரண்படுகின்றார், தொல்காப்பியர் கூறும் இலக்கணம் இக்கால வழக்கிற்குப் பொருந்தாது.

உ—ம: யான் வாழ்க யாம் வாழ்க, நீ வாழ்க, நீர் வாழ்க, அவன் வாழ்க
அவர் வாழ்க, அது வாழ்க, அவை வாழ்க, அவள் வாழ்க

3) வினையெஞ்சுகிளவி:

வினையெச்சம் என்றால் என்ன என்று இலக்கணம் கூறாத தொல்காப்பியர் வினையெச்ச வாய்பாடுகளைத் தருவதன் மூலம் வினையெச்சம் பற்றிக் கூற முற்படுகின்றார்.

“செய்து செய்ய, செய்பு செய்தென
செய்யியர் செய்யிய செயின் செய செயற்குளன
அவ்வகை ஒன்பதும் வீனையெஞ்சுகிளவி” (228) எனவும்

“பின்னுன் கால் கடைவழி இடத்தும் என்றும்
அன்ன மரபின் காலங் கண்ணிய
என்ன கிளவியும் அவற்றியல்பினவே” (229)

“செய்யா” எனும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் பற்றி எழுத்துக்காரத்தில் கூறி உள்ளார்.

“செய்யாவென்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அவ்வியலி திரியாது என்மனார் புலவர்” (எ 223)

இதனைச் செய்யு, எனும் வாய்பாட்டின் திரிபெணச் சேனாவரையர் கூறுவார். அத்துடன் வான், பான், பாக்கு, என்ற வினையெச்ச ஈருகளையும் கூறுகிறார்.

உ—ம: உழுது வந்தேன், உழுது வந்தேம், உழுது வந்தாய், உழுது வந்தீர்,
உழுது வந்தான், உழுது வந்தாள், உழுது வந்தார், உழுது வந்தது,
உழுது வந்தன.

ஆனால் நன்னூலார் வினையெச்சத்திற்குரிய இலக்கணத்தைக் கூறுவார்.

“தொழிலும் காலமும் தோன்றிப் பால்வினை
இழிய நிற்பது வினையெச்சம்மே” (ந 341)

அத்துடன்,

“செய்து செய்பு செய்யா செய்யுச்
செய்தென செயச் செயின் செய்யிய செய்யியர்
வான் பான் பாக்கின வினையெச்சம் பிற
ஐந்தொன்றாறும் முக்காலமும் முறை தரும்” (ந 343) என்பார்.

4) இன்மை செப்பல்; இல்லை, இல்.

உ—ம: யானில்லை, யாமில்லை, நீயில்லை, நீயிரில்லை, அவனில்லை,
அவளில்லை, அவரில்லை, அதுவில்லை, அவையில்லை.

5) வேறு என் கிளவி:

உ—ம: யான் வேறு, யாம் வேறு, நீ வேறு, நீயிர் வேறு, அவன் வேறு
அவள் வேறு, அவர் வேறு, அதுவேறு, அவைவேறு நன்னூலார்
உண்டு என்பதையையும் சேர்த்து
‘வேறு இல்லை உண்டு ஐம்பரல் முனிடத்தென’ (ந 339) என்று கூறுவார்

6) செய்கினா:

உ—ம்: யான் உண்பன், யாம் உண்மன், நீ உண்மன், நீயிர் உண்மன், அவன் உண்மன், அவளுண்மன், அவருண்மன், அது உண்மன், அவை உண்மன். இவை வழக்கில் இல்லை.

7. செய்யும் என்னும் வினை;

இது முற்றுப் பொருளில் வருமாயின் பல்லோர் படர்க்கை, தன்மை, முன்னிலை தவிர்ந்த ஏனைய படர்க்கை ஆண் பால், பெண்பால், ஒன்றன் பால், பலவின் பால் என்பனவற்றில் வரும்.

‘பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை
அவ்வயின் மூன்றும் நிகழும் காலத்துச்
செய்யும் என்னும் கிளவியொடு கொள்ளா’ (227)

உ—ம்: அவன் வரும் அவை வரும்
அவள் வரும் அது வரும்

பெயரெச்சப் பொருளில் வந்தால் இருதினை ஜம்பால் மூவிடத்திலும் வரும்.

‘அவற்றொடு வருவழி செய்யுமென் கிளவி
முதற்கண் வரைந்த மூவீற்றும் உரித்தே’ (235)

உ—ம்: யான் உண்ணும் ஊன், யாம் உண்ணும் ஊன், நீ உண்ணும் ஊன், நீயிர் உண்ணும் ஊன், அவன் உண்ணும் ஊன், அவள் உண்ணும் ஊன் அவர் உண்ணும் ஊன், அது உண்ணும் ஊன், அவை உண்ணும் ஊன் செய்யும் என்னும் எச்சம் ஈறு கெடுதலும் உண்டு.

‘அவற்றுள்
செய்யும் என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு
மெய்யொடுக்கெடுமேயீற்று மிசையுகரம்
அவ்விடனறிதல் என்மனார் புலவர்’ (238)

உ—ம்: வாவும் புரவி — வாம்புரவி
போகும் புழை — போம்புழை

8) செய்த என்னும் வினை :

இதுவும் இருதினை ஜம்பால் மூவிடத்திற்கும் பொதுவாக வரும். இதுவும் ‘செய்யும்’ என்பதுவும் தொழில் முதனிலைகள் ஆகிய எட்டனுள் இடம் செயப்படு பொருள் காலம், கருவி வினைமுதல் செயல் எனும் ஆற்றனயும் கொண்டு முடியும். செய்யும் என்னும் வாய்பாடு நிகழ்காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் உரியது.

உ—ம்: யான் உண்ட ஊன், யாமுண்ட ஊன், நீ உண்ட ஊன் நீயிருண்டலுண், அவனுண்டலுண், அவளுண்டலுண், அவருண்டலுண், அதுவனுண்டலுண், அவையுண்டலுண்.

இவ்வாறாகத் தொல்காப்பியர் முன்னிலை, வியங்கோள் வினையெச்சம், இன்மை செப்பல், வேறென்கிளவி, செய்ம்மன, செய்யும், செய்த என்னும் எட்டும் இருதினைச் சொல்லாதற்கு ஒத்த உரிமையான வினைசீசாற்கள் எனக் கூறுகின்றார்.

இடப்பெயர்வின் பின் யாழ்ப்பாணக் கவிதைகள்

செல்வி மீனாலோசினி அருணாசலம்
தழிட் சிறப்புக்கலை, பகுதி - 1
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

நா வல்களை மூர்க்கலை சிறுக்கை
களையோ போவன்றி சில நிமிடங்களில்
படித்துச் சுவைத்துப் பயன்பெறும் வடிவ
மாக விளங்குவன கவிதைகள். ஈழத்துக்
கவிதை வரலாறு ஈழத்துப் புதந்தேவ
னார் காலத்தில் ஆரம்பமாகிய ஆசிரியச்
சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் ஓரளவு
வளர்ச்சியடைந்து 18 ஆம் 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பெருவளர்ச்சியடைந்தது
என்று கூறலாம். காலங்காலமாகப்பேணிக்
காக்கப்பட்டுவந்த மரபுக்கிவிதம் 20 ஆம்
நூற்றாண்டில், பாரதி யின் வருகை
யோடு புதிய மாற்றம் பெறுகின்றது.
சொற்புதிது, பொருள்புதிது, சொல்லும்
வகை புதிது என்பதற்கிணங்க ஈழத்துக்
கவிதைகளும் தேவைகளுக்கேற்ப புதிய
பாடுபொருள்களைக் கொண்டு வளர்ச்சி
யடைந்தன. குறிப்பாக 1980 களில்
நடப்பியல் வாழ்வுடன் நேரடித்தொடர்பு
கொண்டவனாக சுரண்டல், அடக்குமுறை
அநீதி, ஊழல், போவி ஆகிய சமுதாயச்
சீர்கேடுகளை எதிர்த்துக்கருவுக்கொடுப்பன
வாக கவிதைகள் எழுந்தன. இக்கவிதை
வளர்ச்சிக்கு 1995 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட
இடப்பெயர்வின் பின் யாழ்ப்பாணத்தில்
தோற்றம் பெற்ற கவிதைகளின் பார்வை
யாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது,

1995 இடப்பெயர்வின் பின் யாழ்ப்பாணத்தில் பல நூற்றுக்கணக்கான
கவிதைகள் வெளிவந்துவிட்டன. வெளி
வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இக்கவிதை

கள் யாரால்; யாருக்கு? எதற்காக? எப்
படிப் படைக்கப்படுகின்றன. அவை சமூ
கத்தில் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்
படுத்துகின்றன போன்ற வினாக்களுக்கு
விடைகாண்பதன் மூலம் இன்றைய
கவிதை நிலையினை அறிந்துகொள்ள
முடியும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இடப் பெயர்வின்
பின் கவிதைகளைச் சுமந்து வெளிவரும்
ஒருசில சஞ்சிகைகளாக தாயகம், நங்கை,
சுந்தரன், தூண்டி, நான் என்பனவும்,
உதயன், சஞ்சீவி, காலைக்கதிர் ஆகிய
பத்திரிகைகளும் காணப்படுகின்றன.
இன்று வரை தொடர்ச்சியாக எம்மிடம்
கவிதைகளைத் தாங்கி வருவது யாழ்ப்பாணத்தின் ஏக நாளிதழான உதயன்,
சஞ்சீவி மட்டுமே. இவற்றை விட இடப்
பெயர்வின் பின் பல கவிதைத் தொகுதி
களும் வெளிவந்திருக்கின்றன. முத்த
கவிஞர் சோ. பத்மநாதனின் ‘வடக்
கிருத்தல்’ என்னும் கவிதைத் தொகுதி
அண்மையில் வெளி வந்திருக்கின்றது.
இதில் இடம் பெற்ற கவிதைகள் பல
இடப் பெயர்விற்கு முன்னர் எழுந்தவை
எனினும் ஒரிரு கவிதைகள் இடப் பெயர்வின் பின்னர் படைக்கப்பட்டவையாகக்
காணப்படுகின்றன. கவிஞர் வேலநம்பி
யின் ‘வேர்கள்’ என்னும் கவிதைத்
தொகுதி யும் வெளிவந்திருக்கின்றது.
மேலும் ‘அப்படியே இரு’ என்னும்
கவிதைத் தொகுப்பை அழ. பகீதனும்,

“ நெஞ்சே உன்னோடு ” என்னும் தொகுப்பைச் சொம்பூரணனும் “யாழிப் பாணத்தாரி கண்ணீர்” என்ற கவிதை நூலை வரதரும், “ தேடல் ” என்ற பேசும்படம் கவிதைத் தொகுப்பையாழி, பல்கலைக்கழகக் கலைப்பிடத் தினரும் வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

இஸ்ரு கவிதை படைத்துக் கொண்டிருக்கும் படைப்பாளிகள் வரிசை நீண்டு செல்கின்றது. கவிஞர்கள் சோ. பத்மநாதன், கல்வயல் குமாரசாமி போன்றோர் அன்று தொட்டு இன்று வரை கவிதைகள் எழுதிக் கொண்டு வருகின்றனர். இவர்களோடு த. ஜெயசிவன், ச. முகுந்தன், மதுரகவி அருளானந்தம் போன்ற இன்னும் பலர் இன்று கவிதைகள் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இடப்பெயர்வுக்கு முன்னர் இருந்து கவிஞர்கள் பலர் இடப்பெயர்வால் வேறிடங்களுக்குச் சௌந்தரவிட இடப் பெயர்வின் பின் உதயன் சஞ்சிலையை களமாகக் கொண்டு பலர் கவிதை படைத்துவருகின்றனர்.

காலத்திற்கேற்ப இலக்கியம் உருவாகும் என்ற கூற்றை மெய்ப்பிக்கும்படி யாக யாழிப்பாணக் கவிதைகளும் அமைகின்றன. 1994, 1995 காலப்பகுதிகளில், அதாவது இடப்பெயர்வுக்கு முன் தோன்றிய கவிதைகளுக்கும், பின்னர் இன்று வரை எழுந்துவருகின்ற கவிதைகளுக்கும் பாடுபொருளில் வேறுபாடுகள் நிறையக் காணப்படுகின்றன. 1995 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் எழுந்த கவிதைகள் தமிழ் மக்கள் மீது தினிக்கப்பட்ட அடக்குமுறைக் கெதிரான கோழங்களாகவும், விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு அழைக்கும் கவிதைகளாகவும் காணப்பட்டன. இந்நிலை மாறி பின்னர் தோற்றம் பெற்ற, பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற கவிதைகள் அவ்வாறின்லாமல் சமூகத்துக்குள் நடக்கின்ற சீர்கேடுகளைக் கூறுவனவாகவும் விடிவு இனி இல்லையா என்ற அவநம் பிக்கை கொண்ட பெருமச்சாகவும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. முன்னர்

பேரினவாதத்தின் கண்ணுடித்தனமான செயல்களைக் கண்டிப்பனவாக விடிவு நாளை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை கொண்டனவாக காணப்பட்டன.

யாழி. மக்கள் அனைவரின் மனம் களையும் கசக்கிப்பிழிந்த நிகழ்வு ஓர்ப்பட்ட இடப்பெயர்வு. யாழி நகரில் இருந்து சாவகச்சேரி நோக்கி மக்கள் நகர்ந்த காட்சி நெஞ்சைவிட்டகலாத்து. செம்மணி வெளியில் குழந்தைகள் முதல் வயோதிபர்வரை நடக்கமுடியாது தள்ளுண்டு நசிப்பட்டு இடர்ப்பட்ட கதை, கண்ணீர்க்கதை வார்த்தைகளால் வடிக்க முடியாத கொடும் நிகழ்வு. அந்த நிகழ்வை சோ. பத்மநாதனின் கவிதை இப்படிச் சொல்கிறது.

“ சோகத்தில் அம்பிட
பஞ்ச சுழல்வது போல
வாழிடத்தை விட்டு
வழிமாறி வந்தவர்கள்
வேர் ஆழப்பாய்ந்த விருட்சங்கள்
வீதிவழி
ஏராளமாக
இடம் பெயர்ந்து வந்தன...” (1)

யாழி. மக்கள் காலங்காலமாக வாழ்ந்து வந்த சொந்த மன்னை விட்டு எங்கு செல்வது? ஏது செய்வது என்ற திசை தெரியாது நடந்து வந்தனர். விருட்சங்களே சுழல் காற்றால் தகர்க்கப்பட்டன.

“ நாக்குவறள் நடையால் உடல் தளர தூக்கச் சமையும்
துயரப் பெருஞ்சமையும்
ஏக்கச்சமையும் எல்லாம் அழுத்த
ஒரு போக்கிடத்தைத் தேடி
புலம் பெயர்ந்து வந்தார்கள்... (2)

இதற்கு மேலும் அனிறைய துன்பத்தை கவிஞரால் வடிக்கமுடியாது இத்தாக்கத்தால் மனம் விரக்கியுற்றுப் போயினர் மக்கள் இருப்பிடந்தேடி தேடி அலைந்த மக்களில் ஒரு பகுதியினர்

தென்மராட்சி மண்ணில் துங்க, மறு பகுதி மக்கள் வண்ணி மண் சென்றனர். தஞ்ச மென வந்தவர்களை அழைத்துப் பஞ்சம் போக்கி கஞ்சி கொடுத்தனர் வண்ணி மக்கள். அந்த வண்ணி மக்கள் இன்று,

“அட்சய பாத்திரத்திற்கே பசிக்கும் வேளை
ஆண்டவனே பார்த்தா நீ நின்றாய் கோழை...
பந்திவைத்துப் பசிபோக்கிப் பார்த்த நீங்கள்
பசிக்குதென்றா கையேந்தி நின்றீரயோ”, (3)

இது ச. முகுந்தனின் கவிதை. அன்று நாம் அழையா விருந்தாகச் சென்றபோது பஞ்சங் காட்டாது பந்தி வைத்தனர். அவர்கள் இன்று பசிக்குதென்று அழையும் நாம் பேசா நிற்கின்றோம். சரி அன்று பந்தி வைத்தவரை இன்று அழைத்து விருந்து கொடுத்து நான்கு நாள் நின்று போ என்று கூறமுடிகிறதா? அதுதான் இல்லை. இந்த அவலத்தை அங்கதமாகக் கூறுகின்றார் ஒரு கவிஞர். பாரதி விடுதலைக்காகக் குரல் கொடுத்து விண்ணகம் சென்றவன். யாழ். மண்ணில் அடையாள அட்டை யின் றி செல்ல முடியாது என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. அடையாள அட்டை என்றால் என்ன? என்ற அறிவுகூட அவனிடம் இல்லை. ஒருநாள் விண்ணகத்தில் இருந்து இக் கவிஞர் வீட்டுக்கு வருகிறான்.

“வீட்டுக்கு வந்த அவனை விருந்துகள் கொடுக்காது - உடனே கூட்டிச் சென்று முகாமில் பெயர் கொடுத்துத்தான் பசிந்துவைத்தேன் அடையாள அட்டையின்றி அதுபற்றி அறிவுமின்றி கடையிலே கிடைக்கும் எனவே காசக்கு வாங்கு என்றான்” (4)

‘கடவுளை மறந்தாலும் அடையாள அட்டையை மறக்காதே’ என்ற புது மொழியை உச்சரிக்கும் யாழ். மக்களின்

நிலையை கவிஞர் வாயுபுத்திரன் எடுத் துக்காட்டினார். வீட்டில் இருந்து வெளியே புறப்பட்டால் மீண்டும் வீடு வந்து சேரும்வரை வீட்டார் மடியிலே நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆறு மணிக்கு மேல் காண வில்லை என்றால் அம்மா வாசலில் இருந்து அரற்றத் தொடங்கிவிடுவாள். அப்பா பிள்ளை போன்றிசை தேடிப் போய்விடுவார். இது வீட்டிற்கு வீடு நடைபெறும் நாளாந்த நிகழ்ச்சி. கைதா வதும் காணாமற் போவதும் நித்தம் நிகழும் சம்பவங்கள். இந்நிலையை அருணனின் கவிதை இப்படிச் சொல்கிறது.

“பாசமலர் தம்மைப் பறிகொடுத்துப் பேசாமல் பார்த்துமுன்றோம் ஏதும் பயனில்லை இன்றமுதோம் காட்டுங்கள் என்று கசிந்து”

“ஏறாப் படிகளில்லை போடாமகஜரில்லை கேளாத சாத்திரய்கள் ஏதுமில்லை - ஆனாலும் சும்மா மழுப்புகின்ற சொற்சிலம்பம் காட்டிடுதல்” (5)

என்று உண்மையை விதந்துரைக் கிறார் கவிஞர். காணாமல் போன பிள்ளைகளின் பெற்றோர் படும் அவலக் கொஞ்சம் அல்ல. 1980 களில் இருந்து விடுதலைப் போரில் மாண்ட மைந்தர் துயரத்தைத் தாங்கிய பெற்றோர் மன நிலையும் இன்றைய சூழலில் காணாமல் போன இளைஞர் யுவதிகளின் பெற்றோர் மனநிலையும் வேறுபட்டது. நாளை எமக்கு நிம்மதியான சுதந்திரமான விடிவு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் விரத மிருந்த மக்களுக்கு எதிர்பார்த்த பலன் கிடைக்காதது மட்டுமென்றி எதிரான நிகழ்வுகள் நடப்பது தாங்க முடியாத சோதனைக்கு ஆளாக்கிவிட்டது. இந்த நிலையை கல்வயல் வே. குமாரசாமியின் கவிதை இப்படிச் சொல்லுகிறது.

என்ற மக்கள் ஏமாந்த நிலையை விளக்குவின்றார். 1995ஆம் ஆண்டிற்குப் பின் பெருந் தொகையான இளைஞரீ யுவதிகள் நாடுவிட்டு நாடு புலம்பெயர்ந்து சென்றுவிட்டனர். உன்நாட்டில் வேலை வாய்ப்பில்லை என்று முன்னர் வெளியேறி னார்கள். இக்காலப் பகுதியில் உயிருக்கு உத்தரவாதமின்மையால் வெளியேறிச் சென்றுள்ளார்கள்.

இன்று யாழ் மண்ணில்கூட மக்கள் பஞ்சமாபாதகங்களில் ஈடுபடுவது வேத வையைத் தருகின்றது. ஒருபுறம் காணா மல் போதல், கைதாகுதல், கற்புறிப்பு நிகழ்வுகள் இடம்பெற, நம்மவரில் சிலரோ களவு, சுசிப்பு, நீலப்படம் என்று காலத் தொக்குக்கின்றனர். இவர்கள் திருந்து வரு எப்போது என்று ஒரு கவிஞர் பெரு மூச்சு விடுகின்றார்.

“வெறிக்கொலைகள்
 கற்பழிப்பு
 தொப்புளிலே தோன்விடல்
 பம்மாத்துச் சண்டை
 பிரமாண்டம்,
 கிராபிக்ஸ்கள்
 கும்மி குரங்காட்டம்
 இரட்டை அர்த்தம் .. .
 பின் தொடர
 அடுப்படிக்குள் பூஜன
 அயர்ந்திருக்கும் யதார்த்தத்தை
 மறந்து விட்டு மளிதம் “மளிக்
 கணக்கில் பவியாகும்

'பேயராவதற்கு' அளவிவதுவும்
 வெண்டாமா... -
 விடிவொன்றை
 வென்று நிமிர்வதற்காய் விலைதரு
 வோரை மறந்து
 இந்தப் பொய் விம்பந்தான்
 இதமென்று சரண்பகுந்து
 வாழ வழி சொன்ன வரம்விட்டு
 நம்மவர்கள்
 போகுகின்றப் பெண்ணும்
 போதையுண்பார் சிலையாவாரி
 நான்ன நிலை அறியார்'

யாழ் மன்னில் மதிமயங்கி தீநிகும்
நம்பவரின் நிலைமை விளங்கிய கல்வரீ
ஜெயசீலன் கவிதை அது.

1980 களில் ஈழத்தில் தோன்றிய கவிதைகள் போராட்டத்தை முதன்மைப் படுத்துவதிலும் சமூகத்தில் காணப்பட்ட சிதமீம், சாதி போன்ற சமூக பிரச்சினைகளை விமர்சனப்படுத்துவதில் கவனம் கெலுத்தின, இன்று யாழ் நிலை அவ்வாறில்லை. முக்கிய பிரச்சினை கைதாகல், காணாமல்போதல், விதிச்சேராதனைகளில் விழுந்திதழும்பல், நினைத்த இடங்களுக்கு உடனடியாக செல்லமுடியாமை எதற்கு கும் அனுமதிபெறல், அடையாளப்படுத்தல் என வித்தியாசமான நிலை காணப்படுவதற்கு, ஆனால் இப்பிரச்சினைகளை மையப்படுத்தி ஒரு சிலசே கவிதை புனை கின்றனர். பல கவிதைகள் பிரகரிப்பதற்காக படைக்கின்றார்களோ என என்னத் தொன்றுகின்றன. சில கவிதைகள் என்ன கூறுகின்றன என்ற தெளிவில்லாமலும் காணப்படுகின்றன, கவிதைகள் கவிஞருக்குச் சொந்தமானவை. கவிஞருக்கக்கட்டுப்படுத்த யாராலும் முடியாது என்பதும் உண்மை. ஆனால் கவிஞருக்காக கவிதைப்படைக்காமல் சமூகத்தில் தாலும் ஒருவன் என்பதை உணர்ந்து சமூகத்திற்காகவும் கவிதை படைக்க வேண்டும். அதற்காக வெறும் பிரச்சாரமாகவோ அல்லது இருக்கும் நிலைமையை மாற்றிக்காட்ட வேண்டும் என்றோ கூறவேண்டும். நமது மன்னைப் பொறுத்தவரை மேல்

நாட்டுக் கொள்கையான “கலை கலைக்கா கவே என்பது சாத்தியப்படாதது. நாடு அம் மணமாய் நிற்கிறது. கந்தலாடையாவது கொடுக்கன். பட்டுப்பாவாடை வாங்கப் பம்பாய்க்குப் போவதற்கு இங்குபட்டிமன் றம் நடத்தவேண்டாம், கஞ்சி கேட்கி றார்கள் பசித்தவர்கள். நீங்கள் பாயாசம் பற்றிப் புழுகித் தள்ளுகிறீர்கள். எமது பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரை பல உண்மைகள் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பல விடையங்கள் கண்டும் காணாததுபோல விடுபட்டுப்போகின்றன. இவற்றுக்கு விடை சொல்லவேண்டியது இலக்கிய வாதிகள். பலர் தமிழ்நடைய கவிதைகள் வெளிவரவேண்டும் என்பதற்காக வெறும் வார்த்தைகளை வடிக்கின்றனர். அவை உள்ளத்தைத் தொடும் இலக்கியமாகவும் இல்லை. அறிவை புகட்டும் அறிவியலா வாகவும் இல்லை. கவிதை என உணர்ந்து

நாளைய சமூகம் இவற்றை முன்னுதா ரணமாகக் கொண்டால் கவிதையின் தரம் எங்கே செல்லும். சமூகத்திற்கு தீவை தரும் கவிதைகளை படைக்கும் கவிஞர்களை பிளோற்றிரா நாடு கடத்த வேண்டும்” என்று கூறியதை பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளை குறிப்பிடுவது ஏற்கக்கூடியதுதானே.

தமிழ் படைப்புலகம் இன்று விரிந்து விசாலித்து நிற்கின்றது. சமூகத்தின் தேவைகள் உணர்பிப்பட வேண்டும். கவிஞர்களின் கற்பணத்திற்கு கடமை உணர் வேர்டு வெளிப்படவேண்டும். நம்பிக்கை யூட்டும் வறிகாட்டும் இலக்கியங்கள் உள்ளத்தைத்தொடர வேண்டும். இதுவே இன்றைய யாழ். மக்களுக்கும் தேவையானது,

அடிக்குறிப்புகள் ;

1. “வடக்கிருத்தல்” கவிதைத் தொகுதி கவிஞர் - சோ. பத்மநாதன்

1990 ஜூவரி பக். 126

ஜன. பக். 126

2. மேற்படி

3. சஞ்சீவி சஞ்சிகை

27-09-97

ச. முகுந்தன்

4. சஞ்சீவி சஞ்சிகை

13-12-97

கி. வாடிபுத்திரன்

5. சஞ்சீவி சஞ்சிகை

27-12-97

அருணன்

6. தாயகம் “இருப்பும் தனிப்பும்”

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

1999 ஜூவரி பக். 26

7. சஞ்சீவி சஞ்சிகை

“தமிழ்ச்சாதி”

26-06-98 த. ஜெயசீலன்

சீர்கு லீரித்து
விடையொன்று அலையும்
முளைக்க ஒரு ரீத
மன் தேடு.

- இன்குலாப்

பாலைக் கலிப் பாடல்களில் நிலையாமை

திரு. கி. விசாகருபன்
சீரேஷ்ட விரிவுவரையாளர்
தமிழ்த்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

பல நூற்றாண்டு காலப் பழைய வாய்ந்த இலக்கியங்களிலே விதந்துரைக் கக் கூடிய தினன்னிய கருத்துக்கள் மிகச் செறிவாகக் காணப்படுகின்றன. இன்று தத்துவஞானிகள், உளவியலாளர்கள், முற் போக்குஉச் சிந்தனையாளர்கள் எனப் பல ராலும் ஆராய்ந்து கூறப்படுகின்ற கருத்துக்களுக்கெல்லாம் ஊற்றுக் கால்களாகச் சங்கப் பாடல்களிலேயே கருத்துக்கள் இருந்திருக்கின்றன. இக்கருத்துக்கள் அன்றாம், இன்றும், என்றும் வாழும் கருத்துக்களாயுள்ளன.

வீரத்தையும், காதலையும் பாடு பொருளாகக் கொண்டுள்ள இச் சங்க இலக்கியங்கள் பாடல் ஒழுங்கமைப்புக் கருதிப் பல திணை துறைகளாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. இத்தகைய ஒரு பின்னணியிலேயே 'பாலைத் திணை' என்ற திணைப் பிரிப்பும் கூறப்படுகின்றது.

பாலைத் திணைக்கெனத் தனியான நிலம் இல்லை. 'குறிஞ்சியும் மூல்லையும் முறைமையிற்கிரிந்து நடுங்கு துயருறுத்துப் பாலையென்பதோர் படிவங்கொள்ளும்' என்றே சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே, பாலையென்பது வளமற்ற, வரண்ட, துயரம் நிறைந்த பிரதேசமாகக் கூறப்படுகின்றது. இங்கு வாழ்க்கை

போராட்டமாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். வாழ்வகற்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகள் இல்லாதநிலையில் இந்நிலத் தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து பொருள் தேடச் செல்லும் துறைசாரர்ந்த பாடல்கள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. நிலையாமைத் தத்துவச் சிந்தனைகள் சங்க இலக்கியங்களிலேபரவலாகக் காணப்பட்டாலும், அகப்பொருளில் பாலைத் திணையிலும் புறப்பொருளில் காஞ்சித் திணையிலும் செறிவாகக் காணப்படுகின்றன.¹ பாலைத் திணை சார்ந்த 36 பாடல்கள் கவித்தொகையின் நாலமைப்பிலே முதலாவது பகுதியாகக் 'காணப்படுகின்றன. இவை 'பாலைக்களி'ப் பாடல்கள் எனச் சுட்டப்படுகின்றன.

இப்பாடல்கள், பெரும்பாலும் தலைவனது சௌலவமுங்குவித்தலையே பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. தலைவனின் பிரிவினால் வாடும் தலைவியின் துயரம், அவன் துயருக்கு ஆறுதல் செய்யும் தோழி யின் நுட்பம், தலைவனுக்குத் தோழி அறிவுறுத்தும் சந்தர் ப்பம் போன்ற சூழ்நிலைகளிலேல்லாம் நினையாமை தொடர்பான பல கருத்தோட்டங்களைக் காணமுடிகின்றது.

அதிகளவிலான நிலையாமைக் கருத்துக்கள் இப்பாலைக் கலிப்பாடல்களில்

வெளிப்படுவதற்குக் காரணங்களும் உடலைக் கிணையின் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்பன இதற்கு ஏதுவாய்வுமந்துள்ளன. அதாவது பிரிவுத் துங்பம் என்ற உரிப்பொருளும், நல்லியல்பு இழந்து நடிங்க தயங்குக்கும் முறைப்பொருளும். துங்பப் பின்னணியைக் கொண்டவை. பாலைத்தினை துங்பத் தினையாகவே சித்திரிக்கப்படுவதை இப்பாடல் களில் பரக்கக் காணலாம். தலைவன் பிரிந்து செல்லும் பாதையின் கொடுமை இப் பாடல்களில் பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்படுகிறது.

உடல் உரமும் அது நிற்றற்கேற்ற உறுதியான உடம்பும், புலிப்பர்வை போலும் பாரிவையும் முறுக்கிக்கட்டிய வில்லுமாய் வழி பீபோவோரின் வருகையை எதிர்நோக்கிக் காத்துக்கிடப் பரி ஆற்றலைக் கள்வர². பெரியகாதுகளை யும் பருத்த கால்களையுமடைய மதம் பட்டு அறிவு மயங்கிய யானைக் கூட்டத் தோடு, வேறு பல வன விலங்குகளும், வழிப்பறிகாரரும் தத்தம் மணம் போன படிவெல்லாம் அலைந்து திரியும்³ பயம் நிறைந்த பாதை. மழையின்றி நீர்வற்றிப் போன வரண்ட இப்பாதையில்⁴ தொலை வில் நின்று நோக்குவார் நீர்நிலை போலத் தோன்றும் கானல் நீர் தெரியும். வெப்பம் மிகுந்த பிரதேசமான இப் பின்னணியிலே நிலையாமையை எடுத்தியம்பச் சங்கப் புலவருக்கு அதிக வாய்ப்புகள் இருந்திருக்கின்றன.

இவ்வகையிலமைந்த பாலைக்கலிப் பாடல்களிலே இளமை நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை போன்ற நிலையாமைத் தக்கவுங்கள் அதிகமாக எடுத்தியம்பப் பட்டுள்ளன. இளமை அருமையானது, நிலையற்றது என்ற கருத்துக்களையும் பாலைக்கலிப் பாடல்கள் பற்பல வழிகளில் எடுத்துரைத் துள்ளன.

தலைவன் பொருள் தேடும் நோக்குடன் அயற்பிரதேசம் செல்கிறான். அப்

பிரிவைத் தாங்கமுடியாது வருந் திய தலைவியைக் கண்ணுற்ற தோழி, அவன் செல்வதைத் தடுக்கிறான். இத்தையை சூழவில் காலம் கரைந்தோடும் இயல் பின்து என்பதையும், இளமையையும், இளமையைத் தாங்கி ஸ்ரிக்கும் இவ் யாக்கையும் அழிந்துபடுவது என்பதும் உணர்த் தப்படுகிறது.⁵ தலைவனானவன் தன்னை நாடி இரந்து வருவோர்க்கு இல்லையென்னாது பொருள் வழங்குவதற்காக நீண்ட காட்டுவழி செல்லும் செய்கை⁶ அர்த்த மற்றதாகவே இங்கு புலப்படுத்தப்படுகிறது. அழிந்து போகும் இளமையையும், யாக்கையிலையும் பொருட்டபடுத்தாது. தலைவனானவன் வெயிற் கொடுமையால் இலைகள் உதிர்ந்து போக உலர்ந்து போன கொம்புகளைக் கொண்ட மரங்களையடைய காட்டுவழி போகிறான்.⁷

இவ்வாறு மிக வருந்திச் சென்றிட்டும் பொருளும் நிலையற்றதென்பது இங்கு உணர்த்தப்படுகின்றது. பொருள் தேடிப் பிரிந்து செல்வதால் கிடைப்பது⁸ கால விரயமும், பிரிவு நீட்சியுமாகும். பொருள் இல்லாத எவரும் இவ்வுலகில் வாழாமல் மிகுந்துவிடவில்லை. எனவே பொருள் தேடிப் பிரிந்து சென்று வாழ்க்கையை விணை செலவு செய்வதை விடுத்து இணைந்து வாழ்தலே அர்த்தமுள்ளது என்று கூறப்படுகிறது. இளமை கழிந்த பின்பு வாழ்தல் பொருளந்து. என்பதும், கழிந்துபோன இளமை மீண்டும் வராது என்பதும் பாலைக் கலிப் பாடல் களில் வெளிப்படும் மானிடர் வாழ்வியற் கருத்தாகும்.

‘அரும்பொருள் வேட்கையின் உள்ளம் தரப்ப பிரிந்து உறை குழாதி! - விரும்பி நீ என்தோள் ஈழுதிய தொய்யிலும், யாழ்நீண் மைந்துடை மார்பில் கணங்கும், நினைத்துக் கான்; சொன்னோர் முகப்பப் பொருளும் கிடவாது

ஒழிந்தவர் எல்லோரும்
 உண்ணாதும் செல்லார்
 இளமையும் காமமும்
 ஓராங்குப் பெற்றார்
 வளமை விளைதக்கது
 உண்டோ? உன்னாள்
 ஒரோடு கை தம்முள்
 தமிழி, ஒரோடுகை
 ஒன்றன் கூறு ஆடை
 உடுப்பவரே ஆயினும்
 ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை
 அரிது அரோ
 சென்ற இளமை தரற்கு!

(கலி. 17: 1-12)

என மேற்போந்த யாடலால், நாள்து
 சின்னமாயும், சென்ற இளமை மீண்டும்
 வருவதில்லை என்ற இளமையதருமையும்,
 சொன்றோர் முகப்பப் பொருள் கிடவாது
 என்ற கருத்தும், அன்பின் அகஸ்தமும்,
 அன்ற அந்த அன்பினது அருளமை
 மெனப் பலவும் கூறுகின்றன.

இளமை நலத்தையும் இருவரீ உள்ள
 மும் ஒன்றுகலந்த வழிப் பெறப்படும்
 கயர்ந்த காதல் இன்பத்தையும், ஒருங்கே
 பெற்றவர் அவ் இன்பத்தை வெறுத்துச்
 செல்வத்தை விரும்புமளவுக்கு அச் செல்
 வத்திற்கு எவ்வித மதிப்பும் இல்லை
 மிகுந்த வறிய வாழ்வினை அனுபவிப்பவ
 ராயினும் பிரிவறியா வாழ்வைப் பெற்ற
 வர் வாழ்க்கையே நல்ல வாழ்க்கை.
 இளமை அழிந்து விட்டால் கழிந்த அவ்
 விளமையைப் பெறல் அரிதிலும் அரி
 தெணப் பல சீரிய நிலையாமைக் கருத்துக்கள் இதனால் புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

தலைவன் தலைவியர் சேர்ந்து
 வாழும் வாழ்வன்றிப் பிரிந்து நீ சென்று;

“.....செய்யும் பொருளினும்
 யாம் உயக்குச் சிறந்தனப்”

(கலி 4: 4-5)

எனவும்,

“செல் நவை அரவத்தும்
 இணையவள் நீ நீர்ப்பின்
 தன்நலம் கடைகொளப்படுதலின்
 மற்று இவள்
 இன்உயிர் தருதலுமாற்றுமோ
 முன்னிய தேந்தது முயன்று
 செய்பொருளே.”
 (கலி 7: 18-22)

நீ பிரிந்து சென்று ஈட்டிவரும் பொருள்
 உன் பிரீவால் இறந்துபட்ட தலைவியின்
 உயிரை மீட்சமுடியாது என்றும் கூறப்படு
 கின்றது. இவ்வாறு வரும் கருத்துக்கள்,
 செல்வம் நிலையற்றது என்பதையும், நிலை
 யற்ற செல்வம் கடந்துபோன இளமை,
 அழிந்து பட்ட யாக்கை என்பனவற்றை
 மீட்க உதவாது என்பன போன்ற நிலையா
 மைத் தத்துவத்தைத் துல்லியமாக எடுத்
 துக் காட்டுவனவாயுள்ளன.

பொருள் தேடிக்கொள்ளும் வரையிலும் இளமையும் காதலும் நின்பால் நில்லாதது.¹⁰

இவற்றைத் தொடர்ந்து ஏற்படும் மூப்பும் இறப்பும் நிச்சயமானது என்பதும் உரைக்கப்படுகின்றது.

“.....காமம் புகர்ப்பத
 வேற்றுமை கொண்டு, பொருள்வழித்
 போகுவாய்;
 கூற்றமும் மூப்பும் மறந்தாரோடு
 ஒரா அங்கு”
 (கலி. 12: 16-18)

தேடும் பொருளைத் தேடிமுடித்த செல்வத்தாலே உண்டாகும் பொருள்தான் இன்பமென்று எண்ணிப் பொருள் தேடுபவனே, பொருள் தேடிப் பிரிந்து காலத்திற்கழிந்த இளமையும், காமமும் திரும்பாது. அதுவுமற்றி இறக்கும் நாள் இது வென்று அறிந்தவர்கள் உலகில் எவருமில்லை எனவும் இப்பாடலால் கூறப்படுகின்றது.

பாலைக்கவிப் பாடல்களிலே நிலையாமைச் சிந்தனைகள் மறை பொருளாக அல்லது உய்த்தறி பொருளாகவன்றி நேரடியாகவும் உரைக்கப்பட்டுள்ளன.

“நாளினும் நெகிழ்பு ஒடும் நலன் உடன் நிலையுமோ?”
(கவி 16: 8)

“கூற்று ஊழ்போல் குறைபடுகூம் வாழ்நாளும் நிலையுமோ?”
(கவி 16: 12)

“முகைவாய்த்த தடம்போலும் இளமை நிலையுமோ?”
(கவி 16: 16)

“யாறுநீர் கழிந்தந்த இளமை”
(கவி 19: 13)

என நேரிடையாகவே வரும் பாடல் அடிகளில் வாழும் நாட்களின் நிலையாமை; அழகு நிலையாமை, இளமை நிலையாமை என்பன இலக்கிய நயமுடன் விபரிக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு நிலையற்றனவாகக் காணப்படும் வாழ்க்கை; அழகு; இளமை; யாக்கை; என்ற எல்லாவற்றையும் அவ்வக்காலத்தில் பயன்படுத்தாது பிரிந்து சென்று தேடும் பொருளானது இவற்றி லும் பார்க்க அதிக நிலையாமைத் தன்மையுடையது என்பதும் பாலைக்கவிப் பாடல்களில் பல இடங்களிலே வலியுறுத் தப்படுகின்றது. கேட்டவர்க்கு இன்பம் மிகுமாறு விரலால் இயக்கப்பெற்று இசை எழுப்பும் யாழ்த் தண்டில் பினிக்கப் பெற்ற நரம்புகள் ஏழும் இனிய இசை யெழுப்பும் தம் பயன்கெட்டுப் போகுமாறு இடைநின்ற நரம்பு ஒன்று திடுமென அறுந்து போவதைக் காட்டிலும் விரைந்து அழிந்து போகும் தன்மைத்தது செல்வம். இச்செல்வம் திருவினும் நிலையில்லாத தன்மையுடையது. எனவே நிலையில்லா அப்பொருளை விரும்புதல் கூடாது. 11

செல்வமானது நோடிப் பொ மு தி ல் அழிந்துபடும் இயல்பினது என்று இயம் பப்படுகின்றது.

நிலையற்ற இச்செல்வம் நேர் வழி யால் ஈட்டப்பெறுவதும் அவசியமென்றே கூறப்படுகின்றது. செல்வத்தைச் சேர்ப்ப வர்கள் அதனை அறிநெறியில் நின்று சேர்த்தல் வேண்டும். அதைமறந்து அறமல்லாத வழியில் செல்வத்தைச் சேர்த்தால் நிலையற்ற அச்செல்வம் இருபிறவியிலும் பெரும் துண்பத்தைத் தரும் எனப்படுகின்றது.

இவ்வாறு காணப்படுகின்ற இந்த நிலையாமைக் கருத்துக்கள் பழந்தமிழர் வாழ்வில் வாழ்வை அனுபவிப்பதில் விரைவுணக்கியை ஏற்படுத்தப் பயன்பட்டன எனக் கருதுவாருமார். 12

நிலையாமைக் கருத்துக்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் அக்கால சமூக வாழ்வில் ஒழுங்கு முறையினைப் பேணப் பயன்பட்டிருக்கலாம் போலவும் தோன்றுகிறது. அதாவது;

‘அறிநெறி முதற்கே அரசின் தோற்றம்’
(புறம் 55: 10)

‘அறத்தாறு நுவலும் பூட்டை’
(புறம் 9: 6)

என அறத்தைப் பேணவேண்டுமென்ற கொள்கையுடைய அச்சமூகத்திற்கு சமூக ஒழுங்கைப் புகட்டுவனவாகவும், இந்நிலையாமைக் கருத்துக்கள் காணப்பட்டிருக்கலாம்.

தொகுப்பாக நோக்குகின்ற போது பாலைக்கவிப் பாடல்கள் தலைவனது பிரிவினைத் தவிர்க்கும் நோக்கிலே தலைவி; தோழி; பாணன் போன்ற அகத்தினைப் பாத்திரங்களின் கூற்றுக்களாயுள்ளன. இப்பாடல்கள் செலவைத் தவிர்ப்பதற்கான நோக்கையே பிரதானமாகக் கொண்டிருந்தன எனினும், அப்பிரிவினைத் தவிர்க்கும் இக்கிளை நிறை

வேற்ற இந்நிலையாமைக் கருத்துச்சிகளைப் பாத்திரம் கூறுவதாகப் புலவர் பாடியிருக்கிறார். இத்தகைய சூழ்நிலையில் இக் காலத்தில் உணரப்பட்டிருந்த தத்துவஶ் சிந்தனைகள் பலவும் மிகப் பொருத்தமான அனிநயங்களுடன் பாடல்களாக யாக்கப்பட்டுள்ளன. செல்வம், அழகு, இளமை, வாழ்க்கை முதலானவற்றின் நிலையாமை பற்றிய முடிவான கருத்து

தோட்டங்களாக அன்றிலிருந்தே இவை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்றார். இவ்வாறான கருத்தோட்டங்கள் கலித்தொகைக் காலத்தில் உயரிய தத்துவங்கள் கோட்பாடுகளாகக் கருதப்பட முடியாதவையெனினும் இவை அன்றாட வாழ்வு நிகழ்ச்சிகளில் நடமாடும் மக்கள் வாழ்வினாடாகப் புலப்பட்ட சிந்தனைகளாகக் கருதப்படலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

01. சத்தியமூர்த்தி. சி. : அகத்தினைகாட்டும் நிலையாமைத் தத்துவம் : கட்டுரை, பக். 01
02. கலித்தொகை (1958) மா. இராசமாணிக்கர் பதிப்பு பாடல் 3; புலியூர்கேசிகள் உரை.
03. மேலது பாடல் 4
04. மேலது பாடல் 5
05. மேலது பாடல் 6
06. கலித்தொகை (1995) இ. வை. அனந்தராமையர் பதிப்பு பக். 81
07. கலித்தொகை பாடல் 01
08. கலித்தொகை 10 : 4 - 15
09. சத்தியமூர்த்தி. சி. மு. கு. கட்டுரை
10. கலித்தொகை 12 : 12
“இளமையும் காமமும் நின்பால் நில்லா”
11. கலித்தொகை புலியூர்கேசிகள் உரை. பக். 37
12. சத்தியமூர்த்தி, சி. மு. கு. கட்டுரை பக். 04.

இருண்ட காலங்களில்
பாடல்கள் இருக்குமா ?
இருக்கும்
இருண்ட காலங்களைப் பற்றியதாக
இருக்கும்

— பிரேக்ட —

கணினித் தமிழ்

செல்வி செல்வரஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம்
விரிவுரையாளர்
தமிழ்த்துறை
யாத்திராணப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழ் மொழி இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு மேற்பட்ட இலக்கியப் பாரம்பரியம் உள்ள மொழியாக இருந்து வந்தன்னால் கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளிலே தமிழ்மொழி பல மாற்றங்களை(அரசியல், சமூக, அறிவியல்) பெற்று வந்தன்னால் தமிழ் மொழியை வளர்க்கும் சாதனங்களாக செய்தித்தான், தொலைபேசி, தொலையீச்சு, தொலைக்காட்சி, வானோளி ஒளியிழை, ஒலியிழை, கணிப் பொறி, என்பன விளங்குகின்றன. உலகில் தொழில்நுட்பக் கருவிகளின் அதி துரித வளர்ச்சி பெற்ற சாதனமாகக் கணினி விளங்குகின்றது. கணினி என்பது தொழில் நுட்பவியலாளர்களால் மட்டுமே பயன்பயன்படுத்தக் கூடியது என்ற நிலைமாறி யாவரும் எழிசில் பயன்படுத்தும் சாதனமாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. கணினி யினை எந்தத்துறைக்கு பயன்படுத்த வேண்டுமோ அந்தத் துறைக்கான வழியைப்படுக்களை ஏற்படுத்தலாம். ஆரம்பத்தில் கணினியின் மொழியாக ஆங்கிலமே கையாளப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இன்று தமிழ் மொழியும் கணினியுடன் உரையாடக் கொட்டுகியுள்ளது. பண்ணொலையில், ஒட்டில், கல்வில் எழுதிய தமிழ் இன்று கணினியில் எழுதும் தமிழாக மாற்றமடைந்துள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது.

தாய் மொழியில் (தமிழ் மொழியில்) கணினிப்பொறியுடன் உரையாடுநல் என்

பது தமிழ்மொழி பெற்ற வளர்ச்சி நிலையைக் காட்டுவதாகும். இந்திலையைத்தான் “கணினித்தமிழ்” என்ற தொடர் புஸ்படுத்துகின்றது. மேலும் விரிவாகக் கூறுவதாயின், ஒரு கணிப்பு மொழி யினை தாய் மொழியான தமிழ் மொழி யிலே உருபர்க்கி அதற்குகணினித் தமிழ். என்ற பெயரிடப்படுகின்றது. தமிழ்க் கணினிப் பொறி என்பது தமிழ் எழுத்துக் களை விசைப்பல்கை (Key board) மூலம் கணினிப் பொறியினுள் சேர்த்துப் பின்னர் அதை அச்சிட்டு வெளியாக்குவதோடு முடிவடைவதின்லை. இத்தகைய செயற் பாடு என்பது கணினியின் சிறிய பகுதி யாகத்தான் அமைகின்றது. தமிழ்க் கணினிப் பொறியானது ஆங்கில மொழி யில் செய்து காட்டும் அனைத்துச் செயற் பாடுகளையும் தடையின்றிச் செய்யும் தன்மை கொண்டதாக இருக்கும். கணினி தமிழின் செயற்பாட்டினை எடுத்துக் காட்டுவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

மொழி மாற்றி தமிழ் நிகழ்ச்சிகளை (Program) கணினிப் பொறிக்கு ஏற்ற வகையில் மாற்றம் செய்கின்றது. இரண்டு வகையான முறையில் நிகழ்ச்சிகளை (Program) தயாரிக்கலாம். நிகழ்ச்சிகளை தமிழ் எடிட்டர் மூலமாக உட்புகுத்தி அவற்றை ஒரி பெஸர்ப்பு (Transliteration) முறையில் ஆங்கிலமாத்துக்களாக மாற்றிய பின் கணினித் தமிழ்

மொழிமாற்றிக்குக் கொடுக்கலாம். இரண்டாவது முறையிலும் நேரடியாக ஒவி பெயர்ப்பு செய்யப்பட்ட நிசஃ்சிக்களை கணினித் தமிழ்மொழி மாற்றிக்குக் கொடுக்கலாம், இந்த முயற்சியால் தமிழ் மொழியில் நிறைய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளலாம்.

ஆய்வு முயற்சியில் கணினி

சொற்களையும் இலக்கணக் கூறுக்களையும் சொற்றெராட்டு அமைப்புக்களையும் இனம் கண்டு ஒப்பிடுவதன் வாயிலாக ஒரு நாலின் படைப்பாளியை கணினியின் உதவியால் இனம் கண்டு கொள்ளலாம். சொற்களைப் பயன்படுத்தும் முறை புதிய சொற்களை உருவாக்குதல் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு படைப்பாளியை மற்றுப் படைப்பாளியிடமிருந்து வேறுபடுத்துவது கணினி வழியாகவே செய்ய முடியும். ஒரு படைப்பாளியின் நடையினை ஆய்வு செய்வதன் வாயிலாக அப்படைப்பினது காலம், அப்படைப்பின் ஆசிரியரது பெயர் ஆசிரியற்றை கணிதவியல் கண்ணோட்டத்தில் கணினியின் உதவியால் ஆர்யலாம்.

கணினியின் செயல் வேகம் நினைவுக்க் கொள்கிறன், பதிவு செய்யப் பெற்ற செய்திகளிலிருந்து தேவையான தகவல் களை நொடிப்பொழுதில் திரும்பப் பெறும் வசதி தேவையான தகவல்களை மாற்றி மாற்றிப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு என்பன மொழியியலாளர்கள் கணினி வழி ஆய்வுப்பணிகளை மேற்கொள்ளத் தூண்டும் சக்திகளாக அமைகின்றன.

சொல்லடைவினையும் சொல் அட்டவணையினையும் கணினியின் உதவியால் மேற்கொள்ளலாம். இவற்றின் உதவியால் ஒவிய னுக்கும் வரிவடிவத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பை ஒளிப்பகுப்பினால் நிறுவலாம். இவ்வாறு நிறுவினால் உரைநடையிலிருந்து பேச்சையும் (tex to

speech) பேச்சிலிருந்து உரைநடையினையும் வேறுபடுத்தி ஆராயக் கணினிமதவும், இந்தைய முயற்சிகளை மேற்கொள்வதற்குக் கணினிக்கு ஏற்ற மொழிக்கான ஒளியன் அகராதி தேவைப்படுகின்றது. அதற்கான முயற்சியினை மொழியியல் ஆய்வாளர்கள் சேர்ந்து ஒளியன் அகராதியினை தயாரிக்க வேண்டும்.

கணினியின் உதவியால் வாக்கியத்தின் பொருள்களையும் வாக்கியத்தின் பொருள் மயக்கத்தையும் கண்டு கொள்ளலாம். ஒரு வாக்கியத்தில் இருபொருள் கொண்ட சொல் தோன்றினால் கணிப்பானினால் இருபொருள்களை அத்தொடர்க்கு வழங்கச் செய்ய முடியும்.

(பச்சையப்பன் கல்லூரிக்கு)ச்
சென்றான்
பச்சையப்பன் (கல்லூரிக்குச்
சென்றான்)

ஒரு வாக்கியத்திற்கு இரண்டு வகையான தருக்க அமைப்புக்களை கணிப்பான் வழங்கும் நிலையிருந்தால், அவ்வாக்கியம் பொருள் மயக்கம் கொண்டவை என கணிக்கலாம்.

வாக்கியம் இலக்கணப் பொருத்தமுடைய வாக்கியமா அல்லது வழுவாக்கியமா என்ற கண்டறியத் தொடரியல் பகுப்பாய்வு உதவுகின்றது. இலக்கணப் பொருத்தமுடைய வாக்கியங்களின் எழுவாய், பயனிலை போன்ற தகவல்களை தொடரியல் பகுப்பினால் மேற்கொள்ளலாம். வாக்கியங்களின் கட்டமைப்புக்களைக் கணினி வழி ஆராயலாம்.

சொல் பொருள்ஆய்வினையும் கணினியினாடாக ஆராயலாம். வாக்கியத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் அகராதி சொற்பொருள், இலக்கணப்பொருள் ஆகியவற்றைக் கண்டறிந்து கொடுக்கப்பட்ட வாக்கியத்தின் பொருளையும் விடையாக சொற்பொருள் பகுப்பாய்வு மூலம் கணினி வழி பெறலாம்,

அகராதி தொகுக்கும் முயற்சிகளை கணினியினாடாக மேற்கொள்ளலாம், அகராதியில் வேர்ச்சொல் (Root) சொல் வகைப்பாடு (Parts of speech) பொருள் (Meaning) பிரயோகம் என்ற தகவல்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். சொல் அட்டவணை சொல்லடைவு ஆகியவற்றிலிருந்து அகராதிகளை கணினியினாடாக உருவாக்குவது அவசியமான ஒன்றாகும். துஞ்சி, பட்சி, வட்டு, பட்டு, தண்டு, அப்பு, அம்பு, கந்து, கப்பம், கட்டம் இவற்றில் வல்லின ஒவிகள் வேறுவகையாக ஒவிகளின்றன. இவற்றை கணினிக்கு ஏற்ப விதிகளாக அமைக்க வேண்டும்.

இரண்டு மொழிகளின் கட்டமைப்புக்கள் எவ்வாறு ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமைப்பட்டுள்ளன, வேறுபடுகின்றன என்பற்றை அறிவியல் ரீதியில் கண்டறிய கணினி உதவுகின்றது. இத்தகைய முயற்சிகளின் வாயிலாக கணிப்பொறியின் ஊடாக மொழிப்பெயர்ப்பினை மேற்கொள்ளலாம். இலக்கண அமைப்பு நிலையில் இயந்திர மொழி பெயர்ப்பினை கணினி வழி மேற்கொள்ளலாம்.

தமிழ் பயிற்றுவிக்கும் முயற்சியில் கணினியை பல நிலைகளில் பயன்படுத்தலாம். தமிழ் பயிறுதல் பயிற்றுவித்தல் ஏற்ற நிலைகளில் எளிமையை உண்டாக்கவும் காலநேரத்தைக் குறைக்கவும் ஆர்

வத்தை உண்டாக்கவும் சாதனங்கள் பலவற்றைப் புரியவும் கணினி உதவுகின்றது கணினியுடன் நாம் உரையாடுவதற்கு அதற்கு ஏற்ப ஓர் இலக்கணம் உருவாக்குவது அவசியமான ஒன்றாகும். துஞ்சி, பட்சி, வட்டு, பட்டு, தண்டு, அப்பு, அம்பு, கந்து, கப்பம், கட்டம் இவற்றில் வல்லின ஒவிகள் வேறுவகையாக ஒவிகளின்றன. இவற்றை கணினிக்கு ஏற்ப விதிகளாக அமைக்க வேண்டும்.

இலக்கணம், மொழி கற்பித்தலுக்கும் இயந்திர மொழிப்பெயர்ப்பினை மேற்கொள்வதற்கும் அகராதி சொல்லடைவுகள் தயாரிப்பதற்கும் ஒரு படைப்பாளியை இன் ஜோகு படைப்பாளியில் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டவும் படைப்பாளியின் நடையைக் கொண்டு படைப்பாளியை இனங் கண்டு கொள்ளவும் படைப்பாளியின் காலத்தை நிர்ணயிம் செய்யவும் எனப் பல முயற்சிகளைக் கணினியினாடாக மேற்கொள்ளலாம். சிம் நூற்றாண்டில் கணினித் தமிழ் அதிவேக வளர்ச்சி பெறும் ஒன்றாக வளர்ச்சி யடைய மனித வளம் முயன்று கொண்டிருக்கிறது . □

புல்லாங்குழலை நெட்பு கோலாக்கினால்
ழுமியைக் கூடப் புரட்டி விடலாம்.
ஏறென்றால் இசை
தேசத்தின் எல்லைகளைத்
திசைமாறச் செய்து விடும்.

- மு. மேத்தா -

மொழி, மொழியியல், மொழிபெயர்ப்பியல் - ஓர் அறிமுகம்

க. தமிழ்ச்செல்லி
தமிழ் - சீறப்பு பகுதி 111
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

இயற்கையாக ஒலிகளை எழுப்புகின்ற ஆற்றல் எல்லா உயிரினங்களுக்குமின்டு: புவியில் வாழும் ஒவ்வொர் உயிரினக் கூட்டங்களும் ஏதோ ஒரு வகையில் ஒலிகளை எழுப்பி தமிழடைய தொடர் பாடல் (Communication) நிகழ்வுகளைக் கையாளுகின்றன. வாழும் விலங்குகளில் மனித இனத்தின் சாதனங்களோ பல. ஆயினும் அவ்விவல்லாச் சாதனங்களுக்கும் அடிப்படையாய் உதவுவது மொழியே. மொழி மனித நாகரிகத்துடன் நாகரிகமாக வளர்ந்து வருவது. மேற்கொண்டவாறு ஏனைய விலங்குகள் ஒன்றியமட்டும் எழுப்பியே தமிழுள் தொடர்பாடலைச் செய்கின்றன. ஆனால் மனிதனோ ஒலி வடிவத்தால் மட்டுமன்றி வரி வடிவத்தினாலும் (Written Form) ஏனையவர்களோடு தொடர்புகொள்கிறான். இத்தகைய ஒலி வடிவம் வரி வடிவம் சேர்ந்த இரட்டைத் தன்மை (Duality) மனித மொழிக்கு மாத்திரமே உண்டு.

மனித மொழியின் பிறப்புப் பற்றி ஆராய்ந்த மொழி நூலறிஞர் அதுபற்றிய கற்பணகளிலேயே பெரிதும் ஆற்றுத்துள்ளனர். மொழி கடவுளின் படைப்பு என்பதே உலகின் பழங்கால மரபு வழக்கு. கடவுளின் படைப்பு என்ற தொடருக்குரிய நேர் பொருள் மனிதனால் ஆக்கப்படாதது, இயற்கையாய் அமைந்தது என்பதே. கடவுளின் படைப்பில் ஓரளவுக்கு

உண்மை உண்டு. ஏனெனில் மொழியை மனிதன் வளர்ப்பது உண்மையாயினும் இரண்டிலும் பெரும் பகுதி அவ்வளவையியாது நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சியேயாகும்.

மொழி பற்றிய சமயச் சார்பற்ற கோட்பாடுகளை மொழி வரலாற்றறிஞர் கூகூக் கொள்கை (Bow Vow Theory), ஆகா காக் கொள்கை (Yoheho Theory), மணி ஒசைக் கொள்கை (Ding - Dong Theory), தில்லானாக் கொள்கை அல்லது ஆடற் பாடற் கொள்கை (Heyno-Nino Theory), சைகைக் கொள்கை (Geticulation Theory), மழலைக் கொள்கை (Child Language Theory), எனப் பெயரிட்டனர்.

விலங்கொலிகளைக் கண்டு பின்பற்றிய எதிரொலிக் குறியீடுகளாக மொழி தொடங்கிற்று என்பது கூகூக் கொள்கை. மக்கள் மகிழ்ச்சி, வியப்பு, உவகை ஆகிய உணர்ச்சிகள் காரணமாக இயற்கையாக எழுந்த மெய்ப்பாட்டொலிகளே மொழி யாபிற்றென்பது ஆகாக் கொள்கை. மனியின் செயற்பாடுடான் என்ற ஒளியாக எழுவது போல ஒவ்வொரு பொருளிலும் செயலிலும் எழும் ஒலியையே மக்கள் முதலில் சொல்லாகக் கொண்டனர் என்பது மனி ஒசைக் கொள்கை. (இது மக்கள் மூலரின் கருத்து) மக்கள் மகிழ்ச்சிப்பாடல்களிலிருந்துமொழி பிறந்ததென்பது தில்லானாக் கொள்கை. குழந்தைப் பேச்சிலிருந்தும் சைகையுடன்

எழும் ஒலிகளிலிருந்துமே மொழி தோன் றிற்று என்பது மழவைக் கொள்கை சைகைக் கொள்கை ஆகும்.

மேற்கூறிய எல்லா வகையிலுமே மொழியில் சொற்கள் தோன்றியுள்ளன என்பது உண்மை. எனினும் மொழி இபற்கையோடு ஒன்றுபட்டு மனிதனை இயக்குகின்றது. இவ்வாறு இயற்கையோடு ஒன்றுபட்டுப் பிறந்த மொழியின் வளர்ச்சியானது உணர்ச்சி வடிவம், கருத்து வடிவம், ஒலிவடிவம், வரி வடிவம் என்ற நான்கு வடிவங்களிலும் திரிந்து வளர்ந்து வருகின்றன. இவற்றுள் எழுத்து வடிவமே பிந்தியது.

மனித மொழியானது மனிதர்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவான ஒரு உலக மொழியாக இல்லாமல் இடத்துக்கு இடம் பிரதேசத்துக்குப்பிரதேசம் ஏன் ஒனிவடிவிலும் வரி வடிவிலும் வேறுபட்டு விளங்குகின்றது என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்குக் காரணம் மிகப் பழங்காலத்தில் உலகில் ஒரு மூலையிலிருக்கும் மனிதர்கள் மற்றொரு மூலையிலிருக்கும் மனிதர்களோடு தொடர்பு கொள்வதற்கு ஏற்ற சாதிகளோ இல்லை. மனிதன் தனக்குப் பிடித்தமான இடங்களில் சிறு சிறு குழுக்களாகவோ கூட்டங்களாகவோ சேர்ந்து வர்முத் தலைப்பட்டான். அவ்வாறு வாழ முற்படுகையில் அவ்வக் கூட்டத்தினர் தத்தமக்கு இயல்பாக ஏற்பட்ட ஒலிக் குறிப்பினாலும், சைகையினாலும் பேசத் தலைப்பட்டனர். எனவே மனித மெரழியானது அவ்வப் பிரதேச, கால, தேச வர்த்த மானங்களுக்கு ஏற்ப வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது.

இத் தகைப் பேறுபாட்டுக்கள்கும், சிற்சில ஒற்றுமைப் பண்புகளை அதாவது மொழியின் ஒலி வடிவத்திலும் வரி வடிவத்திலும் காணப்படுகின்ற ஒற்றுமைப் பண்புகளை ஆராய்ந்து அவற்றைத் தனித்தனி மொழிக் குடும்பங்களாகப் பாருபாடு செய்தனர் மொழியியலாளர்கள். இன்று மொழியியல் என்னுஞ் சொல் சில மாணவ

ரிடையே மயக்கத்தை உண்டு பண்ணுகின்றது. அவர்கள் ஒரு மொழியில் அமைந்துள்ள இலக்கியங்களையே மொழியியல் என்று கருதுகின்றனர். அந்த அளவுக்கு இலங்கையில் மொழியியல் பற்றிய அறி முகம் மிகக் குறைவாக உள்ளது. மேலைநாடுகளில் மொழியியல் பற்றிய அறி வேகமாக வளர்ந்துவிட்ட இந்நாளில் (ஏன் இந்தியாவிலும் கூட மொழியாராய்ச்சிகள் நடைபெற பூணாவில் ஒர் ஆய் வீட்டும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது இங்கு நோக்கத் தக்கது) இலங்கையில் மொழியியல் கற்கை நெறியில் மாணவரின் ஆர்வம் குறைவாகவே உள்ளது.

சரி இனி இங்கு மொழியியல் என்ற பதத்தினை ஆராய்ந்தால் இது பல்வேறு மொழிகளின் அமைப்பைத் தனித்தனியாக ஆராய்ந்து அவற்றின் ஒலியனியல், உருபனியல், வாக்கியவியல், பொருளியல் தன்மைகளை விளக்குவதேயாகும். இம்மொழியியல் கற்கை நெறியினை மேற்கொள்வோர் மொழிகளின் ஒலி ஒழுங்கமைப்பை (System of Sounds) நன்றாக விளங்கிக் கொள்வர். பல்வேறுபட்ட மொழிகளின் ஒலியைமைப்பைப் பற்றி அறிந்து அவ்வளவு மொழிக்குரியோர் பேசுவது போல உச்சரிக்கலாம். மேலும் மொழிகளின் பொருளைமைப்பையும் (System of Meaning) விளங்கிக்கொள்ளலாம். தயிழ்மொழியில் எழுவாய், செயப்படுபொருள், பயனிலை என்ற அமைப்பில் வாக்கியங்கள் அமைகின்றன. ஆங்கில மொழியில் எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் என்ற முறையில் வாக்கியங்கள் அமைகின்றன. இவ்வாறு ஒவ்வொரு மொழியினதும் தொடரியல் (Syntax) அமைப்புகளை மொழியியல்வாயிலாக அறிந்து கொள்ளமுடியும். காலத்திற்குக்காலம் சொற்பொருள் மாறுவதையும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

எனவே இத்தகைய சிறப்பம்சம் வாய்ந்த மொழியியற் கல்வி மொழி பெயர்ப்பு வேலைகளுக்கும் ஈச கொடுக்கின்றது.

ஒது மொழியின் இலக்கியங்களையோ என்னங்களையோ, செய்தி கண யோ

பிறதொரு மொழியில் பெயர்த்தெழு தலை மொழி பெயர்ப்பு என்பர். இம் மொழிபெயர்ப்பியலும் மொழியியற் கல்வி யின் ஒரு பிரிவதான் என்று பல அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர். மொழிபெயர்ப்புக் கோட்பாடு ஒப்டீட்டு மொழியியலின் வாயிலாகவே உருவாக்கப்படுகின்றது. முன்னர் குறிப்பிட்ட சொற்பொருள்ளமையியின் (Semantics) ஒர் அம்சமாகவே மொழியியில் இது விளங்குகின்றது. சொற்பொருளியின் எல்லாக் கூறுகளும் மொழிபெயர்ப்புக் கோட்பாட்டுடன் தொடர்புபட்டுள்ளன. சமுதாய மொழியியலும் மொழிபெயர்ப்புக் கொள்கை யுடன் தொடர்புடையதாகும். ஏனென்றால் மொழியின் சமுதாய வழக்கு விகற் பங்களையும் பிறநாட்டு மொழிகள் பற்றிய பிரச்சினைகளை புவியியல் நோக்கு நிலைகளிலும் அனுகி ஆய்வு செய்வது சமுதாய மொழியியலே ஆகும். சமூக நிலையின் பல்வேறுதுறை சார்ந்தவர்களும் வெவ்வேறு விதங்களில் மொழியைக் கையாள்வது உண்டு. இவை பற்றிய தெளிவு மொழிபெயர்ப்பாளருக்கு இன்றியமையாதது. மொழியும் நடையும் கருத்து வளமும் காலத்திற்குக் காலம் வேறுபடுகின்றன. என்பதையும் மொழியியல் பயிற்சியால் நாம் நன்கு அறியலாம். இவ் வேறுபாட்டைக் கண்டறிந்தால் தான் மொழிபெயர்ப்பும் சிறப்பாக அமையும்.

மனதில் தோன்றும் ஒரு கருத்து எண்ணத்தின் பெயர்ப்பாக மொழி வடிவம் பெறுவதால், எழுதப்பெறும் உரைக்கப் பெறும் அனைத்தையும் ஒரு வகையில் மொழிபெயர்ப்பு என்றே கூறலாம். (இதனை அகமொழி பெயர்ப்பு என்று கூறுவர்)

மொழிபெயர்ப்பை மூலகையாக்கிச் சொற் பெயர்ப்பு (Translation), மறு படைப்பு (Re-creation, மாற்றுப்படைப்பு (Trans-creation என்றும் குறிப்பிடலாம். சொற் பெயர்ப்புக்குச் சட்ட மொழி பெயர்ப்பும் அறிவியல் நால்களின் பெயர்ப்பும் சான்றாகும். கம்பராமாயணம், பிட-

ஜிரால்டின் உமர்க்யாம் பாடல்கள் மறு படைப்பாகும். மனோன்மனீயம் மூன்றாவது வகைக்குரிய பெயர்த்த மாற்றுப்படைப்பாகும்.

ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளருக்கு இருக்க வேண்டிய மும்மைத் தகுதிகளாவன

- 1) மொழி பெயர்க்கப் பெறும் பெயர்ப்பு மொழியியற் புலமை
- 2) மொழி பெயர்க்கப்படும் மூலமொழி யறிவு
- 3) பெயர்க்கப்பெறும் பொருளைப் புரிந்து தெளிவாக வழங்கும் ஆற்றல்

இம் மூன்று தகுதிகளும் இருந்தாற்றான் ஒரு மொழிபெயர்ப்பு சிறப்பாக அமையும். மூலமொழியின் சீர்மைத்திறம் முழுவதும் பிறதொரு மொழியிலே கொண்டு வந்து முழுமையாக ஏற்றப்படவேண்டும். அப் பொழுது தான் மூல மொழியாளர் ஒருவர் எவ்வளவு தெளிவாக அக்கருத்துக்களைக் கிரகித்து எத்தனை அழுத்தம் திருத்தமாக அவ்வணர்வுகளைப் பெறுவாரோ அதேயளவு அழுத்தம் திருத்தமான அனுபவத்தைப் பெறு மொழியாளரும் அடைதல் வேண்டும்.

மூலமொழியையிட பெயர்ப்பு மொழியில் தேர்ச்சிபெற்றவர்களால் மூலமொழியின் அருஞ் சொற்களையும், மரபுத் தொடர்களையும், நிகரி முரணிகளையும் அகராதிகள், நிகண்டுகள் ஆகியவற்றின் துணையோடு தம் தாய்மொழித் தகுதி காரணமாக அறிந்து வழங்கமுடியும். மூலமொழியின் உணர்வுகளை யெல்லாம் பெயர்ப்பு மொழி யிலே செய்துகாட்ட வேண்டியிருப்பதால் பெயர்ப்பு மொழியின் இயல்புகளை நன்கு உணர்ந்து, புலமை வாய்ந்தோரே, பெயர்ப்பு மொழியைத் தாய்மொழியர்க்க கொண்டவர்களே இப்பணியில் தலைப்படுத்தற்குத் தக்கவர் ஆவர். விவங்கிக் கோடலும், வெளிப்படுத்தலும் என இரு கூறாக மொழிபெயர்ப்பு அமைந்தாலும் வெளிப்படுத்தும் திறனைக் கொண்டே மொழியாக்கத்தின் ஆழங்க முழுவதும் அறியமுடியும்.

எனவே மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியில் ஈடுபடுவோர் மொழிபற்றிய பூரணமான விளக்கங்களை உடையவராயிருத்தல் வேண்டும். மேலும் இலக்கிய பாடத்திற் னாய்வினும், பிறதுறைப்பாடத் திறனாய்வினும் தேர்ச்சிப்பற்றிருக்கவேண்டும். (முன் ஓர் மொழி பெயர்ப்பாளருக்கு மொழி பற்றிய பூரண விளக்கம் தேவை என்று குறிப்பிட்டதன் காரணம் என்னவென்றால் விஞ்ஞானம் பற்றிய செய்தியை அவர் மொழிபெயர்க்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது என்று வைத்துக்கொள்வோம். குறிப்பிட்ட பாடப் பகுதியிலுள்ள சொல் லுக்கு அவர் மொழிபெயர்க்க வேண்டிய மொழியில் ஏற்ற சொல் இல்லை, உடனே அவர் ஒவிபெயர்க்க வேண்டிய (Transliteration) தேவை ஏற்படும். எனவேதான் அவர் அதனை மொழியின் ஒவியமைப்பு, பொருளமைப்பை விளங்கிக் கொண்ட வராயிருத்தல் வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டேன்.) மொழிபெயர்க்க வேண்டிய பாடப் பகுதி விஞ்ஞானம், கவிதை,

தத்துவம், புனைக்கதை என்றவாறு இந்த இயல்பை உடையதாயினும், அது ஒரு மொழியமைப்புக்கும் உள்ளடக்கத்திற்கும் முழுமையான மரியாதை தந்து மூல எழுத்தின் தரத்திற்கு ஈடுகொடுக்க வல்லதாக மொழி பெயர்ப்பு அமைதல் முக்கியம்.

மேற் கூறியவற்றிலிருந்து மொழி → மொழியியல் → மொழிபெயர்ப்பியல் இம் மூன்றுக்கும் இடையிலான தொடர்பை விளங்கிக்கொள்ளலாம். இம்மூன்றுக்கும் இடையிலான தொடர்பு மிகவும் விரிவானது. (இங்கே கலைச்சொல்லாக்கம் பற்றி விரிவாகக் குறிப்பிடவில்லை. மொழி பெயர்ப்பின் முக்கிய கூறு கலைச்சொல்லாக்கம் தான். இக்கலைச்சொல்லாக்கத்திற்கும் மொழியியலுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு) ஆனால் அவற்றை இங்கேச்சருக்கமாகவே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

துணை நின்ற நூல்கள்:

தென்மொழி - கா. அப்பாத்துரை

அ மிழ் தினு மினியது தமிழ்மொழி
அது எம்மவர்க்கு விழி
அதை இயம்புவதே வழி
அதை நிலைநாட்டுவதில் கழி.

— பிரமிஸ்

நானும் அவர்களும் நாடும்

த. ஜெயசிவன்
விஞ்ஞானீடும் - 3ம் ஆண்டு

தென்னங் குயிலெல்லாம்
திசைக்கொண்றாய்ப் போன்றனால்
இன்று செவிடாகி
இருக்கும் என் ஹர் நன்ப
வண்ணம் குழைத்தெடுக்க
வரலாறால் உருவாகி
எண்ணத்தில் சிவிரப்பூட்டும்
என் இனிய ஊர் எங்கே ?
நான் நடந்த வீதியெங்கே ?
நம்பிக்கை நதிகளெங்கே ?
பச்சை நிறப் பயிர்ஆடை ?
பிச்செநியப் பட்டதெங்கே ?
ஆண்பூந்த பூவயலாய்,
ஆடி ஒய்ந்த போர்க்களமாய்,
ஆனதுவே எங்கள் அண்ணயினார் !
பூக்களினப் பூக்க மறந்த செடி !
புன்னகையை அடருவத்து.....
பாகிகள் மறந்தகவி !
பூபாம் என்பதையே
கேட்டறியாக் கால் !
கிழிந்துபோன உறவை ... நால்
கோர்த்து இணைக்கின்ற
கொள்கை துறந்தவர்கள் !
கால் கொலுகு,
மெட்டியிலை கண்ணாடிப் பெட்டியினுள் !
பொய்க்களினால் பூசை
புனல்காரம் ஆன்றனால்
கையாலாகாமல்
கசிந்துருகும் மெய்ப்பொருட்கள்
ஞாபகத்தைப் புளகவைக்கும்...
நாம் பிறந்த ஊர் ... இதுவா ?
குண்டொலிக்கு முன்பு ...
கும்பிக் கூத்தைக் காணவில்லை !

'பராலெட்' வெளிச்சத்தில்
'கலங்கரைகள்' மறைந்த நிலை.
விலைவாசி வீக்கத்தால்
வெறும்வயிறாய் உலவும் 'உலை' !
'ஹெலி விசிரிக்' காத்துவர
தென்றலுக்கே போகும் 'தலை'
ஞாபகத்தைத் தாலாட்டும்
நாம் பிறந்த ஊர் ... இதுவா ?
'என்னமுடிவென்று' !
எவருக்கும் கவலையில்லாச்
உண் விளையாட்டோ
தளராமல் தொடருகையில்
பார்த்துக் களைந்தவர்கள்,
பரதேசம் போனவர்கள்,
பங்கு எடுத்தவர்கள்,
பழிவாங்கப்பட்டவர்கள்,
என்று ... பலரின்முன்
எச்சில் இலை நாயாயென்
எண்ணத்தைச் சிவிரக்கவைத்த
என் ஊரோ சீரழிய
நானமுவேன் ;
நன்ப,
நின் செவிட்டுச் செவிக்கும் என்
வேதனையுச் சொல்லிவைக்க
விதிவீதியாய் அலைவேன் !
ஆனாலும் ...
இன்றும் ...
ஆவலுடன் பலரின்கே
ஆடிவரும் கப்பலையும்,
அயல்நாட்டு 'வீசா'வினையும்,
'பாஸ் அவுட்' ஆகிப்
பறக்கின்ற நாளினையும்,
தேடிச் சிவிரதென்னை
வேடிக்கை பார்க்கின்றார் !

அண்ணாவுக்கோர் மடல்

திலீபா வல்லி புரநாதன்
தலீஷ் சீரப்புக்கலை,
பகுதி II (B பிரிவு)
யாழ், பல்கலைக்கழகம்.

அன்புள்ள அண்ணாவுக்கு !
அவ்விடம் ரீ நவாகா ?
'உழைத்தால் தான் வாழலாம்' என்பதால்
ஊர்விட்டு நீயும் போய் இன்றோடு
உருண்டுது நான்கு வருடம் ! இங்கு
'உழைப்பே வாழ்க்கை' என்று சிலர்
இளைச்சினைச்செப் போவதைப் பார்க்க
ஒரே வெறுப்பாக உள்ளதன்னா !
வசதிகள் வாய்ப்புக்களை தேடுகின்
றன்றேயொழிய
தொலைந்து போகும் மனிதத்தைத்
தேடி----
யாரும் ஓடவில்லையே !
உன் கடிதத்தில் ஊரைப்பற்றி
உறவைப்பற்றி நிறைய எழுதெனக்
கேட்டிருந்தாய் !
எழுதுகிறேன் அண்ணா — ஆனால்
என் கடிதம் மூலம் கவலையின்
கனம்தான்
உனக்கு அதிகரித்தகப்போகின்றது ---- !
இருப்பினும் ---- ,
சுவாசமே சேர்க்கென்றாகிவிட்ட எமக்கு
சுமைகள் என்று எதுவுமில்லையே ----
அண்ணா !
இங்கே கரண்ட இருக்கு, 'ஹலோ' இருக்கு !
கொண்டா எல்லாம் குவிந்திருக்குது.
பண்டா, சிங்கள தன்னுவ எல்லாம்
பழக்கமாயிற்று ! பழக்கமுமாயிற்று !
செம்மனி இப்போ சிவக்கின்றது — பல
சேவைகள் நிறமதும் வெளுக்கின்றது !

ஒடுக்குமுறைகளால் ஒழிந்த
சொந்தங்கள் - இன்று
எலும்புக் கூடுகளாக எழுந்து நிற்கின்றன !
'படையப்பா' உட்பட பல காட்சிகள்
பார்ப்பதனால்
'துரையப்பா' கதைகளினை சுகமாக்கப்
பார்க்கின்றனர் !
'வாதுவ' வந்தால் மலிவது
மண்ணெண்ணையும் அரிசியுமா ?
பிஸ்கியும் பிராண்டியும் கூடத்தான் !
நடுநிசியில் கேட்பது நாய்களின்
குரரப்புமட்டுமல்ல,
படுவெறியால் முறியும் பல குடும்பக்
குரல்களும் தான் !
அண்ணா !
உன் கண்கள் கசிவது தெரியுமெனக்கு !
உன்னைப்போல் என்னைப்போல்,
உள்ளத்துக் குழுறல்களை எத்தனைபேர்
ஊழையாக்க முனைகின்றனர் !
இருபதாம் நூற்றாண்டும் இனிவரும்
புத்தாண்டை
இரக்கமாய்ப் பார்க்கிறது !
என்ன செய்யப்போகிறாய் என்று
ஏக்கத்தோடு கேட்கிறது !
அண்ணா !
முகவரிகள் மாறாதவரை ---- மீண்டும்
மறுமடவில் தொடருகின்றேன்,
இப்படிக்கு,
அன்புத் தங்கை.

ஒற்றைச் சவுக்கு

த. கிருபாகரன்,
3 ஆம் வருடம், விஞ்ஞானீடும்.
யாழ். பல்கலைக்கழகம்

கொல்லும் வெய்யிலின் கொடுரத்தில் இந்த மண்ணின்
சரமெல்லாம் எழுந்து எங்கெங்கோ தொலைந்ததுவே
புல்லும் மற்றுள்ள புழுப்பிராணி எல்லாம்
செத்தேன் செத்தேனேச் செப்பித் தவிக்கின்றன

ஐயோ!... பாருங்கள் அந்தப் பெருவெளியை
அன்றிருந்த பசுமையும் அழகும் சென்றதெங்கே?
தப்பாது வானம் தரைமிது மழைபொழியப்
பச்சைநிற மரங்கள் பலவும் வளர்ந்தொரு
சுகமும் எழிலும்திறை சூழலாய் இருந்ததுவே
பாடிப் பறந்தங்கே பட்சிகள் பலவாழ்ந்தன
கூடித்தாம் வளர்ந்து குதுகவித்தன பலவுயிர்கள்.

காலம் மாறியிப்போ கடுவெயில் எரிக்கிறது
கருமுகிலைக் குளிர்விக்க வீசிய காற்றுக்களும்
குளிர்விக்க மறுத்துக் கூடித்தாம் சென்றனவே
ஆராரோ வந்தார்கள்; அடியோடு மரங்களை
வெட்டினார்கள் உயிர்களை வேட்டையும் ஆடினார்கள்
எல்லாம் முடிந்தனவே; இப்போது வெறுவெளிக்
கட்டாந்தரை ஆகியெல்லோ காய்ந்துபோய்க் கிடக்கிறது.

இன்னுமின்னும் தங்கள் இருப்புக்களை எடுத்தியங்கும்
ஆயிரக் கணக்கான அடிமரக் கட்டைகளும்
தகாத காலமெல்லாம் தாங்கும் திறனுள்ள
முள்ளுத் தாவரங்களும் மிஞ்சிக் கிடக்கின்றன
தனினந் தனியனாய் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறதே
ஒங்கி வளர்ந்திருக்கும் ஒற்றைச் சவுக்குமரம்.

காற்றிலதன் கலைப்பு இன்னும் கேட்கிறது
ஆயிரம் ஆயிரமாய்க் காய்கள் அதன்மீது
முற்றிப்போய்க் கிடக்கிறது முகளக்கத் தயாராக...
காய்கள் அத்தனையும் காற்றால் விதைக்கப்படுகிறன
வானம் இரங்கியொரு மழையைச் சுரந்துதவும்!!
என்றேனும் ஒருநாள் இந்தப்பெரு வெளிமுற்றும்
மீண்டும் அடர்காடாய் மினிரவுதுவும் நிச்சயம்தான்.

ஒடும் மேகங்களிடம் ஒரு தூது

செல்வி சஜாதா சிவயோகநாதன்
தமிழ் சிறப்புக்கலை, பகுதி II
B ஸிரிவு
யாழ். பல்கலைக்கழகம்

வாடிய மங்கை மனதில் ஒடியது
நெருடல்
தேடிய தென்றல்
தெறித்துவிட்டது
நாடியே பெற்ற நாயகன்
நம்முடன் இல்லை.
ஒடும் மேகங்களிடம் ஒரு தூது.
கற்றைக் கனுப்பிய தனையனைத்
தற்காப்பெனக் கூறிப்
பொறிவைத்த கொடியரை
பொடிப் பொடியாக்கிடப்
பொற்கிளியே—நீயும்
கொடியவரைப் பெயர்த்திட
வந்திடாய்
அதியற்று நிற்கும் ஓர் தாய்
ஒடும் மேகங்களிடம் விடும் தூது.
மடிப்புக் கலையாத
மாறுகரை வேட்டியில்
மனை விளங்க மனவாட்டியுடன்
— மனவாளன்
ஒடிய வாகனமதில் இழுக்கப்
பட்டாண்
கரிய சக்கரங்களால்
நசுக்கப்பட்டான்
மொட்டவிழிந்த மலரின்
விழிகளில்
முட்டிய கண்ணீருக்கு மேகம்
தான் சாட்சி கூறுமா?
சுத்தியே நின்று ஒப்பாரி
வைத்தனர்

பத்தி ஏரியாமல் குடையும்
பிடித்தனர்
மத்தியில் கிடந்த நாற்காலியின்
கால்களையும்
சுத்தியே பிடித்தனர்.

பருவமறியாப் பேதயவள்
தொலைத்து நின்றாள்—கற்பை
பருந்துகள் குறையாட,
பச்சோந்திகள் மேளம் முழங்க
ஆடிய சேதிகள் போய்ச் சேருமுன்
ஞாடியே மறைக்கப்பட்டன
தாயே செம்மனித்தாயே
நீயுமா தூதுவிட்டாய்?
புத்துக் குலுங்கும் பல்கலை
மங்கைக்கு
ஒடியே விட்டன வயது
இருபத்தைந்து
குட்டிய பட்டங்கள் பல
குடிக்கொண்ட பட்டங்களும் பல
கொண்டாடிய வெள்ளி
தங்கமாகுமுன்
வெண்டாடி வந்து நீ
இட்டிடுவாய் மங்கையவள்
வதனமதில் திலகமொன்று.

விட்டதூது போய்ச் சேருமுன்
பட்டென வரும் மின்னலுள்
கட்டான உடலைத் துளைக்குமுன்
காரு—மேகம் உள்ளனத்
துரத்துமுன்
கூறிடுவாய் சேதிகளை.

சமுத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் நொறுங்குண்ட இருதயம்

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

சமுத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாறு:

மேலை நாட்டு இலக்கிய வடிவ மான நாவல், தமிழிலும் தோன்றுவது காலத்தின் தேவையாக இருந்தது. செய்யுள் வடிலில் அமைந்த காலியங்களை விட உரைநடையிலைமைந்த நாவல் கள் மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றன. தமிழ் நாட்டிலே சமயப் பரப்பலுக்காக வந்த கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் உரைநடைப் பாங்கிலே கதை சொல்லும் முறையைத் தொடக்கிவைத்தனர். வீரமாழுளி வரின் ‘பரமார்த்த சூரு கதை’ இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆங்கிலக் கல்வியில் பரம்பரை ஆங்கில நாவல்கள் தமிழ் நாட்டிலும் அறிமுகமாகின. 18-ம், 19-ம் நூற்றாண்டுகளில் ஆங்கில இலக்கியத் தில் நாவல் இலக்கியம் சிறப்புப் பெற்று விளங்கியது. அக்காலத்திலே தேரன்றிய நாவல்களில் டிக்கன்ஸ், ஸ்கோட், கோஸ்ட் மித், ஜோர்ஜ் எவியட் போன்றோ குடைய நாவல்களைப் படித்த தமிழர்கள் புதிய இலக்கிய வடிவமான நாவலைப் பெரிதும் வரவேற்றனர். சில நாவல்கள் இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களிலே பாடப் புத்தகங்களாகவும் இருந்தன. இப்புதிய இலக்கிய வடிவம் இந்தியாவில் முதல் நாவலாக வங்காள மொழியிலே பக்கிம் சந்திரரால் எழுதப்பட்டு ‘துரிக்கேச நந்தினி’ என்ற பெயரில் 1865 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இதன்பின்னரே தமிழ் மொழியில் மாழூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை எழுதிய ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்’

வெளிவந்தது. அதன் கதை தமிழ் நாட்டில் நிலைய மரபு வழிக் கதையாகவே அமைந்திருந்தது. ஆங்கிலக் கல்வியும், ஆசியும் சமூகத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை வெளிப்படுத்த நாவல் அக்காலத் திலே பயன்பட்டது. மாதவையாவின் ‘பத்மாவதி சரித்திரம்’ இராஜமையரின் ‘கமலாம்பாளி சரித்திரம்’ என்பனவும் இந்திலைய விளக்குகின்றன. தமிழ்நாட்டின் நாவல் வரலாற்றின் தொடக்கத்தை அடுத்து சமுத்திலும் தமிழில் நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது.

சமுத்தில் முதலாவது நாவல் சித்தி வெப்பையால் எழுதப்பட்டது. ‘அசன் பேயினுடைய கதை’ என்ற பெயரில் 1885 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இதன் பின்னர் திருகோணமலையைச் சேர்ந்தவரான எஸ். இன்னாசித்தம்பி என்பவர் எழுதிய ‘ஹோன் பாலந்தை கதை’ என்னும் நாவல் 1891 ஆம் ஆண்டு வெளி வந்தனது. சித்திலெப்பையின் நாவல் இல்லாமய மதப் பின்னணியிலே அமைய இன்னாசித்தம்பியின் நாவல் கிறிஸ்தவ மதப் பின்னணியில் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1895 ஆம் ஆண்டு மரபிலக்கிய சட்டபாடுடைய சமுத்துத் தமிழ்ப் புலவரான தி, த, சரவணமுத்துப் பின்னணி எழுதிய ‘மோகனாங்கி’ என்னும் நாவல் வெளிவந்தது. இந்நாவல் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் திருச்சியில் ஆட்சி செய்த சொக்கநாத நாயக்க மன்னர்

காலத்துச் செய்திகளைக் கூறும் முதல் வரலாற்று நாவலெனக் கருதப்படுகின்றது. அடுத்து தமிழ் நூற்பதிப்பின்மூலம் தமிழ்மொழிப்பேணவுக்கு அருந்தொன்று செய்த சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளையின் சகோதரர் சி.வெ. சின்னப்பப்பிள்ளை ‘வீர சிங்கள் கதை அல்லது சன்மார்க்க விடயம்’ (1905), ‘உதிர பாசம் அல்லது தின பவானி’ (1915), ‘விஜய சிலம்’ (1916) முதலிய நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இவருடைய நாவல்களிலே ஆங்கிலக் கல்வியால் ஏற்பட்ட தாக்கம் புலப்படுகின்றது. சின்னப்பப்பிள்ளையின் நாவல்கள் வெளிவந்த காலப்பகுதியிலே ஈழத்து நாவல் வரலாற்றின் ஒரு மைல் கல்றோல மங்களாநாயகம் தமிழபையாவின் ‘நொறுங்குண்ட இருதயம்’ என்னும் நாவல் 1914 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. தமிழ்இலக்கிய வரலாற்றில் முதற்பெண் நாவலாசிரியரான மங்களாநாயகம் தமிழபையா இன்று மீள்பார்வைக்குரியவராயுள்ளார்.

மங்களாநாயகம் தமிழபையாவின் எழுத்துப் பணி:

1972 ஆம் ஆண்டு பாவலர் துரையப்பாப்பிள்ளையின் நூற்றாண்டு மலரில் மங்களாநாயகம் தமிழபையா ஈழத்தின் முதற்பெண் நாவலாசிரியராகப் பெருமைப்படுத் தப்பட்டார். இப்பணியினை ஆ. சிவஞேசக் செல்வன் எழுதிய ‘நொறுங்குண்ட இருதயம் கதையும் கதைப் பண்பும்’ என்னும் கட்டுரையே செய்தது. சிறிஸ்தவப் பெண்மனியின் எழுத்துப் பணியைப் பலரும் அறிவதற்கும். அந்நாவலைப்பற்றி மீண்டும் ஈழத்தவர் நினைப்பதற்கும் இக்கட்டுரை வழிவகுத்தது. தமிழறிஞர்கள் நாவல் நூற்றாண்டை நினைவு கூர்ந்த போது இப்பெண் நாவலாசிரியரின் பணியையும் மனங்கொள்ள நேர்ந்தது.

மங்களாநாயகம் ‘அரிய மலர்’ என்ற நாவலையும் ‘அநுபவக் களஞ்சியம்’ என்ற சட்டுரைத் தொகுதியையும் எழுதி வெளியீட்டுள்ளார். இவர் நியாய துறந்தரர் கலாநிதி ஐசாக் தமிழபையாவின் மனைவி.

அக்காலத்திலே உயர் பதவியிலிருந்த J. W. பார் குமாரகுலசிங்க முதலியாரின் மகள் இந்த வாழ்க்கைத்தாம் அவரது கல்விப்பின்புலத்தைப் பற்றி ஒரளவு ஊசிக்க வைக்கிறதேயன்றி அவர் பெற்ற நிறுவனமயமான கல்வித் தகைமைகள் பற்றிய செய்திகளை அறியமுடியவில்லை எனினும் குடும்பச்சூழல்தான் அவருக்குத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் புலமைபெற உதவியுள்ளது எனலாம். இவரது நாவலும் இதற்குச் சான்று பகிர்கின்றது. ஏறத்தாழ எண்பது ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட யாழ்ப்பாணச் சமுத்தின்பல்வேறு பண்புகளையும் இலக்கியமாக, புதிய உரைநடவடிக்கையிலே ஆவணப் படுத்த அவர் முற்பட்டமை ‘நொறுங்குண்ட இருதயம்’ என்ற நாவலின் தோற்றக்கிறகுக் காரணமாயிற்று. ஆங்கிலப் புனை கதைகளை அவர் படித்திருக்க வேண்டும். தமிழிலக்கியங்கள் காட்டும் பெண்மையையும் கற்றிருந்திருக்க வேண்டும். இவ்விருமொழி இலக்கியங்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் அறிவாற்றல் அவர் எழுத்துக்கு உந்துசக்கியாக விளங்கியது. தமிழ் நாவல்களின் வரலாற்றை ஆய்வுசெய்வோர் இவருடைய ‘தொறுங்குண்ட இதயத்தையும் படிக்க வேண்டியுள்ளது. நாவல் இலக்கியத்திற்குப் புதிய சமுதாயப் பரிமாணங்களை வழங்கும் முயற்சியில் ராஜ்மையரும், மாதவையைவும் முயன்றனர். மங்களாநாயகமும் அவர்களைப் பின்பற்றுகிறார். அன்றாட வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் மக்களின் வாழ்க்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு நாவல் எழுத முற்பட்டுள்ளார்.

நாவலின் கதையும் களமும்

இந்நாவலை எழுத வேண்டிய தேவையை மங்களாநாயகம் தன்னுடைய நாஸ்முகத்திலே பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘சன்மார்க்க சீவியத்தின் மாட்சி மையை உபடேதித்து விளக்குவதிலும், உதாரணங்களால் உணர்த்துவது நன்மை பயத்தற் கேதுவாக்கிமன்

தென்னி இக்கட்டய எழுதத் துணிந்தேன். யாதாயினும் ஒரு விஷ யத்தை உவமைகளாலும் ஓப்பள்ள களாலும் மனதில் பதிவாகிகப் பண்ணுதல் இலகுவென்றது யாவருங்கையாண்ட நஸ்யக்தி ஆகையினால் சில காரியங்களைப் போதனையாகவும் செய்தியாகவும் இச்சிறு புத்தகத்திலிடக்க மனமேவப்பட்டேன்.”

இக்கூற்றினை நோக்கும்போது நாவலாசிரியர் ஒரு இலக்கினை வைத்தே இந்த நாவலை எழுதியுள்ளமை புலனாகின்றது. தான் வாழ்ந்த காலத்து யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியலை நாவல் வடிவிலே எழுதவேண்டும் என்ற உணர்வு நாவலாசிரியருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலக்கல்வியால் தமிழர் வாழ்வியலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை அவர் மனதிற் கொண்டு பெண்ணின் குணவியல்புகள் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டன என்பதையும் தமது எழுத்திலே காட்ட முயன்றுள்ளார். ‘நொறுங்குண்ட இருதயம்’ நாவலின் எழுத்துப் பிரதியைப் படித்துத் திருத்தம் செய்த J. T. அப்பாசின்னாயும் இக் கருத்தை நாவலின் ‘நூற்பீரயோகம்’ என்னும் பகுதியிலே எழுதியுள்ளார்.

“தம்முடைய அரிய உதரக்கனிகளாகிய பெண்களைத் தெய்வ பயமற்ற துட்டர்க்கையில் மனைவியராகக் கொடுக்கும்படி பெரும்பாலுமேவினிடுகின்ற பொருளாகையென்னுங்கொடிய நோய்வாய்ப்பட்டு வருந்துந்தந்தைகளது நிலைமையைக் கண்டு பரிதவித்து அரிய சற்போதகமாகிய மருந்தை இனியசரித்திர நுட்பத்துட்பொதிந்து ஆசிரியர் கொடுத்திருக்கின்றார்.”

யாழ்ப்பானச் சமூகத்தவரிடையே ‘திருமணவறவு’ பொருளாடிப்படையாக நடைபெற்றதை மங்களநாயகம் எடுத்துக் காட்ட விழுங்குள்ளார். அக்காலப் பெண்கள் நிலைமையையும் அவர்களுடைய சிக்கல்களையும் வெளிப்படுத்தவே

நாவலின் கதையாக கண்மனியின் கதையைத் தேர்ந்துள்ளார். அக்காலத்து தமிழ் பெண்களின் வாழ்வியலின் சிக்கலைத் தீரிக்கவேண்டிய வழியையும் தமது நாவலாடாகக் காட்டியுள்ளார். கண்மனியென்னும் பெண்ணின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுமுடிமாக பெண்களது சிக்கல்களை எடுத்து விளக்குகிறார். அந்தச் சிக்கல்கள் ஏற்படாவண்ணம் தடுப்பதற்குரிய வழியை பொன்மணியென்னும் பெண்ணின் வாழ்க்கை வரலாற்றின் மூலம் காட்டியுள்ளார். கண்மனியின் திருமணவாழ்வு நடைமுறைகளால் சந்தோஷமற்றதாகிறது. அவளைக்கண்டு விரும்பி மணந்து கொண்ட அருளப்பா பின்னர் அவளைப் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாக்குகின்றான். திருமணத்திற்கு முன்னர் அருளப்பா இன்னொரு பெண்ணுடன் தொடர்புகொண்டிருந்தமை கண்மனிக்கு அருளப்பாவால் மறைக்கப்படுகிறது. இறுதியில் கண்மனி நோயாளியாகி மதம் மாறி இருக்கிறாள். அருளப்பா கண்மனி இறந்தபின்பே அவளுமையை உணர்ந்து வருந்துகின்றான். ஆனால் பொன்மனியோ தன்பெற்றோர் நியமித்த திருமணத்தை துணிவாக மறுத்துப்பேசி திருமணநடைமுறைகளைப் புரட்சியாக மாற்றி தான் விரும்பியவனைத் திருமணம் செய்கிறாள்.

நாவலின் கதை சாதாரணமான யாழ்ப்பானத்துக் குடும்பக்கதையாகவே உள்ளது. மங்களநாயகம் கதையினிகளத்தையும் யாழ்ப்பானச் சூழலிலேயே அமைந்துள்ளார். கண்மனியின் கணவன் அருளப்பா கல்வி கற்பதற்காக கல்கத்தா சென்று திரும்பியவளாகவர்னிக்கப்பட்டுள்ளான். அப்போது அவனுக்கு அங்குள்ள ஒரு பெண்ணுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பு பற்றிய செய்தியும் கடிதமுலை நாவலில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனினும் அத்தொடர்பு கண்மனியில் நோக்கிலே தொடக்கத்திலே சிக்கலை ஏற்படுத்தவில்லை அருளப்பாவின் மனோநிலையால் அத்தொடர்பு பற்றிய செய்தியும் கடிதம்

களும் இருவரிடையேயும் பின்க்கக் கூடாது என்று நாவலாசிரியர் படுத்துகிறது. கிறிஸ்தவ சமயம் பரப்பு கிள்ற காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்து மரபான நடைமுறைகள் எவ்வாறு மாற்ற மடைந்தன என்பதை நாவலின் கதை யூடாக மங்களநாயகம் புலப்படுத்துவது அவருடைய எழுத்தாற்றலையும், அதன் இலக்கையும் புலப்படுத்துகிறது.

நாவலின் தனித்துவமும் அதனை அணிசெய்யும் பண்புகளும்

இருபது தலைப் பு களில் 'நொறுங்குண்ட இருதயம்' கதை வளர்ந்து செல்கின்றது. இத்தலைப்புகளிலே நாவலின் பாத்திரப்படைப்பும் குணநலமும் வெளிப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. கதையின் தொடக்கம் முதல் முடிவுவரை கண்மணி என்னும் கதாநாயகியின் குணநலன்கள் படிப்படியாக வளர்ந்துச் செல்லப்பட்டுள்ளன. குடும்ப உறவுகளைப் பேணி அன்பு செலுத்தும் பெண்மைக்குணங்களின் இருப்பிடமாக விளங்கும் கண்மணி தனக் கேற்பட்ட துண்பங்களைத் தனியாகவே அனுபவிக்கின்ற ஒரு அநாதரவான பாத்திரமாகும். துண்பத்திலிருந்து விடுதலை பெற வழியைத்தேடி நின்ற கண்மணிக்கு கிறிஸ்தவ சமயம் அடைக்கலந்தருகிறது. கண்மணி இதுவரை கைக் கொண்ட சமயத்தினால் தன்னுடைய இன்னங்களைத் தீர்க்க முடியாதவளாக இருந்தாள் என மங்களநாயகம் கூறுமற்படவில்லை, ஆனால் அச்சமயம் அவனுடைய துண்பநிலையினை உணர்ந்து ஆறுதல் கூறும் ஒரு ஆதரவாளரை அவனுக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கவில்லை என்ற உண்மையை மங்களநாயகம் இந்த நாவலிலே இலைமறை காய்போலக் காட்டியிருப்பது தனிச்சிறப்பாகும். மனிதவாழ்க்கையில் ஏற்படும் துண்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்வதற்கு ஒரு நம்பிக்கை யூட்டும் துணை வேண்டும். சமயமறிந்து நம்மைத்தெற்றும் துணையாக 'சமயம்' அமையவேண்டும். ஆண்களின் சுயநலப் போக்கினாலும் பெண்ணை அடிமையாக நினைக்கும் என்னத்தாலும் துண்புதலும்

பெண்களுக்கு சமயம் அடைக்கலம் கொடுக்கவீல்லது என்று நாவலாசிரியர் கருதுகிறார். வாழ்க்கையில் அறியாய மாகத் துன்பத்தை அநுபவிக்கின்ற ஆண்களுக்கும் இதுவே வழிவெணக் காட்டுகிறார். அறியாயமாகக் குற்றம் சாட்டப் பட்ட பொன்னுத்துரையின் தாயார் (கண்மணியின் தாயார்) தன் மகனுக்குக் கூறும் வார்த்தைகள் இதற்குச் சான்றாகின்றது.

"மகனே ! கடவுளின் செய்கைகளை நாங்கள் அளவிடக்கூடாது. என்ன சம்பவித்தாலும் சரி, சதாகால மறியலுக்குப் போக நேரிட்டாலும் சரி, துணிவாயும் தெரியமாயும் கடவுளை நம்பி இரு. கடைசியில் அவர் விடும் வழியைக் கண்டுகொள். கள்ளன், துட்டன், கொலைப் பாதகள், காவாலி என்னும் பெயரை நீ ஜேட்க்கூடுமானால், உன்னை எப் பெற்ற மாதாவாகிய நான் ஜேட்டுச் சகிக்கமாட்டேன். உனக்கு விரோதமாகக் கொண்டு வந்திருக்கும் வழக் கிளுங்கமை கடைசியாய் வெளிவராமற் போவதில்லை. ஆயிரம் பொய்க்கடி ஒரு மெய்யை வெல்லுமா? என்னதான் சம்பவித்து போதிலும் தெய்வத்தின் செயலென்றெண்ணிப் பொறுமையாய் சகித்துக்கொள்"

நாவலில் வருகின்ற பெண்பாத்திரங்கள் யாழ்ப்பாணச் சமுகநிலையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. கண்மணி, பொன்மணி, நவமணி என்னும் மூன்று பேரும் மூன்று நிலையிலே, அக்காலத்து இளம் பெண்களின் நிலையை நாவலில் விளக்கி நிற்கிறார்கள். கண்மணியின் குண இயல்புகள் மாற்றமுடியாதவையாக இருக்கின்ற வாழ்வியலுள் வாழ்முறப்படும் தன்மையைக் காட்டுகின்றன. பொன்மணியின் குண இயல்புகள் மாற்றமடைந்தவை. காலத்திற்கு ஏற்ற மாற்றத்தை உள்வாங்கி துணிவுடன் செயலாற்றும் தன்மையுள்ளவை. சிறப்பாகப் பொன்மணி தனது திருப்பண வீட்டில்

திட்டமிட்டுச் செயற்படும் தனிமை குறிப் பிடத்தக்கது. தனினை விரும்பும் பொன்னுத்துரையையே வழிநடத்துகின்றான் பொன்மணி. மங்களநாயகத்தின் இலக்கு இங்கே தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. பெண்ணின் தலைமைத்துவத்தின் பயனை எல்லாரும் அறியச் செய்துள்ளார். பொன்மணி இதற்கு வழிபாட்டை நாடும் குணமுடையவளாக அன்றி, அறிவு நிலையிலே இயங்குகின்றாள். கண்மணிக்கு நேர் எதிரான இயல்பு கொண்டவளாய் சமூகத்திற்கு ஒவ்வாத நடைமுறையை மாற்றிவிடும் துணிவுடன் செயற்படுகிறாள். இப்பண்பு பெண்னுக்கு கிறிஸ்தவ சமயம் கொடுத்ததன்று. மேலெத்தேயக் கல்வியரபால் அக்கால யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்திலே ஆண்களின் நடைமுறையிலும் மனோபாவத்திலும் எத்தகைய மாற்றமும் ஏற்படவில்லை என்ற உண்மை நிலை நொறுங்குண்ட இதயத்தில் தெளிவாக எடுத்தக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

பொன்மணி, கண்மணி என்போரது தாய்மாரின் கவியரிவில்லாத நிலையை நாவல் கதை ஒட்டத்திற்காகப் புனப்படுத்தும் நாவலாசிரியர் அவர்களும் அடுத்த தலைமுறையினர். அறிவுநிலையால் செய்யும் நடைமுறை மாற்றத்திற்கு வழிவிட்டு நிற்பதையும் காட்டியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக அமைப்பிலே திருமணத்தின் மூலம் சமூகமதிப்புப் பெற விரும்பும் ஆண்களின் குணவியல்பையும் நாவலாசிரியர் காட்டியுள்ளார். வாழ்க்கைத் துணையாக ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்வதைவிட அப்பெண் கொண்டுவரும் செல்வது திட்டம் மூலம் (சீதனம்) தனது சமூகமதிப்பை உயர்த்திக் கொள்வதே ஆணின் இலக்காக இருப்பதையும் உணர்த்துகிறார். இந்நிலைமை இன்றுவரையும் மாறாமல் இருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆண்களின் குண இயல்புகளை அருள்ப்பா, பொன்னுத்துரை, அப்பாத்துரை, நவரத்தினம் எனும் இளந்தலை முறையின் நிலையிலும் சப்பிரமணியர்.

கைலாசபிள்ளை, குலோத்துங்கர் போன்ற முதிய தலைமுறையிலும் நாவலாசிரியர் காட்டியுள்ளார். சமூகமதிப்பு என்பது திருமணத்தால் ஏற்படுத்தக் கூடியது என்ற நம்பிக்கை ஆண்களிடையே ஆழவேறான்றி இருந்ததை நாவலாசிரியர் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியிருப்பதை பின்வரும் உரையால் உணரவாம்.

“பொன்மணி! நீ உடையியப்படி நடக்க என்னுவது சரியல்ல சம்பந்த காரியம் பெற்றார் என்னப்படி நடப்பதேயன்றிப் பின்னைகள் என்னப்படி நடக்கும் வழக்கமில்லை. நீ பெண்ணாய் இருப்பதால் உலகத்தார் சிரிக்கத்தக்கதாய் நடக்கக் கூட்டுத் துணியாகிதே. பெற்றாராகிய எங்கள் மரியாதையைக் காப்பது உண்கடமை”

இங்கு பெண் தன் எண்ணப்படி தனக்கு உகந்த கணவனைத் தேடிக்கொள்ளும் உரிமையற்றிருந்ததைப் பெற்றோரும் ஏற்றிருந்தமை காணலாம்.

பெண்ணியம் பற்றிய பல்வேறு ஆய்வுகள் நடைபெறும் இக்கால கட்டத் திலே மங்களநாயகம் தம்பையா காட்டுகின்ற தீவு இதுவரை கருத்திற் கொள்ளப்படாதிருந்தமைக்கான காரணங்களும் உண்டு. நாவல் எழுதப்பட்ட காலத்திலேயே நாவலாசிரியரின் சிறப்பு உணரப்படவில்லை. பெண் எழுத்தாளரின் படைப்புகள், பெண்விடுதலை பற்றிய மேலெத்தேயத்தவர் கருத்து தமிழ் நாட்டிலே வந்து சேர்ந்தபின்னர்தான் பலராலும் தேடிப் பிடிக்கும் நிலையைப் பெற்றன. அதுவரையில் பெண் எழுத்தாளர்கள், பெண்கள் படிப்பதற்குகந்த நாவல்களையே எழுதுகின்றனர் என்ற மதிப்பீடே ஆய்வாளரிடையேயும் விமர்சகளிடையேயும் இருந்தது. ஆணால் தற்போது நிலைமை சற்று மாற்றமடைந்துள்ளது. பெண்கள் தொடர்பான சிக்கல்களைப் பெண் எழுத்தாளர்கள் யதார்த்த நிலையில் காணுந் தகுதியடையவரென்று கருத்துத் தோன்றவிட்டது. ஆண் எழுத்தாளரின் கற்பணைநிலையான

உணர்வுநிலைகளின் போன்றதன்மையும் புவனாகத் தொடங்கிவிட்டது. ஆணின் சுயநலப் போக்கைப் பற்றி மரபுபேணும் நிலையைவிட்டு நேரடியாகவே பெண்கள் விமர்சிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். பெண்ணுக்கு ஆண்செய்யும் கொடுமைகளைப் பற்றி எழுதியும் வருகின்றனர். மங்களநாயகம், நாவலின் பதினெட்டாம் தலைப்பான் ‘காத்திரா மீட்பு’ என்னும் பகுதியில் தான் நாவல் எழுத முற்பட்ட காரணத்தைக் கண்மனியென்னும் பாத் திரத்தின் கூற்றாக எழுதியுள்ளார்.

‘எங்கள் சரித்திருத்தை எங்களைப் போலவாத்த ஓர் ஏழை ப் பெண் எங்கள் மேல் அநுதாபம் கொண்டு எழுத ஏவப்படுவானேயல்லாமல் இதில் ஆண்பிள்ளை நேரம் போக்க ஏதொன்றுமில்லை.’

நாவலின் சிறப்புக்கு அதன் உரை நடையும் காரணமாயமெந்துள்ளது. அக்காலத்திலே வடசொற்களில் பயன்பாடு பெருமளவுக்கு இருந்தது. ஆங்கில மொழிப் புலமை போல வடசொற்புலமையும் பெரிதாய் மதிக்கப்பட்டது. ஒரு வகையில் வழிபாட்டு மொழியாக வடமொழி மதிக்கப்பட்டதால் மக்களின் நாளாந்த உரை நடையிலும் அந்தமொழி செல்வாக்குப் பெறுவது தவிர்க்கமுடியாததாயிருந்தது. இந்நாவலிலும் பல சொற்கள் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளன, சுகவாளி, வியாதி யள்தரி, ஆசிர்வாதம், தரிசனம், அமிர்தம், இலட்சணம், ஸ்நானம், பாதாரவிந்தம், விசுவாசம், துரிதம், சம்பாஷணை, சமீபம், அபாயம், விசனம், சடுதி, சற்குணவதி, விவாகம், சாயங்காலம், சஞ்சலம், ஆசனம், ஐசுவரியம், விவேகி, ரசாக, வீருடசம், கீதம், சாந்தி போன்ற சொற் களை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம் நாவலின் இறுதிப்பகுதியில் அமைந்துள்ள கண்மனியின் பிரேத சேம ஆராதனையில் பாரதியாரின் பேச்சாக வரும் உரைநடைப்பகுதியும் குறிப்பிடத் தக்கது. (பக். 209) இன்னும் நாவலா சிரியர் ஏற்குறைய ஐம்பது பழமொழி களைப் பாத்திரங்களின் உரையாடல்

களிலே குறைத்துள்ளார். யாழ்ப்பானைத் தமிழ் உரைநடையின் அக்காலப்பண்பை அது காட்டுகிறது. கிறிஸ்தவத் தமிழ் நடை ஒன்று அக்காலத்திலே தோன்றி விருந்தமையால் அதன் செல்வாக்கை இந்நாவலிலும் காணமுடிகிறது.

சமுத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களின் மங்களநாயகம் தமிழையாவை எழுத்துலகம் மறவாதிருக்கப்பணிசெய்த தென்னிந்தியத் திருச்சையின் பேராயர் வண. எஸ். ஜெபநேசன் தனது அயராழுமயற்சியால் இந்நாவலை மீண்டும் பதிப்புச் செய்துள்ளார். மறக்கப்பட இருந்த சமுத்துப் பெண் எழுத்தாளரைப் பற்றி இந்நாற்றாண்டிலும் இனிவரப் போகும் நூற்றாண்டிலும் தமிழுலகம் மறவாதிருக்க வழிசெய்துள்ளார். மங்களநாயகம் தமிழபையா கிறிஸ்தவர் என்ற நிலையிலே யாழ்ப்பானைத் தமிழரிடையே அறியப்படாதவர். ஆனால் யாழ்ப்பானைப் பண்பாட்டை ஆவணப்படுத்த முயன்றவர் என்ற நிலையிலே அறியப்பட வேண்டியவர் சமயம் என்னும் கற்றல் நிலை, தமிழரிடையே பாகுபாட்டை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும் பண்பாடு என்னும் வாழ்வியல் நடைமுறை, தமிழரை ஒற்றுமைப்படுத்தி நிற்பது யாழ்ப்பானைத்து சமுசநஷ்டமுறைகள் அக்காலத்தில் எவ்வாறிருந்தது என அறிய முறபடுவோருக்கு இந்த நாவலிலும் கணிசமான செய்திகளுண்டு: மங்களநாயகம் காட்டும் யாழ்ப்பானை இன்று மாறி விட்டது என்று சொல்வதற்கில்லை. மேஜைத்தேசக் கல்வியும் மதமும் கூட யாழ்ப்பானைத்தின் அடிப்படைகளை அசைத்துவிடவில்லை. திருமணம், சாதி, பெண்ணிதிநிலை என்பவற்றில் யாழ்ப்பானை இன்னும் மாறவில்லை. இக்கருத்தை இன்று நொறுங்குண்ட இதயத் தைப் படிக்கும் யாழ்ப்பானைத்தவர் நன்குணரவர். பிரதேசப் பண்புநிலையை வினக்கும் தன்மையில் இந்நாவல் தனித் துவமானது. சமுத்து நாவலாசிரியர்கள் வரிசையிலே மங்களநாயகம் தமிழபையா வும் கணிக்கப்பட வேண்டியவர் சமுத்துத்

தமிழ் நாவல் வரலாற்றை இன்றுவரை அய்வு செய்தவர்கள் இவரது இடத்தைச் சரியாக மதி ப் பிடமுனையீல்லை திறனாய்வாளர்கள் மதிப்பீட்டைக் காத்திராமலே தனக்கென ஒரு தனி யிடத்தை மங்களநாயகம் தம்பையா தேர்த்துள்ளார். அவருடைய எழுத்துப் பணி பெண்களின் சமூக ஏற்புடைமை பற்றிய தெளிவான் கருத்தை முன்வைத் துள்ளது. இது பெண்ணியம் பற்றிய ஆய்வாளர்களுக்கு நல்லாதரவாக அமை

யும் என்பதில் ஜியமிள்ளை. இந்நாவலின் சிறப்பையும் தனித்துவத்தையும் உலகறி யச் செய்யும் வகையில் இந்நாவலை யாரோனும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யின் அப்பணியால் எண்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் யாழ்ப்பாண மன்னிலே வாழ்ந்து மடிந்துபோன மங்களநாயகம் தம்பையா உலக நாவலாசிரி யர்கள் வரிசையிலும் இடம் பெறுவார். இதுவே அவர் நீடுவாழ வழி செய்யும்.

வரனில் ஒரு பரதேசிபோல
குளிர்ந்துபோன சூரியனின் பரிதாபம்
மண்ணீஸ்
மஞ்சளாய் தலைநரைத்த மரங்களின் கீழ்
பொன்னாய் இறக்கைத்து
வண்ணத்துப் பூச்சியாய்ப் பகட்டி
'பேர்ச்' இலைப் பழுத்தல் ஒன்று
புல்லில் தரையிறங்கும்
ஒரு புது அகதி வந்தது போல்.

வ. ஐ. ச. ஜெயமாலன்

தமிழ்யல் ஆய்வுப் பரப்பில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ச் சாசனங்கள்

செல்லையா கிருஷ்ணராஜா
அதுற்கை வீரீவுரையாளர்
வரலாற்றுத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

அறிமுகம்:

ஃ முத்தமிழரது மொழிவளப் பரப்பின் தொன்மையை ஆராய்வதற்கு உதவ வேண்டிய நேரடியான சான்றுங்களாகக் காணப்படுவை அக் குறிப்பிட்ட மொழி யைக் கையாஞும் (மக்களின்) வாழ்வுப் புலத்திலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய சாசனச் சான்றுகளே! இவங்களையைப் பொறுத்த மட்டில் தமிழ்ச் சாசனவியல் ஆய்வுகள் இன்னும் தொடக்க நிலையிலேயே இருந்த வன்னிமுள்ளன. ஈழத்தமிழர் தொடர்பான தமிழ்யல் ஆய்வுப் புலத்திற்குத் தமிழ்ச்சாசனங்களைப் பயன்படுத்தும் முறையியலை (Methodology) முதன் முறையாகத் தொடக்கிவைத்தவர் என்ற சிறப்பினைப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை பெறுகின்றார். பின்னர் அப்பணியானது கா. இந்திரபாலா ஆ. வேலுப்பிள்ளை ஆகியோரால் ஒரளவிற்கு முன்னெடுக்கப்பட்டிருப்பினும், இன்று அத்தறை கைவிடப்பட்ட நிலையிலேயே இருந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. (யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கப்பட்டு ஒரு காலநீரிற்றாண்டாகியும் தமிழ்ச்சாசனவியலை வளர்த்தேடுப்பதற்கு ஏற்ற

துறையை அறிஞரை உருவாக்க முடியாமல் இருப்பதென்பது மிகவும் வேதனையடைய வைக்கும் ஒரு விடயமாகும்.

ஆய்வாளர்கள் இதுவரையில் மிகக் குறைந்தவிலேயே குடாநாட்டுப் பரப்பினுள் சாசனக் கண்டு பிடிப்புக்களை நிகழ்த்தியுள்ளனர். இதற்கான முக்கிய காரணம் இத்துறையில் ஆர்வம் காட்டும் ஆய்வாளர் மிகமிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையில் இருப்பதனாலாகும், சிலர் இதற்கான காரணத்தினை இன்னொரு வடிவத்தில் குறிப்பிடுவர். அதாவது யாழ்ப்பானக் குடாநாட்டின் இயற்கையமைப்பில் பெரும்பாலான பரப்பு சண்மூலங்கள் பிராந்தியமாக விளங்குவதீனால் சாசனப் பொறுப்பிற்கேற்ற கற்பல்கைகளை பெற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒரு குழல் இங்கு காணப்படுகிறது என்பதாகும். இதற்கும் மேலாக, அந்தியர் ஆட்சிக்கால யாழ்ப்பானத்தில் குறிப்பாகப் போத்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோர்களின் ஆட்சிக்காலங்களின்போது குடாநாட்டினுள் இருந்திருக்கிடிய கற்பல்கைச் சாசனங்கள் கோயில்களிலிருந்தும் பொது மையங்களிலிருந்தும் அகற்றப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. என்பதும் முக்கியமான ஒரு காரணமாகும். கலையழிவுக் கொள்கை

வினை போத்துக்கீசர், ஒலிலாந்தர் என் போர் இங்கு பொதுவாகப் பின்பற்றி யிருந்த நிலமையின் பின்னணியில் இங்கு காணப்பட்டிருக்கக்கூடிய எஞ்சியிருந்த எழுத்தாவணங்களும் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. இப் பின்னணியானது பிற காலத்தில் மூத்துத் தமிழ்ச் சாசனவியல் ஆய்வுப் பரப்பில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தக் காரணமாகியது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையிடம் தமிழ்ச்சாசனவியலை தேரடியாகக் கற்றவர் என்ற முறையிலும், பின்னர் மைகுர்ப்பல்கலைக் கழகத்தில் சாசனவியற் பயிற்சிபெற்றவர் என்ற வகையிலும் கா. இந்திரபாலா தமிழ்ச் சாசனவியலுக்கு குறிப்பிடத்தக்களவில் பங்காற்றியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பானத்துத் தமிழ்ச்சாசனவியல் ஆய்வில் அவர் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்பு இன்றியமையாத தாகவுள்ளது. இத்துறையில் அவர் பல கல்வெட்டுக்களையும் கண்டுபிடித்து, அவற்றை மைப்பிரதி செய்து (Estampage) பதிப்பிடத்தோடு மட்டுமல்லாது Epigraphia Tamilica (எபிரிரபியா தமிழிக்கா) என்ற தமிழ்ச்சாசனவியலுக்கான ஆய்வியல்களுடுமின்றிணையும் வெளியிட்டு வைத்தார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளிவர்ந்த சிந்தனை என்ற ஆய்விதழில் தொடர்ச்சியாகப் பிரகரமாகிய யாழ்ப்பானத்துக்கல்வெட்டுக்கள் மீண்டும் Epigraphia Tamilica என்ற ஆய்விதழில் வெளியிடப்பட்டது. யாழ்ப்பானத்துத் தொல்லியற்கழக வெளியீடாக அவ் ஆய்விதழ் வெளிவர்ந்தது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னர் கா. இந்திரபாலா தமிழ்ச்சாசனங்களை உள்ளடக்கியதன் து இரண்டாவது தொகுப்பினை (Epigraphia Tamilica Vol. II) அச்சிடுவதற்கு ஆயுத்தமாகிய நிலையில், தனது பல்கலைக்கழகச் சேவையை விட்டு நீங்கி வெளிநாடொன்றில் குடிபுகுந்தமை அத்துறை ஆய்வியலின் வளர்ச்சிக்குக் குந்தக மாக அமைந்தது. தமிழ்ச்சாசனவியற் துறையில் அவரது சேவையைத் தொடர்வதற்கு யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக்

கழகத்தில் எவருமே இதுவரையில் உருவாக்கப்படாமல் இருந்து கொண்டிருப்பது ஒரு பெருங்குறைபாடாகவே வெளிப்படுகின்றது எனலாம்.

யாழ்ப்பானத்து மொழிவளப் பரப்பின் தொன்றம்:

யாழ்ப்பானக் குடாநாட்டின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தில் அதன் மொழிவளப் பிரயோகத்தின் தொன்மையை மிகக்குறைந்த பட்ச எல்லையாக கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டாகக் கொள்ள முடியும் என்பதனை இப் பரப்பிலுள் கிடைக்கப்பெற்ற தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. ஆனங்கோட்டை அகழ்வின் போது கிடைத்த செம்பினாலான முத்திரைச் சாசனங்கள், கந்தரோடையில் உள்ள உச்சாப்பனை என்ற மையத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட எட்டிற்கும் மேற்பட்ட (மட்பாண்ட) தமிழ்ப்பிராமிச் சாசனங்களிலிருந்தும் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடிகிறது. ஆனங்க் கோட்டை முத்திரைச் சாசனத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள “கோவேத்” (அம்?) என்ற வாசகமும், கந்தரோடையிலிருந்து கிடைத்த ‘ஆபதி’ என்ற வாசகமும் ஒருவகையான இறையான்மை இப்பரப்பில் நிலவியிருந்த தன்மையையே வெளிப்படுத்துகின்றன. பெருங்கற்கால யாழ்ப்பானத்தில் பேசப்பட்டிருக்கக்கூடிய திராவிட மொழி ஒன்றின் உபயோகத்திற்குரிய ‘ஒலியன்களைப் பதிவுசெய்து இருப்பதனையே மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சாசன வாசகங்கள் உணர்த்தியுள்ளன.

கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டிலிருந்தே தென்னகத்தில் தமிழ்மொழியின் பிரயோகத்திற்காக பிராமி வரிவடிவம் உபயோகிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதனை அன்மைக்காலத் தொல்லியற் கண்டுபிடிப்புக்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. இலங்கையில் அசோக பிராமி வரிவடித்தினை உபயோகிக்கத் தொடங்கு முன்னர் ‘தாமிழ்’ வரிவடிவம் உபயோகிக்கப்பட்டிருந்தது

என்பது தற்பொது உறுதிப்படுத் தப்பட்டுள்ளது. தமிழ் நாட்டில் பாவணையில் இருந்திருக்காத தமிழ்ச் சிறப்பெழுத்துக்கள் இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் உபயோகிக்கப் பட்டிருந்தன. சிறப்பாக “மு” என்ற ஒனியன் உருவாகி, பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்த முறையினை இங்கு கிடைத்த முச்சுலக் குறி, நாற்குலக்குறிகளுடன் தொடர்புபடுத்திப்பார்க்க முடிகிறது. குலக் குறியீட்டின் ஒரு பரிமாணமாகவே “மு” என்ற ஒனியன் தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இதனை ருசுப்படுத்தும் ஆவணங்கள் கந்தரோடையிலுள்ள உச்சாபபணன் என்ற மையத்திலிருந்து கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

வல்லிபுரத்தில் கிடைத்த பொற்சாசனப் பதிவேட்டில் இடம்பெற்றுள்ள மொழியளம் கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டுக் குரியது என அண்மைக்காலத்தில் ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இச்சாசனப் பதிவில் இடம்பெற்றுள்ள எழுத்தும் மொழியும் தொடர்பாக பல முரண்பாடான கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள போதும், தீராவிட மொழிச்சொற்கள் அப்பதிவில் விரவி வந்துள்ளன என்பதனைப் பொதுவாக எல்லோருமே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். ‘படகர்’ என்று இடம்பெற்றிருப்பது ‘வடகரை’ யே என ஆவே துப்பின்னள் குறிப்பிட்டுள்ளார். “இலிசிரயே” என்பதனை “ராயர் / ராயன்” என கா. இந்திரபாலா கொள்கின்றார். ‘கிரயே’ என்ற பதம் கரவெட்டியில் உள்ள ‘கிராய்’ என்ற இடத்தின் பதிவாகக் கூட இருக்க முடியும். இதற்கும் மேலாக “பணிபடகர்” என்பதனை மணிப்பலவும் என்ற துறைமுகத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கமுடியும். இவ்வாறாக கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டு கால எல்லை வரைக்கும் குடாநாட்டின் கண் தமிழ் மொழியின் உபயோகம் தொடர்ச்சியாக நிலவி வந்திருந்த தன்மையை உறுதிப்படுத்த முடிகிறது.

இதன் பிற்பாடு, யாழிப்பாணக் குடாநாட்டினுள் கிடைத்த தமிழ் சாசனப்

பதிவுகள் யாவும் பிற்காலச் சோழமன் ணர்களது வெளியிடுகளாகவே காணப்படுகின்றன. கி. பி. 4ம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 10ம் நூற்றாண்டு முடியும் வரைக்குமுள்ள ஏறத்தாழ 6 நூற்றாண்டுக்கால இடைவெளியில் குடாநாட்டுப் பரப்பில் தமிழ்மொழியின் உபயோகம் எவ்வாறு இருந்தது என்பதனை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு எமக்கு நேரடியான சான்றுகள் எவ்வழும் கிடைக்கவில்லை. தமிழ்கத்தில் மணிமேகலை காலியமாக்கப்பட்ட காலத்தில் யாழிப்பாணக் குடாநாடு எத்தகைய ஒரு பண்பாட்டுத்தளத்தில் இருந்தது என்பதனை எதிர்காலத் தொல்லியல் ஆய்வுகளினாலுடேயே நாம் கண்டுகொள்ள வேண்டும். (இருந்தும் சிகிரிய ஒனியம் தொடர்பாக அதனைப் பார்த்து ரசித்த வரிகள் வரைந்த தமிழ்ப்பாக்கள் சிகிரிய கண்ணாடிச்சவரில் காணப்படுகின்ற முறைமையில் இருந்து அவை கி. பி. 8ம் நூற்றாண்டுக்குரியவை எனச் சொல்லப்படுவதும் நோக்கத்தக்கது.)

எழுத்தாவணங்கள் கிடைத்த பிரதான மையங்கள்

யாழிப்பாணக் குடாநாட்டின் கண் எழுத்து மரபானது பெருங்கற்கால மக்கள் வாழ்வத்தளத்திலிருந்தே உருவாக்கம் பெற்று, முகிழ்த்து வளர்ச்சியடைந்தது என்பதனை தொல்லியற் சான்றுகள் நிறுவுகின்றன. ஆனங்கோட்டையில் கரையாம்பிட்டி இடுகாடு, கந்தரோடையில் சங்கம்புலவு இடுகாடு, உச்சாப்பணை குயவபிட்டி (ணங்கப் பாணை = உச்சாப்பணை?), திரும்புதுறை, வடமராட்சியில் மாயக்கை, வரணி, வல்லிபுச்சுக் கோயில் ஆகியன மட்பாண்ட - முத்திரைச் சாசன ஆதாரங்களை வழங்கிய மையங்களாகும். கள்வியங்காட்டில் 17ம்/ 18ம் நூற்றாண்டுக்குரிய செப்பேட்டுச் சாசனம் (தமிழ்) கிடைத்திருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

ஒலைச் சுவடிகளும், தோம்புப் பதிவுகளும் கிடைத்துள்ள மையங்களாக வடமராட்சியில் வியாபாரிமூலை, தம்பசெட்டி, இப்பர்சிட்டி, ஆகியனவும், நாயன்மார்

கட்டு, வட்டுக்கோட்டை காரை நகர் ஆகியன வும் குறிப்பிடத்தக்கவையாக உள்ளன.

தமிழ்ச் சாசனப் பொறிப்புக்கள் கிடைத்த மையங்களாக யாழ்ப்பாணக் கோட்டை ஊர்காவற்றுறைக் கடற் கோட்டை, நயினாதீவு, யாழ். மெயின் வி தி யி இன் எச் சி ட்ரி - கபே, நாயன்மார்க்ட்டுப் பிள்ளையார் கோயிற் திருக்குளம், அரும்பிராயிலுள்ள கருணா கரப்பிள்ளையார் கோயில் ஆகியன விளங்குகின்றன. இக்கட்டுரையின் கண் தமிழ்ச்சாசனப் பொறிப்புக்களும் அவற் றில் செறிந்துள்ள தமிழியந் தெய்தீகளுமே பிரதான ஆய்வுப் பொருளாக எடுத்தாளப் பட்டுள்ளது.

ஊர்காவற்றுறைக் களிலெட்டுக்கள்

மிகவும் வைரமான கண்ணக்கறிறுஞ் சூன் றி ஸ் இருபுக்கங்களில் பொறிக்கப் பட்டுக் கிடைத்துள்ள இச் சாசனத்து ணைக் கண்டுபிடித்தவர் திரு. ஹெர்ட் கெனுமன் (Herbert Keuneman) என்பவராவர். ஊர்காவற்றுறை கடற்கோட்டையின் வட - சிழக்குப் பக்கமதினின் மேற்றால்த்தில் காணப்பட்ட இக்கலவெட்டு 1968 இல் இவ்விதைத் தொல் வியல் ஆய்வுப் பகுதியினரால் அங்கிருந்த மீட்டெட்டுக்கப்பட்டு. தற்போது யாழ்ப்பாண அரும்பொருளங்கள்தில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. 1969 இல் கா. இந்திராவாலினால் அதன் மைப்பிரதி (Estampage) எடுக்கப்பட்டு, அச்சாசனம் யடிக்கப்பட்டது. பின்னர் இச்சாசனம் எரிசீரியா ஒரிடி கி கி (Epigraphia Tamilica) என்ற சாசனப் பதிவேட்டில் வெளியிடப்பட்டது. இத்துணின் மறுபக்கத்திலுள்ள சாசனத்தின் வாசகத்தினையிக் கிறுக்கமாக சன்னஸ் சாந்து மூடி யிருந்தமையினால் அதனை அவர் 1978 இலேயே வாசிக்கமுடிந்தது. (அவர் இப்பறப்பிலுள்ள சாசனத்தினை மைப்பிரதி எடுக்கும் போது வரலாற்று சிறப்புக்களையின் ந மாணவர்களையும் கூட்டிச்

சென்ற மைப்பிரதி எடுக்கும் முறையீகன விளக்கியதோடு மட்டுமன்றி, சாசனத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வாசக த்தினை வாசிக்கும் முறையீகனயும், அதன் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை வெளியிடும் முறையையும் கற்பித்துத் தந்திருந்தார்.

சாசனத்தின் பாடப் பிரதி முதலாம் பக்கம்

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ ஈழமுழுவதுங்
கொண்டு ஈழத்தரச்சரையும்
பெண்டிர் பண்டாரமும்
பிடிச்சுக் கொடுபோன அதிகாரதி
தண்டநாசகனார் ஜயங்

கொண்ட
சோழ முவேந்த வேளான்
மாதொட்டமான இராசராசபுர...

சாசனத்தின் பாடப் பிரதி இரண்டாம் பக்கம்

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ ஈழமாணமும்
மூடிச் சோழ மண்டலத்து
பாண்டியன் குலதனமாக
வைத்தமுடியும் ஈழத்
தரையர் தம் முடியும்
ஆங்கவன் தேவி முடியும்
பெண்டிர் பண்டாரமும்
பிடிச்சுக் கொடுபோன அதிகாரதி
தண்டநாயகன்

இவ்விரு பக்கச் சாசனப் பாடப் பாடப்புக் களையும் ஒப்பு சோ & கும் பொழுது முதலாம் பாடப்பரப்பே முதலில் பொறிப் பிக்கப்பட்டது என்பதும், இரண்டாம் பாடப்பரப்பு சிறிதாலம்பிந்திப் பொறிப் பிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்பதும் தெளிவாகின்றது. இவ்விரு சாசனப் பொருளங்மைதியினைப் பார்க்கும்போது அதை வைத்து தெளிவாகின்றது. இராசேந்திர சோழ மன்னன்று ஆட்சிக் காலத்தின் போது சோழப் படைகள் இலங்கைத் தெட்டியெடுத்து வந்து இங்கை மன்னனாக விளங்கிய நம் மகிஞ்தனையும், அவனுடைப் பூர்த்தையும் மற்றும் அரசு

செல்வங்களையும் கவர்ந்து கொண்டு சென்ற வரலாற்றினை மாதோட்டத்திலுள்ள இந்தக்கோவில் ஒன்றில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்ட தேவதானத்துடன் தொடர்புபட்டவகையில் இக்கல்வெட்டுத் திட்டப்பட்டுள்ளது.

இலங்கைத்தீவில் (சமுமான முழுமுடிச் சோழ மண்டலத்தில்) தமிழ்மொழி யில் பொறிக்கப்பட்டுக் கிடைத்த தமிழர்சீயர்செய்தி ஒன்றினை முதலாக பாளி மொழியில் எழுதிவைக்கப்பட்ட குளவம்சம் (முதலாம் பாகம்) என்ற வரலாற்று இலக்கியம் உறுதிப்படுத்தியுள்ள முறைமையை இங்கு காண கின்றோம். குளவம்சம் குறிப்பிடும் செய்தியானது பின்வருமாறு உள்ளது:

"..... (சமுத்து) மன்னனுடைய 36 வது ஆட்சியாண்டிலே சோழர் (மன்னனுடைய) மஹிவியையும், (மன்னன்) முதுசொகாகப் பெற்றிருந்த இரத்தினங்களையும், முடியையும், (அரசு குடும்பத்தின்) ஆபரணங்கள் அனைத்தையும், தெய்வங்கள் அளித்த பரிசாகிய விலை மதிக்க முடியாத வெரக் காப்பினையும்..... பின்னர் மன்னனையும், தாம் பெற்ற செல்வங்கள் அனைத்தையும் உடனடியாகச் சோழ மன்னனிடம் அனுப்பிவைத்தனர்....."

குளவம்சத்திற் குறிப்பிடப்பட்ட இச் செய்தியானது முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் 7 ஆம் ஆட்சியாண்டைச் சேர்ந்த கோணேரராஜபூரக் கல்வெட்டு மற்றும் கரந்தைச் செப்பேடு ஆகியவற்றிலும் பொறிக்கப்பட்டுக் காணப்படுவது தமிழில் வரலாற்றிற்கு ஒப்பியல் ஆய்வு ஏற்றளவிற்கு அவசியமானது என்பதனையும் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

குளவம்சத்திற் குறிப்பிடப்பட்ட அப்பகுதியை சாசனப்பகுதியுடன், குறிப்பாக பிந்தி வாசிக்கப்பட்ட சாசனப் பிரதியுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் பொழுது அவை இரண்டும் பெருமளவிற்கு ஒத்திருப்ப தனைக் காண்கின்றோம். எனவே

தமிழில் ஆய்வில் பாளிமொழி இலக்கியங்கள் உதவுமாற்றினை மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அம்சம் தெளிவாக்குகின்றது. தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ள முதலாம் இராசேந்திரனின் மெய்க்கீர்த்தியில் ஈழம் வெற்றிகொள்ளப்பட்ட செய்தியானது பின்வருமாறு இடம்பெற்றுள்ளது.

"..... பொருகடல் சமுத்தரசர் தம் முடியும் ஆங்கவர் தேவிய ரோங் கெழின் முடியும் முன்னவர் பக்கல் தென்னவர் வைத்த சுந்தரமுடியும் இந்திரனாரமும் தெண்டிரை சமுமண்டல முழுவதுங் கொண்டு..."

மாதோட்டத்தில் ஒரு கோயிலில் சோழர் தளபதியாகிய 'ஷதிகாரத் தண்டராசகணால்' ஜயங்கொண்ட சோழ மூவேந்த வேளார் செய்துகொண்ட ஒரு காரியத்தினைக் குறிப்பிடுவதற்கே இக்கல்வெட்டுப் பொறிப்பிக்கப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது. இதனுடாகவே இராசேந்திரசோழனின் இலங்கை மீதான (1014 கி.பி.) படையெடுப்பும், அப்படையெடுப்பானது 'அதிகாரத் தண்டராசகன்' என்ற சோழத் தளபதியின் தலைமையில் மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பதும் தெரியவருகின்றது. இதுவரை காலமும் இலங்கை மீதான சோழர் கருடைய போரிப் பிரகடனத்தைப் பற்றி குளவம்சம் கொடுத்திருந்த தகவல்களை தெள்ளிந்தியச் சாசனங்களே உறுதிப்படுத்தியிருந்தன, ஆனால் ஹம்ஸ்கில் கோட்டைச் சாசனங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதன் பின்னர் அந்நிலை மாறி, முதன் முதலாக அக்கற்றினை இலங்கையில் விசேடமாக சமுத்தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலப்பரப்பிற் குள் இருந்து கிடைத்த சாசனமொன்றினால் உறுதிப்படுத்திக்கொள்வதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது எனவாம்.

யாழ்ப்பாணக் கோட்டைச் சாசனம்

யாழ்ப்பாணத்தில் கண்டு பிடிக்கப் பெற்ற சோழர்களாலும் மெய்க்கீர்த்திச் சாசனங்களுள் யாழ்ப்பாணக் கோட்டைச் சாசனமும் ஒன்றாகும். இச்சாசனப் பொறிப்பின் தூண் கல்லானது கோட்டையின் பிரதான வாயிலின் உட்புறத்தில், கழி வநீர் வாய்க்காலுக்குக் குறுக்கே வைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது. இதனை கா. இந்திரபாலா அவர்கள் 1970 ஏப்ரல் 14ம் நாள் மேற்கொண்டிருந்த தொல் வியல் மேலாய்வின் பொழுது கண்டு பிடித்து, அதன் மைப்பிரதியினையும் எடுத்துக் கொண்டார். இன்று இச்சாசனம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அரும்பொருள்கத் தில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. எசிரோயோ தீவிரிக்காவில் இச்சாசனம் 10 ஆவது சாசனமாகப் பதியப்பட்டுள்ளது.

சாசனத்தின் பாடப் பிரதி

1. பக்கம் A

- 1-9 (திருமண்வி வளர்
இருநில மடந்தையும்
போர்ச்சயப் பாவையும்
சீர்தனிச் செல்வியும்
தன்பெருந் தேவியராகி
யின்புற நெடிய ஊழியுள்
இடைதுறை)
10. (ந) ஓடும் தொடர்வன
11. (ஜ) வலிப் படர்வன
12. (வ) அசி (யும் சுற்றி)
13. (ச) குள் (ம) திற் (கொ)
14. ஸ்ளிப் (பாக்கையு)
15. (ம) நன் (ணற் கருமர)
16. னி (மண்ணைக்க)
17. (ட) க்கழு (ம் பொருகடலீ)
18. முத்தரை (சர்தம் முடியு)
19. (ம) ஆங் (கவ) ர் (தே)
20. (வி) ய (ரோங்கெழி)
21. (வி) முடி (யுழன்ன)
22. வர் பக்க (ஸ் தென்)

23. (ன) வரி (வைத்த சந்)
24. தரமுடி (யுமிந்திர)
25. னாரமும் (தென்டி)
26. சையீழ் (மண்டல)
27. (மு) முவது (மெறிப்பட)
28. (க) கே (ன்) முறை
29. (மை) யி (ற் குடுங்கல)
- 30-35 தன (மானிய பலர் புழ் முடியும் செங்கதிரி மாஸையும் செங்கதிரி வேவைத் தொல்பெருங் காவற் பல்பழந் தீவும் செரு) விருசி
36. (னைவியிறுபத்தொ) ருகா (ல)
37. (ர) சுகளைக்ட்ட பரசராம
38. (ன்) மேவருஞ் சாந்திதே
39. (தீ) வரண் கருதி (இந) த (தி)
40. (ய) ட (ச) ம (பொரு திருத்த) கு
41. (முடி) யுமாம் பொரு (த) ன்
42. (டா) ற் கொண் (ட கோப்) பரகே
43. (சரி) வ (ன்ம) ரா (னகோ) விராஜே
44. ந்திர (சொழ) த (தெவருக்கு)

2. பக்கம் “B”

01. யாண்டு.....
02. உடையார் ஸ்ரீ (ரா)
03. ஜெ (ந்திர) சொழ ட (த)
04. வர்
05. மு (ததெரி)
06.
07. டவ (ன்)
08. றவ
09. ஸழ (ம) னன
10. ற
11.
12. (நல்) ஹர்
13. த
- 14-18
19. தி (ரு) யி (ன) க
20. தி (ரு) யி (ன) க
21. நெய் (யா)
22. (க) கிரனுக்கு (வை)

28. (த) சாவாருவா
24. (பத்) து கி (வை)
25. (நெய்) யும் சந்திற்
26. (த) தவர் செலுத் (தி)
27.வேணிதை
28.யினுடைய
29. ஆன சாத்தனே

துவிழியல் ஆய்வில் ஊர்காவற்றுறை,
யாழ்ப்பானம் கோட்டைச்
சாசனங்களின் முக்கியத்துவம்:

இச்சர்சனப் பதிவுகள் முதலாம் இராசேந்திர சோழ மன்னின் ஆட்சிக் காலத்துக்குரிய ஈழத்து ஆவணங்களாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இரு சாசன ஆவணங்களும் பொறி பிக்கப்பட்ட நோக்கமும் மிகத் தெளிவாகக் காணப்படுகிறது, ஊர்காவற்றுறைக் கோட்டைச் சாசனம் மாதோட்டத்திலுள்ள ஒர் இந்துக் கோவிலுக்கும், யாழ்ப்பானக் கோட்டைச் சாசனம் நல்லூரிலுள்ள ஒரை இந்துக் கோவிலுக்கும் தான் வழங்கப்பட்ட செய்திகளைப் பதிவுசெய்துள்ளன. மாதோட்டத்திலிருந்து கிடைத்த முதலாம் இராசேந்திரனின் மற்றோர் பிரரஸ்தி சாசனம் ஊடாக ‘மாதோட்டமான இராசராசபுரத்திலுள்ள பெருவடையாருக்கு’ (சிவனுக்கு) வழங்கப்பட்ட ‘தேவதானம்’ பற்றிய செய்தி எமக்குக் கிடைத்துள்ளது. யாழ்ப்பானக் கோட்டைச் சாசனத்திலிருந்து நல்லூரிலுள்ள சிவன் கோவில் ஒன்றிற்கு அளிக்கப்பட்ட 10 ‘சாவாருவாப் பேராடுகள்’ தொடர்பான தேவதானம்பற்றிய செய்தி எமக்குக் கிடைத்துள்ளது. ஆனால் சோழர் காலத்தில் நல்லூர் எவ்வாறு அழைக்கப்பட்டது என்பதை என்பதையோ, அங்கிருந்த சிவன்கோவிலினது பெயர் தொடர்பாக உள்ள மேலதிகமான தமிழியற் செய்திகளை எம்மால் பெற்றுக் கொள்ளமுடியாதுள்ளது.

யாழ்ப்பானத்து தமிழியல் வரலாறு நில் இவ்விரு சோழ சாசனப் பதிவுகளும் வகிக்கின்ற முக்கியத்துவமானது பன்

முனைப்பட்டதாகவுள்ளமை குறிப்பிடக் கஷது, மகலாம் இராசேந்திரரோத்தின் “‘தீருமண்ணி வரை’” எனத் தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியின் தொடர்ச்சியாகவுள்ள இச்சாசனங்கள் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் வரிவடிவினையும், யாழ்ப்பானத்து மொழி வழக்கினையும் கொண்டு பதியப்பட்டுள்ளது. ஹமண்கீல் கோட்டைச் சாசனங்களில் கையாளப்பட்டுள்ள மொழி வழக்கு யாழ்ப்பானத்துப் பேச்சு வழக்கினைப் பிரதிபலித்து நிற்பதனை இங்கே காண முடிகின்றது.

“‘பெண்டிர் பண்டாரமும் பிடிச்சுக் கொடுபோன.....’”

என்ற தொடர் தென்னிந்தியச் சோழர் சாசனப் பதிவுகளில் இடம்பெற்றிருக்காத ஒரு நிலையை ஒப்புநோக்கும்போதே அது யாழ்ப்பானத்துத் தமிழ்மொழியில் உள்ள பேச்சு வழக்கின் வெளிப்பாடாகப் பதியப்பட்டிருந்த ஒரு நிலையை உணரமுடிகின்றது. “‘பெண்டிர் பிள்ளைகள்’” என்ற தொடர் இன்றும் யாழ்ப்பானத்தில் குடும்ப உறவினைக் குறிப்பிடுவதற்காகப் பயணபடுத்தப்பட்டு வருவதனைக் காண்கின்றோம். பிள்ளைகளைச் செல்வமரக்கக் கருதுகின்ற நிலை இன்னும் யாழ்ப்பானத்தில் நிலவிக்கொண்டேயிருக்கின்றது. “‘பெண்டிர் பண்டாரம்’” என்ற தொடரில் வரும் ‘பண்டாரம்’ என்ற பதம் பொதுவாகச் செல்வத்தினைக் குறித்திருந்தாலும், அப்பதமானது விசேடமாக சின்னைகளையே சுட்டிநிற்கின்றது என்பதனை யாழ்ப்பானத்துத் தமிழியல் வழக்கிலே கண்டுகொள்ள முடிகின்றது,

இந்து ஆலயங்களில் தேங்காய் நெய் யினால் திருவிளக்கும் (திருநொந்தாவிளக்கு - அணையாத விளக்கு) முறை உருவாகும்பனர் (கி.பி. 12ஆம் நூற்றுணர்) பசு நெய், ஆட்டு நெய், ஏருமை நெய் போன்றவற்றாலும் இலுப்பைப் பால் - (இலுப்பெண்ணைய்) முதலிய வற்றாலும். திருவிளக்குக்கும் முறை காணப்பட்டது என்பதனை தமிழ்ச் சாசனங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. (கேளம் வெற்றி

கோள்ளப்பட்டதன் பின்னரே தென்னையின் உபயோகமும், தேங்காய் வர்த்தகமும் தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் அதிகரித்து வந்தமையைக் காணலாம்.) ஆதலால் கோவில்களுக்கு ஆடு, மாடு, ஏருமைகளைத் தானம்செய்யும் முறைமையும் காணப்பட்டிருந்த தன்மையையாழ்ப்பாணத்துக் கோட்டைச் சாசனத்தி ரூடாகவும் கண்டுகொள்ளமுடிகின்றது. இச்சாசனத்தின் இறுதியில் தானம் கொடுத்தவருடைய பெயர் சாத்தன் எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. சாத்தன் என்ற பதம் வணிகன் என்ற பொருளைக் கொண்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும்மா சாத்துவன் என்ற பெயர் பெரியவணிகன் என்ற பொருளைக்கொண்டு விளங்குவதனைக் காண்கின்றோம். தானம் கொடுக்கப்பட்ட பொருள் சாவாருவா (ப்பேராடு) என்பதாகும். ‘சாவாருவா’ என்ற அடைமொழி முடிவடையாத / இடையெராத என்ற பொருளை யுடையது. சாவாருவாப் பேராடுகள் பத்து நால்லூரிலுள்ள ஒரு சிலவைகோவிலுக்குத் தேவதானமாக அவ்வூர்ச் சாத்தனால் வழங்கப்பட்ட செய்தியையே யாழ் ப்பாணக் கோட்டைச் சாசனம் பதிவுசெய்துள்ளது. ‘ஜந்துர்றுவன் வளவு’ என்ற ஒரு வாணிபமையம் யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்கு அண்மித்ததாக இருந்தமைக்குரிய சான்றுகள் (தோம்பு, இப்பொழுது சிஷ்டத்துள்ளது. ஒருவேளை நல்லூரிலுள்ள சிவன் கோவிலுக்குச் சாவாருவாப் பேராடுகள் பத்தினைத் தேவதானமாக வழங்கிய சாத்தன் ஜநுர்றுவன் என்ற வணிகனைத்தினைச் சேர்ந்த வராகக்கூட இருக்க முடியும். இவ்வணிகக் கணத்தினர் ஆதலர் சாலைகளையும், படைக்கலப்பயிற்சிக்கான பல்கலைக்கழகங்களையும் நடாத்திவந்துள்ளனர் என்பதனைத் தென்னிந்தியக் கோயிற் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்தியப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் ஜநுர்றுவன் வளவு’ அமைந்து காணப்பட்ட பகுதி தற்போதுள்ள யாழ் ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிச் சுற்றாடலாகும். ஒரு வேளை இப்பெரியாஸ்பத்திரியின் தோற்றுத்தின் மூலத்திற்கு கோழர் அமைத்தி

ருந்த ஆதலர்சாலை அடிப்படையாக இருந்திருக்குமோ என்பதும் நோக்கத்தீக்கது. (பின்னர் வந்த ஒல்லாந்தரும் Hospitals பலவற்றைக் கட்டியுள்ளனர். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் அவர்களது Hospital இருந்தமைக்கான தடயங்கள் இன்னும் கிடைத்தில்.)

யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதிக் கல்வெட்டு

யாழ்ப்பாணம் - கண்டி வீதி யில் உள்ள சென்ட்ரல் கூபே என்ற தெநிர்க்கடை வாசலில், பிரதான படிக்கல்லாக மிக நீண்டகாலப் பாவளனபிலிருந்து வந்த இச்சாசனத்தை 1968 இல் தொல்லியல் தினைக்களத்தினர் மீட்டெட்டுத்துக் கொடுத்தனர். இக்கல்வெட்டின் முதல் மைப் பிரதியை தொல்லியல் ஆய்வுப் பகுதியினர் 1908 செப்டம்பர், 25 ஆம் நாளில் எடுத்திருந்தனர். ஆனால் அம்மைப் பிரதி தெளிவற்ற நிலையில் காணப்பட்டதன் காரணமாக கா. இந்திரபாலா வணால் 1969 ஏப்ரில் 16 ஆம் நாளில் மீண்டும் ஒரு மைப்பிரதி எடுக்கப்பட்டது. அதன் அடிப்படையில்தே இச்சாசனத்தின் முக்கியத்துவம் இங்கு ஆராயப்படுகின்றது.

வெரமான வெளி கண்ணக்கல்லில் பொறுக்கப்பட்ட இச் சாசனம் 1/2 அடி நீளமும் 7 அங்குல அகலமுமுடையது. சாசனம் இடம் பிபற்றுள்ள பகுதி ஒரு பக்கமாகவுள்ளது. பொறுக்கப்பட்ட சாசனப் பரப்பல் அடிக்கடி கால மித பட்டதன் காரணமாக எழுத்துக்கள் மிகவும் சிறைவாடந்து காணப்படுகின்றன. இச் சாசனத்தில் 20 வரிகளுக்கு மேல் காணப்படுகின்ற போதிலும் ஏறத்தாள் 15 வரிகளையே ஓரளவு வாசிக்க முடிந்துள்ளது.

சாசனத்தில் வரிவடிவம் கி, பி, டி முறைான்டுத் தமிழ் ஆதம். இச் சாசனத்தின் தொடக்கத்தில் பூர்வேண்டும் வாக்கியம் மட்டும் கிரந்த வரிவடிவில் பொறுக்கப்பட்டுள்ளது. இச் சாசனப்

பொறிப்பின் தன்மையானது சோழர் களது சாசனப் பொறிப்பு முறையுடன் பெருமளவுக்கு ஒத்துச் சாணப்படுவத ணையும் அவதானிக்கலாம். இலங்கையை ஆட்சி செய்த சிங்கள மன்னன் ஒரு வணப் பற்றியதாக இச் சாசனத்தின் பொருள் இடம்பெற்றுள்ளது. இச் சாசனத்தின் வாசகம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது:-

01. ஸ்ரீ சங்க	09. கு தெவ
02. பொதிவ	10. (ந்கு) யா
03. (ர்) மரான	11. ண(ஞு)---
04. த(ரு) புவ(ந)	12. ... (ஆ)
05. (ச) சகக(ம)	13. வது(க)
06. வததிகள்)	14. (குர) த(ர)
07. சுறபாக	15. (ர வது)...
08. குறமபா	

இச் சாசனத்தின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தினை ஆராய்வதற்கு ஏதுவாக அப் பொறிப்பு எமக்கு பாதுகாக்கப்பட்ட நிலையில் கூட்டைக்காதுபோய்மை எமக்கு ஆரத்ஷ்டமே, முறைந்த படச நிலையில் ஆச் சாசனம் பொறுக்கப்பட்டதன் பொருளைக் கூட அறிந்து கொள்ள முடியல்லை. இருந்தும் ஜுக் கலவைட்டினப் பொறப்பத்து மன்னாலேப் பந்துப் பேராச்சர்யா ஜுந் திரபாலா பணவருமாறு குறப்பிடுவார்.

“இக் கல்வெட்டிலே குறிப்பிடுவென்ற ஸ்ரீ சங்கப்பாது ஃாமரான தமிழுவந்தச் சக்கரவர்த்திகள் சிறிப்பாக்கிரம பாகு தேவன் எனபவனாவான். இம் மன்னனை அண்டயாளம் கண்டுகொள்வதிலே பிரச்சனைகள் இல்லை. பராக்கிரமபாகு என்ற பெயரைத் தாங்கிய பல மன்னர்கள் இலங்கையிலே ஆட்சி புரிந்திருந்தாலும் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் யாழிப்பாணத்தில் ஆதக்கம் செலுத்திய பராக்கரமபாகு ஒருவன் மட்டுமே. இவன் ஆறாம் பராக்கிரமபாகு ஆவான். எங்குடைய கல்வெட்டின் எழுத்து நிச்சயமாக பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு மிகவும்

பிறப்பட்டது. ஆகவே இக் கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவன் 15 ம் நூற்றாண்டில் யாழிப்பாணத்திலும் ஆதிக்கம் செலுத்திய 6 ம் பராக்கிரமபாகு ஆவான்”¹³

இக் கல்வெட்டானது கூடுதலாகச் சிதைந்திருக்கின்ற காரணத்தினால் பராக்கிரமபாகுவன் ஆட்சியாண்டில் பொறிக்கப்பட்டது என்பதனையும் கண்டுகொள்ள முடியாதிருக்கின்றது. ஆனால் இம் மன்னன் கோட்டையை (ஜீஜு வாத்தனபுரத்தினை) தலைநகராகக் கொண்டு கி.பி 1412க்கும் 1467க்கும் இடைப்பட்ட ஒரு வருடகாலத்தில் ஆட்சிபூரிந்திருந்தான் என்பதனையும் அறியலாம். வரலாற்று இலக்கியங்களின் படி இம் மன்னன் தனது 36 ம் ஆட்சியாண்டின் பின்னரேயே யாழிப்பாண இராச்சியத்துடனான தொடர்புகளை மீற கொண்டிருந்தான் என்பதனையும் அறிய முடிகிறது. ஜூப் பின்னனியில் ஜந்தரபாலா, ஜுக் கல்வெட்டானது 6 ம் பராக்கிரமபாகுவன் 36 ம் ஆட்சியாண்டாகியது. பி 1467க்கும் அவன் இறந்த ஆண்டாகிய 1467க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இச் சாசனத்தின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தினை ஆராயும் பொழுது தெரியுமான தகவல்களைக் கொடுக்க முடியாதிருப்பனும், சூசகமாகச் சில விடயங்களை குறப்பட்டுச் சொல்ல முடிகிறது. 6 ம் பராக்கிரமபாகுவன் யாழிப்பாணத் தொடர்புகளில், அவனது வனாப்பு மகன் எனக் குறப்பாகும் சுபுமால் குமரயன் ஆலைது உச்சங்கப்ப பெருமாவ எனக் குறப்படப்படும் புவனேகபாகு தொடர்புமற்றிருந்தான் எனக் குறப்படுகிறது. சிறுகாலம் சென்பகப் பெருமாளினால் நல்லூர் வெற்றிகொள்ளப்பட்டு 6 ம் பராக்கிரமபாகுவன் பிரதிநிதியாக யாழிப்பாண இராச்சியம் ஆளப்பட்டு வந்தது என்பதனையும் கைலாயமாலை, யாழிப்பாளை வைபவமாலை போன்ற இலங்

கியங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இக் கட்டத்திலேயே நல்லூரில் உள்ள முருகன் ஆலயத்தினை இப் புவனேங்கபாகு கட்டுவித்தான் என யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை குறிப்பிடுவதனை, நல்லூர் முருகன் கோவிற் கட்டியம் உறுதிப் படுத்துகின்றது.¹⁴ இன்றுவரை நல்லூர் கந்தசாமி கோவிற் கட்டியத்தில் புவனேங்கபாகுவின் பெயர் இடம் பெற்றுக்கொண்டு வருவது யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் மிகச் சுவையான ஒருச்சமாக உள்ளது எனலாம்.

(சிங்கள மன்னன் ஓருவனின் பிரதிநிதி அவனால் வெற்றிகொள்ளப்பட்ட பிரதீசத்தில் ஒரு பெண்தெ கோயிலை அமைப்பதற்குப் பதிலாக கந்தவேங்குக்கு ஒரு கோயில் அமைத்தான் என்றால், நல்லூரின் வரலாற்றுப் பின்னணியில் இந்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுப் பாரம் பரியத்தின் நீண்ட செல்வாக்கீக காரண மாக இருந்திருக்க வேண்டும். எனவே இச் சாசனத்தினாடே எதிர்காலத்தில் அவ் வரலாறு ஆராயப்பட வேண்டும். இந் நகரை மையமாகக் கொண்ட யாழ்ப்பாண இராச்சியம் இந்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுப் பகைப்புலம் என்பதும் இதனாடாக நிறுவ முடியும்).

நயினாதீவுக் கல்வெட்டு:

நயினாதீவில் உள்ள நாகபூஷணி அம்மன் ஆலயத்தினுள்ளே உள்ள ஓரு கற்பலகையை ஆக் சாசனம் பொறிக்கப் பட்டுள்ளது. இச் சாசனம் பொறிப்பன கற்பலகை 3 அடி 11 அங்குல நீளமும், மேற்பகுதியில்¹ அடி 7 அங்குல அகலமும், கீழ்ப்பகுத்தில்² அடி 4 அங்குல அகலமும் முடையது. கற்பலகையின் இருபக்கங்களிலும் சாசனம் பொறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது.

வரிவடிவமும் மொழியும்

இக் கல்வெட்டு கிரந்தத்தினையும் நிமிமூடியும் வரிவடிவமாகக் கொண்டுள்ளது. சாசனத்தின் முக்கியமான பகுதி தமிழ் வரிவடிவிலும், இறுதி இரண்டு வரிகள் சமஸ்கிருத வரி வடிவிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இச் சாசனத்தின் வரிவடிவ அமைப்பினைக் கொண்டு அதனை கி. பி. 12ம் நூற்றாண்டுக்குரிய தாக்க கொள்வார். 15

இலங்கைத் தொல்பொருட் தினைக்களத்தினர் 1949-இல் இச் சாசனத்தின் மைப்பிரதி ஒன்றை எடுத்தனர். இதற்கும் மூன்னர் முதலியார் சி. இராசநாயகம் 1926இல் இச் சாசனத்தின் பாடப்பிரதியை தனது Ancient Jaffna என்ற நாவில் அடிக்குறிப்பாகக் கொடுத்துள்ளார். அப் பாடப்பிரதி பின்வருமாறு:-

“ஊராத்துறையிற் பரதேசிகள்

வந்து இருக்க

வேணு மென்றும் இவரீகள்

ரணவப்பட வேணு மென்றும்

பு(து) துறைகளில் பரதேசிகள்

வந்த(ாலித்) துறையிலே)

சந்திக்க (பே)வேணு மென்றும்

நா(வாய) ஆணை

குதிரையொடு(ம) பண்டார சேவைக்கு

ஆணை குதிரை கொடு வந்த மரக்கலங்

கெட்டதுண்டாகில் நாலத்தொன்று

பண்ட(ா)ரத்துக்கு

கொண்டு மூன்று கூறும்

(உ)டையவனுக்கு

விடக்கடவதாகவும் - வாணிய

மரக்கலங் கெட்டதுண்டாகில்

செம பாகம் பண்டாரத்துக்குக் கொண்டு

செம பாகம் உடையவனுக்கு

விடக் கடவதாகவும்

இவ் வயவளதை தித்து

தனையுங் கல்லிலுஞ்

செம்பிலும் எழுத்து வெட்டுவித்து

இவ் வியவள்தை

செய்து கொடுத்து தேவ

பராக்கிரம பீஜோ”

பேராசிரியர் கா, இந்திரபாலர் 1919ல் தொல்பொருட் தினைக்களத்தினரால் எடுத்த மைப்பிரதியை வைத்து பதிப்பித்த இச் சாசனத்தின் பாடப்பிரதி பின்வருமாறு:-¹⁷

01. நாங்கள்.....

02. வந்து ஊராத்துறை

03. (யේල) പരബ്രഹ്മികൾ വന്തു
04. ഇരുക്ക വെള്ളുമെൻ്റുമ്
05. അവർകൾ രണ്ടുപ്പട്ടു
06. വന്നുമെൻ്റുമ് പല തു സ
07. റ കലിൽ പരബ്രഹ്മികൾ വന്തു നന്തു
08. റഹ്യിഡ(ല) കൂട വെള്ളുമെൻ്റു
09. (മ) നറമ് ആണെ ഗുതിരൈ മെലി സ്നേഹം
10. (മു) സ്നാതലാൾ നമക്കു ആണെ ഗുതിരൈ
11. കോടു വന്തു മരക്കലം കെട്ടതു
12. സ്നാകിൽ നാലത് തൊൺ പണ്ടാ
13. (ര)ത്തുക്കുക കൊണ്ടു മുൻ്റു കൂറുമ്
14. (ഉ)സ്റ്റൈവല്ലുക്കു വിടക് കടവതാകവ
15. (മ) വാണിയ മരക്കലം കെട്ടതുണ്ണ
16. ടാകിലിൽ ചെമ്പ പാകമ പണ്ടാതത്തുക
17. (കു)ക കൊണ്ടു ചെമ്പപാകമ ഉസ്റ്റൈ
18. (വ) ലുക്കു വിടക്കടവതാകവുമ ഇവ
19. വവശ്വത്തു (രു)ഓം തണ്ണുമ്പുങ്ക
20. സ്ലിലുന്ത് ചെമ്പിലുമ എழുതു വെ
21. ട്ടി വത്തു ഇവ് വവശ്വത്തൈ ചെയ്തുവുംകു
22. ടുത്തു.....കു
- 23.

ഇവ്വിരു പാടപ് പിരതികൾിലുമ് പലവേദ്യ പാടുകൾ ഔറുപ്പത്തണ്ണ ഒപ്പട്ടു നോക്കുമു പൊമുതു ചണ്ണര മുടിക്കരതു. ഗുർപ്പാക മുതശ്യാര ഇരാക്കന്നായകമ തഥ്യാക ഇച്ച ചാശം തതിഞ്ഞ പാടപ് പിരതിയെ ദത്വിച്ചെയ തുണ്ണാര എണ്പത്തണ്ണ പർപ്പട്ട ചാശണപ് പാടപ് പിരതിയെ നോക്കുമു പൊമുതു തെണിവാകിരതു. ഇന്ത്രപാശാ ഇതിണ്ണ നഞ്ഞകു സ്റ്റട്ടിക് കാട്ടടിയുണ്ണാര. ‘താരണ മാകട’ ‘പാല’ എണ്പതു ‘പുതു’ എണ്റുമ് (വരി-6), വന്തു നന്തുശ്രേ എണ്പതു ‘വന്താല ഇത്തുശ്രേ’ എണ്റുമ് (വരി-6-7) ‘കൂട’ എണ്പതു ‘സന്തിക്ക’ എണ്റുമ് (വരി-8) ‘നാമ’ എണ്പതു ‘നാവായ’ എണ്റുമ് ‘മെലി സ്നേഹം സ്നാതലാൾ’ എണ്പതു ‘ഒട്ടുമ പണ്ടാര ചെവൈക്കു’ എണ്റുമ് (വരി-8-17), ‘വവശ്വത്തു’ എണ്പതു ‘വയവശ്വത്തു’ എണ്റുമ് (വരി 19, 21), ‘ചെയ്തുവുംകുടുത്തു’ എണ്പതു ‘ചെയ്തു കൊടുത്തു’ എണ്റുമ്

(വരി 21), കൊടുക്കപ്പട്ടുണ്ണാണ്. മേലുമ ചില ചമലകിരുതു ചൊന്തകൾ അവകുടൈയ പിരതിയിലേ വിടപ്പട്ടുണ്ണാണ്.¹⁸

ഇക്കലബെട്ടുപ് പൊരിക്കപ്പട്ടതൻ പിരതാണ നോക്കമ അം ചാശണപ് പകുതിയി വിരുന്തു തെണിവാകതെ തെരികിരതു. ‘ഇക്കലബെട്ടു അം കാലത്തിലു പ്ര നാട്ടു വര്ത്തകരക്കുകു ഏപ്പട്ടുത്തപ്പട്ട ചില വച്ചിക്കണ്ണയുമ കു ഒമ്പുങ്കുകണ്ണയുമ എടുത്തുകുരുക്കിന്നരതു. പിരതാട്ടു വര്ത്തകരകൾ ഇതിക്കു പരബ്രഹ്മികൾ എണ്റു കുരിപ പിടപ്പട്ടുണ്ണാര. ഇവ വര്ത്തകരകൾ ധാരണ, അതിരൈ പോൻര മിരുക്കംകണ്ണയുമ വാണിയപ് പൊരുട്ടകണ്ണയുമ ഏ റ വന്തെന്നർ എണ്പതു ഇക്കലബെട്ടാലേ തെരിയ വരുക്കിന്നരതു. മണണലുക്കു ധാരണ കുതിരൈ ആകിണണവർഖരൈക കൊണ്ടു വന്തു മരക്ക കലങ്കൾ ചേതമണ്ടന്തു കണ്ണരയെ അടൈന്താലി, അജീവ കൊണ്ടു വന്തു മിരുക്കംകണ്ണ നാലിൽ ഒരു പഞ്ഞകു മണണലുണ്ടപ് പണ്ടാരതതുക്കുമ (തിന്നു ചേരിക്കുമ) എന്നും പഞ്ഞകു മരക്കലശ ചൊന്തകകാരരുക്കുമു ചെല്ലിലേ വേണ്ടുമു എണ്ണവുമ്, പ്ര വാണിയപ് പൊരുട്ടകണ്ണ ഏ റ വന്തു മരക്കലങ്കൾ ചേതമണ്ടന്താലി അവർന്തിനു പൊരുട്ടകണ്ണ അരൈപ്പങ്കു പണ്ടാരതതുക്കുമു അരൈപ്പങ്കു ചൊന്തകകാരരുക്കുമു ചെല്ലിലേ വേണ്ടുമു എണ്ണവുമ് ചീത്തകപ്പട്ട മിരുന്തു.¹⁹

വരലാർത്തു മുക്കിയത്തുവുമ വായ്ന്ത ഇക്കലബെട്ടിണ്ണപ് പൊരിപ്പിപ്പതമ്തു ആണെന്ന വழനിയുമ മണണണിന്ന പെയരൈയുമ നഞ്ഞു അ റിന്തു കൊണ്ണാ മുടിക്കിരതു. ഇതിണ്ണ ഇക്കാശണത്തിഞ്ഞ 22ആുമ 23ആുമ വരികൾിൽ ഇടമു പെത്രുണ്ണാ ചമലകിരുത മൊழിപ പതിവിവിരുന്തു, ‘കാല കിന്നാൾ കക്കരവർത്തിയാകിയ തേവ പരാക്കിരമ്പാകു എന അരിയ മുടിക്കിരതു. ചാശണത്തിഞ്ഞ വരി വടിവ അമൈപപില അതു കി.പി. 21ആുമ അലലതു 22ആുമ നൂർഹാണുക്കുരിയതു എണ്പതശ്വകൈ കുണ്ടുകൊണ്ണാലാമ. അവബാഹ്യാധിനി ഇക്കാലിപ പകുതിയിൽ പൊലണ്ണരു വൈയിലു ഇരുന്തു അരക്ക ചെയ്ത മണണരക്കുന്നൾ മുവരുക്കു ‘തേവ പരാക്കിരമ്പാകു’

என்ற விருதுப் பெயர் வழங்கியமையெடும் கண்டுகொள்ளலாம். இவர்களுள் எவர் இச் சாசனப் பதிவுக்குரியவர் என்பது இப்பொழுது ஆராய்வுக்குரியதாகின்றது.

நபினாதிவி நாகபூஷணியம்மன் கோயி வினாக்களைப்படுகின்ற இக் கல்வெட்டுக் குரிய மன்னர் யார் என்பது தொடர்பாக இந்திரபாலா குறிப்பிடுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இக் காலப்பகுதியில் பராக்கிரமபாகு என்ற பெயரைத் தாங்கிய மூன்று மன்னர்கள் ஆட்சி பூர்ந்தனர். (1) முதலாம் மகா பராக்கிரமபாகு (2) பராக்கிரமபாகு நிலங்க மல்லன் (3) இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு என்போராவர். இவர்களுள் இம் பராக்கிரமபாகு வட இலங்கையில் ஆட்சி பூர்யவில்லை. ஆகவே அ வ னு டைய கல்வெட்டாக ஜூருக்க முடியாது... எனினும் இம் பராக்கிரமபாகுவை ஊர்காவற்றுறையில் பல வகைப்பட்ட முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவன் அவனுடைய கடறபடைத் தளங்களுள்ள ஒன்றாக ஊர்காவற்றுறை யளங்கியது என்பது தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டு ஒன்றால் (தருவால்வகாட்டு கல்வெட்டு) அறிய முடிகிறது. தமிழும் இம் பராக்கிரமபாகு மின்நாடுகளுடைய அரசாங்கம் நடாத்திய வர்த்தகத்தை நன்கு ஒழுங்குபடுத்து வெள்நாட்டு வர்த்தகத்தை அக்கலை காட்டியிருந்தான் என்பதனை நபமால அறிய முடிகிறது. பராக்கிரமபாகு நிலங்களைக் கூருந்தால் தனிப்பட்ட பராக்கிரம என்ற பெயரை மட்டும் எள்குவது கண்டம். ஆகவே நபினாதிவுக் கல்வெட்டு இம் பராக்கிரமபாகுவினுடையது எல்ல முடிவினையே ஏற்க வேண்டியுள்ளது.

இக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்ட ஆராத்துறை பற்றி இந்திரபாலா விளக்கம் கொடுக்கும்பொழுது அதனை தம்காலத்தில் ஊர்காவற்றுறை என அழைக்கப்படும் இடத்துடன் அடையாளம் காணகின்றார். குளவும்சுத்தில் இப்பெயரானது ‘ஆராத் தொட’ அல்லது ‘ஹராத்தொட’ என குறிக்கப்பட்டுள்ளது

எனவும் அவர் மேலும் சீலக்குகின்றார். அதன் பொருள் பன்றித்துறை’ என்பதாகும். ஆவ்வாறாயின் தமிழ் நாட்டில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் காணப்படும் ‘ஊர்காவற்றுறை’ என்ற இடப்பெயர் தொடர்பாக எம்மால் என்ன விளக்கத்தினை கொடுக்க முடியும்.²¹

இச் சாசனத்தின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தில் இலங்கையுடன் தொடர்பு பட்டிருந்த வர்த்தக முயற்சி பற்றிய வரைவு தெளிவாக உள்ளது. குறிப்பாக இம் பராக்கிரமபாகு காலத்தில் இலங்கைக்கு யானைகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருந்தன என்ற கூற்றினை இக் கல்வெட்டு உறுதிப்படுத்தி நிற்கின்ற தெளவரம். யாழிப்பாணக் குடாநாட்டி ஜூள் காணப்படும் யானைப்பந்தி, ஆணையமுந்தான் சந்தி, யானையிறவு, ஆணைக்கூட்டை, கல்லை (கரியச்) சந்து (கரியாண) போன்ற இடப்பெயர்களும் ஒரு வேளை இவ்வானை வர்த்தகத்துடன் தொடர்புட்டவையாகலாம்.

உரும்பிராய் கருணாகரப் பிள்ளையார் கோயிற் கல்வெட்டு 22

இனுவில் கிராமத்தின் கிழக்கு எல்லையாக ஊனங்கும் உருமப்ராய், வரலாற்றுப் புகழுபெற்ற ஒரு தலமாகவுள்ளது. இங்கு ஆணைந்துள்ள கருணாகரப் பிள்ளையார் கோண்டல் அதற்குக் காரணம் என்பது கர்ண பரம்பரைக் கதைகளினால் தெளிய வருகின்றது. கருணாகரத் தொண்டமான எனபவன் இலங்கையை வென்ற போது உரும்பிராயில் உள்ள பிள்ளையார் கோண்டலைத் திருத்தியமைத்தான் அல்லது கட்டி வான் என்பது பொதுவான ஜீதீக்மாகும்,

யாழிப்பாண வைபவமாலையில் இனுவில் கருணாகரப் பிள்ளையார் கோண்டல் கட்டப்பட்ட வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். ஆக்கூற்றானது இக் கோயிற் கல்வெட்டு ஒன்றினால் கீழ் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது எனவும், கிட. பி 1567ல் ஆக்கல்வெட்டு

அங்கு வைக்கப்பட்டது எனவும் முதலியார் இராசநாயகம் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக் கல்வெட்டினை மைப் பிரதிவெட்டுக்க ஆரம் பத்தில் இந்திரபாலா முயன்ற பொழுது கோயில் அர்ச்சகர் அனுமதி கொடுக்க வில்லை. பின்னர் 1970 பெப்ரவரி 28ம் நாள் கருணாகரப் பிள்ளையார் கோயிற் கல்வெட்டினை அவர் மைப்பிரதிவெட்டுத் தார். அதன்மூலம் அக் கல்வெட்டு மிகவும் சிறைந்த நிலையில் இருப்பதனை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

இரு துணின் உடைந்த பாகத்திலே ஜிந்து பக்கங்களில் எழுத்துக்கள் கரணப் பட்டன. மேற்பாகத்தில் இருந்த இரண்டாவது கல்வெட்டின் எழுத்துக்கள் ஏனை யவற்றை விட பிற்பட்ட காலத்தாகும். இவ் வெழுத்துக்களாவன्.²³

- (1) திருச்சிற்றம்பலம்
- (2) பண்டார
- (3) த் தன்ம(ம்)
- (4) உடமை
- (5) ப் பணம் ரூ

இவற்றுடன் ஒரு திருச்சுலமும் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததால் இந்திரபாலா இதனை ஒரு திருச்சுலக்கல் எனக் குறிப் பட்டுள்ளார். கல்லின் ஏனைய பாகங்களில் உள்ள எழுத்துக்கள் அனைத்தும் ஒரு தனிச் சாசனத்தினைச் சேர்ந்தவையாக உள்ளன. ‘ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ’ என்ற மங்கல வாக்கியத்துடன் ஆரம்பமாகும். இச்சாசனம் ‘பிறவு’ ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது. இவ் ஆண்டினை கி.பி 1567 என இந்திரபாலா குறிப்பிடுகின்றார்.²⁴

முதலாவது கல்வெட்டின் வாசகம் 25

	பக்கம் 1	பக்கம் 2	பக்கம் 3	பக்கம் 4
01	ஸ்வஸ்தி (ஸ்ரீ)	சகா (த) தம்
02பிறபவ	வருஷம் சித் (திரை)
03	(த...டப).....ன
04	(ம்ர...வா...ஆர)	(னாரு)ம்
05	ந்தத் திருச் (கு)	வ.....
06	(காண அடி) தெ	ாழு(ம்).....லம்
07	(ம்பொ)னம்ப	லம்ப(லை)
08	வன் (பெண்).....	அழகி நினை	வியுப்(ரும்)(ரும்செ)
09	(ய) தது இந்தப்ப	(ய) சந்திராதித்த	வரையும் நடக்க	கடவதாகவும்
10	இந்த தன்மத்	தெயாதா மொ	ருவர் பொள்ளா	ங்கு நிலைத்தவு
11	ர்கள் கொங்கை(க)	(க)ரையிலே கொவ	தெசெய்த பாவம்	பெறக்கூடவதா வேம்

தமிழ் மெராறியில் பொறிக்கப்பட்ட இக் கல்வெட்டுக்களின் வரிவடிவமானது 15ம் அல்லது 16ம் நாற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தது எனக் குறிப்பிடலாம். இவற்றுள் முதலாவது கல்வெட்டின் வரி வடிவமே காலத்தால் முற்பட்டது என இந்திரபாலா கருதுகின்றார் மேலும் அவர் குறிப்பிடும் பொழுது 'இக் கல்வெட்டு, கோயிலுக்குச் செய்யப்பட்ட தர்மம் ஒன்றை பதிவுசெய் வதற்காக முதப்பட்டது என்பது தெளிவு. எனினும் இத் தர்மம் என்ன என்பதனை திட்டவட்டமாக அறிய முடியவில்லை. கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்ட தூண் ஒரு திருக்குலக் கல்லாக இருந்ததினாலும், கல்வெட்டிலே '(இ)ந்தத்திரிகுல ..' என்ற வாசகம் வருகின்றமையினாலும், இத் தர்மம் கோயிலுக்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு நிலத்தானமாகும் என ஊகிக்கலாம், சௌவகி கோயில் கருக்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு நிலத்தானங்களின் எல்லைக் கல்லாகவே திரிகுலக் கற்கள் நாட்டப்பட்டன. கோயிலின் பெயரும் எமது கல்வெட்டில் தெளிவாக இல்லை. ஆனால் முதலியார் இராசநாயகத்தின் குறிப்பின்படி, 'கருணா ரெப் பிள்ளையார் கோயில்' என்ற குறிப்பு இதிலே வருகிறது—' என விளக்குகின்றார்.²⁶

இக் கல்வெட்டின் ஒரு சிறப்பியல் பிணையும் அவதானிக்க முடிகிறது. அதாவது கல்வெட்டுகளின் இருதியில் வரும் 'ஓம் படைக் கிளவி' என அழைக்கப்படும் பாகமாகும். அது இக் கல்வெட்டில் 'இந்தப்படி சந்திராதித்த வரையும் நடக்கக் கடவுதாகவும், இந்தத் தன்மத்தை யாதாமொருவர் பொல்லாங்கு நினைத்த வர்கள் கெங்கைக் கரையிலே கோவதை செய்த பாவம் பெறக் கடவுதாகவும்' என்று இடம்பெற்றுள்ளது. கள்ளியங்காட்டில் கிடைத்த செப்பேடுகளில் கிடைத்த ஒம்படைக்கிளவியுடன் இதனை மேலும் ஒப்பிட்டு ஆராய்வது பொழுத்த மாக ஆழமயும்

நாயன்மார்க்ட்டு சிங்கையாரின் கல்வெட்டு²⁷

'யாழ்ப்பான இராச்சியம் என ஓர் இராச்சியம் இருந்ததாம்' எனச் சில தென்னிலங்கை ஆராய்ச்சியாளர் கிண்டல் செய்யும் நேரத்தில் யாழ்ப்பான இராச்சியத்தினை ஆண்ட சிங்கையாரியனைக் குறிப்பிடும் ஒரு கல்வெட்டுக் கிடைத்திருப்பது பலருக்கும் ஆரீவு முட்டும் ஒரு செய்தியாகும்.

யாழ்ப்பான இராச்சியத்தினை ஆண்ட எந்தவொரு மன்னனைச் 'சுட்டி யாவது யாழ்ப்பானக் குடாநாட்டிற்குள் கல்வெட்டுக்கள் எதுவும் இதற்கு முன் வெளிப்படவில்லை. 1979 வாலூரைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசங்களில் மேலாய்வு ஒன்றினை மேற்கொண்டு வருகையில் இக் கல்வெட்டினை முதன்முதலாக ஆராய முடிந்தது. நாயன்மார்க்ட்டி யுள்ள கனகரத்தினம் வீதியிலிருந்து செல்லும் நாயன்மார் வீதிக்குத் தெற்கே சுமார் 200 யார் தொலைவில் அமைந்துள்ள அரசடி விநாயகர் கோயிலில் இக் கல்வெட்டுக் கிடைத்தது. அது நல்ல நிலையில் பேணப்பட்டு உள்ளது. தற்போது யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழக அரும்பொருளங்களில் பாதுகாக்கப் பட்டுள்ளது.)

இந்த விநாயகர் கோயிலுக்கு முன்பாக கள்ள திருக்குளத்தினை ஆழ மாக்கும் முயற்சியில் 1942ல் யாழ்ப்பான மாநகர சபையினர் சடுபட்டிருந்த பொழுது இச்சாசனம் அக் குளத்தின் மத்தயிலிருந்து மீட்கப்பட்டது என அறிய முடிகிறது. இச் செய்தி ஏற்கனவே 'இந்து சாஸனத்தில்' வெளிவந்திருந்தும் கூட அதன் வரலாற்று முக்கியத்துவம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கவில்லை.

இரண்டு ஆடி நீளமும் 1½ அடி அகலமுடைய வெண் வைரக் கல்லில் இச் சாஸனம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது, சாஸனப் பதிவு தமிழ் வரி வடிவில் அமைந்துள்ளது, ஜந்து வரிகளைக் கொண்ட இச் சாஸனப் பதிவு, பிள்ளை

யார் சுழியுடன் ஆரப்பிக்கின்றது. இச் சாஸனத்தின் பாடப் பிரதி பின் வருமாறு:- 28

வ.

கலிநுகூட்டு ல
தீர்தங் கொடுக்க
சிங்கையாரியனால்
அமைக்கப்பெற்றது

இலங்கையில் சிங்கையாரியார் பற்றிக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டுக்களுள் இதனை இரண்டாவதாகக் கொள்ளலாம். முதல் கல்வெட்டு கோவை மாவட்டத்தில் ‘கொட்டகம்’ என்ற இடத்தில் கண்டு பிழிக்கப்பட்டது. கொட்டகம் கல்வெட்டு கி. பி 14ம் 15ம் நூற்றாண் முதல் கூக்குரியதொன்று கொள்ளப்படுகின்றது, இச் சாஸனத்தின் காலத்தைப் பற்றிப் பேராசிரியர் இந்திரபாலா தெரிவித்த கருத்தாவது:-

“இக்கல்வெட்டு கலி 3025 இல் நடை பெற்றதாக ஒரு சம்பவத்தினைக் குறிப்பிடுகின்றது. கலி 3025 என்பது கி. பி. 76ம் ஆண்டைக் குறிப்பதாகும். சாஸனத்தின் எழுத்தோ சிறிஸ்துவுக்கு பிற்பட்ட 14ம் நூற்றாண்முதல் முறப்பட்டது எனக் கூறமுடியாது. சிங்கையாரியருடைய காலமும் சிறிஸ்துவுக்கு முறப்பட்டதற்கு. ஆகவே இதிலே கொடுக்கப்பட்ட ஆண்டிலே ஏதோ நவஷங்கு. யாழிப்பாண் அரசு வீழ்ச்சியும் முன்னர் 14ம் அல்லது 15ம் நூற்றாண்டில் இது பொறுக்கப்பட்டிருக்கலாம்.” 29

இக் கல்வெட்டிற் குறிப்பிடப்படும் மின்னண யார் என அடையாளம் கண்டு கொள்வது மிகவும் கஷ்டமாகவுவுள்ளது என்னில் சிங்கையாரியன் என்பது பொதுவாக யாழிப்பாணத்தினை ஆட்சியுறிந்த மன்னர்கள் குடிக் கொண்ட பொதுப் பெயராக இருந்ததையாகும். யாழிப்பாணத்தையாளர்களில் சிங்கையரியர் என்ற ஒருவன் தெள்ளிந்தியாவிலிருந்து

யாழிப்பாணத்துக்கு வந்து அரசு புரிந்துள்ளான் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனினும் அவனுக்குப் பின்னர் ஆட்சிபுரிந்த பல யாழிப்பாண மன்னர்கள் சிங்கையாரியன் என்ற பெயரை வழிப்பெயரைப் போன்று பயன்படுத்தி யுள்ளார்கள். உதாரணமாக குலசேகர சிங்கையாரியன், வரோதய சிங்கையாரியன், மார்த்தாண்ட சிங்கையாரியன் போன்ற பெயர்களைக் காணலாம். இக் காரணத்தினால் இப்படியான மன்னர்களுள் எவனை எங்கள் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது. எனக் கண்டுகொள்வது பிரச்சினையை ஏற்படுத்தும். பிரச்சினை எதுவாக இருந்தாலும் யாழிப்பாண வைபவமாலை போன்ற இலக்கிய ஆதாரங்களிலே சிங்கையாரியர்கள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள யாழிப்பாண மன்னர்கள் பற்றிய வரலாறு வெறும் கற்பண்யாகாது என்பதனை கல்வெட்டுக்களாலும் உறுதிப்படுத்த முடிகிறது.

புனித தீர்த்த நிலையங்களிலிருந்து நீரினை எடுத்துச்சென்று தார்ம புதிதாக அமைத்த கேணிகள், திருக்குளங்கள், ஆகியவற்றிலே கலந்து புனித தீர்த்தங்களின் பெயர்களை குட்டுவது மரபாக இருந்து வந்தமையினை வரலாற்றில் காணமுடிகின்றது. முதலாம் இராசேந்திர சோழன் கங்கைவரை படையெடுத்துச் சென்று கங்கை நீரைக் கொண்டந்து கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் ஒரு தடாகத்தினை அமைத்தான் என்பதனை சாஸனங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. 30 இதே போன்று நல்லூரில் உள்ள சங்கிலியன் தோப்பில் அமைந்து காணப்படும் ‘பழுணாரி’ எனப்படும் பழுணாரி ஏறியும் வட இந்தியாவிலுள்ள பழுணாரி நதியின் தீர்த்தங் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது என்று யாழிப்பாண வைபவமாலை குறிப்பிடுகின்றது. அதனையொத்த ஒரு வகையிலேயே நாயன்மாரிகட்டு அரசாடிப் பின்னையார் கோவிற் திருக்குளமும் அமைக்கப் பெற்றிருக்கலாம் என்பதனை அச்சாஸன வாசகம் எடுத்துள்ளது.

காட்டுகின்றது, அவ்வது கவாயி தீர்த்த மாடுவதற்கான கட்டிடத்தினைகளுத் தின் நடுவே சிங்கையாரிய மன்னன் அமைத்திருக்கலாம். இவ்வகையில் சிங்கையாரியின் பற்றிய இக் கல்வெட்டானது யாழ்ப்பாண வரலாற்றிற்கு இன்றியமையாததாகவள்ளது.

இவ் ஆய்வுக் கட்டுரைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்கள்

1. இந்திரபாலா, கா: 1969 யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வெட்டுக்கள் நிந்தனைச் சிற்றிதழ், பேராதனை
2. - DO - 1971 Epigraphia, Tamilica A Journal L of Tamil inscription Jaffna Archaeological society, Jaffna.

3. பூபாலன், ச: 1983 மெய்க்கிர்த்திகள் உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

4. Velupilai, A. 1972 Ceylon Tamil Inscriptions Part I & II

5. சிருஷ்ணராஜா, செ: 30-12-1979 நாயன்மார்க்டில் அண்மையில் கண்ணடைக்கப்பட்ட கல்வெட்டு வீரகேசரி (வாரமலர். 5 P.),
6. Rasanyagam, c. 1920. Ancient Jaffna.

இதயத்திற்கு

இரு சமயற்கலை நிபுணனை
நான் கவனித்தேன்
ஆட்டின் கவாசக்குழாயின் ஊடே
தன் கையைச் செலுத்தி
அதன் உடலிலுள்ளே
தினித்துக் கொண்டே போய்
சட்டென இதயத்தைப் பற்றிய
அவனது விரல்கள்
இதயத்தைக் கவ்வி
ஒரே இழுப்பில்
அதைப் பிடுங்கி எடுத்துவிட்டான்
ஆமாம்
ஒரு நிபுணன்தான் அவன்
சந்தேகமில்லை.

Penguin Modern European Poets (1976.)
பேஸலிஸ் மொழியிலிருந்து ஆங்கீலத்தில்
— Adam Czernjawska.

தமிழில் — பசுவய்யா.

புராதன சிங்கள இலக்கியங்களில் தமிழின் செல்வாக்கு

திரு. சாமிநாதன் விமல் வீரிவுரையாளர், மொழியியற்றுறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

சிங்கள இலக்கியம்:

சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட இலக்கியத்தை சிங்கள இலக்கியமாக கூறுவதுண்டு. சிங்கள இலக்கிய வரலாற்றில் அவதானிக்கக்கூடிய சிறப்பான பண்புகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு சிங்கள இலக்கியம் முழுவதும் இரு பிரிவுகளாக வகுக்கப்படுகின்றன. அவை பின்வருமாறு அமையும்:

1. புராதன சிங்கள இலக்கியம் (Classical Sinhala Literature)
2. நவீன சிங்கள இலக்கியம் (Modern Sinhala Literature)

சிங்கள இலக்கியத்தில் முக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட காலகட்டத்தை அளவுகோலாக எடுத்து இவ்விரு பிரிவுகளும் சிங்கள இலக்கிய விமர்சகர்களால் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கை ஜோப்பிய ஆதிக்கத்திற்கு அடிமையான காலம் அதாவது கி.பி. 1505ஆம் ஆண்டுக்கு முந்திய காலகட்டத்தைச் சார்ந்த சிங்கள இலக்கியம் புராதன சிங்கள இலக்கியமாக கருதப்படுகின்றது. அதற்கு பிற்பட்ட காலப் பகுதியைச் சார்ந்த இலக்கியம் நவீன சிங்கள இலக்கியமாகும்.¹

புராதன சிங்கள இலக்கியம்:

புராதனச் சிங்கள இலக்கியத்திற் காணப்படும் தமிழ் இலக்கியச் செல்வாக்குகள் தொடர்பாக ஆராயும் பொழுது முகங்கொடுக்கவேண்டிய சிக்கலானதொரு சங்கதி உண்டு. புராதன சிங்கள இலக்கியங்கள் தமிழ் இனத்தவர்களை அறிமுகம் செய்வதாக “தெமழ்” “தமிழ்” என்ற சொற்களும் திராவிடன்ற சொல்லையும் பயன்படுத்தியுள்ளன. ஆனாலும் தமிழ் இனத்தவர்கள் மாத்திரம் அச்சொற்களால் சுட்டப்படுகிறார்களா என்ற சந்தேகம் ஏற்படும். கீழ்வரும் வாக்கியங்கள் உதாரணங்களாகும்:-

புராதன சிங்கள இலக்கியத்தில் முக்கியமான சில பண்புகளைப் பற்றி அவதானிப்போம்.

புராதன சிங்கள இலக்கியம் பெருமளவில் பெளத்த சமயத்தைச் சார்ந்த தொரு இலக்கியமாகும். புராதன சிங்கள இலக்கிய ஆசிரியர்கள் பெரும்பான்மையினர் பெளத்த பிக்குகளாவார்கள். பெளத்த சமய கருத்துக்களே அதில் பெரும்பாலும் கருத்துப்புலம் (Ideology) ஆகியன்.

புராதன சிங்கள இலக்கியத்தைச் சார்ந்த அடுத்த விசேட பண்பு சமுதாயத் தின் மேற்குடியினரின் (Elite) வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் ஓர் இலக்கியமாகும். ஈழத்து சிங்கள தமிழ் உறவுகளுக்குச் சான்றாக சிங்கள இலக்கியத்திற் காணப்படும் தமிழ் இலக்கிய செல்வாக்கினைச் சுட்டிக்காட்டும் பொழுது இதனை நன்கு அவதானிக்கத்தக்கதாகும்.

புராதன சிங்கள இலக்கியத்தில் காணப்படும் தமிழ் செல்வாக்குகள் தொடர்பாக ஆராயும் பொழுது முகங்கொடுக்கவேண்டிய சிக்கலானதொரு சங்கதி உண்டு. புராதன சிங்கள இலக்கியங்கள் தமிழ் இனத்தவர்களை அறிமுகம் செய்வதாக “தெமழ்” “தமிழ்” என்ற சொற்களும் திராவிடன்ற சொல்லையும் பயன்படுத்தியுள்ளன. ஆனாலும் தமிழ் இனத்தவர்கள் மாத்திரம் அச்சொற்களால் சுட்டப்படுகிறார்களா என்ற சந்தேகம் ஏற்படும். கீழ்வரும் வாக்கியங்கள் உதாரணங்களாகும்:-

I. “தம்பதினி ஆள்ள” என்ற நூலில்:-

தெமழ் தொழிலாச் சுறுசுக்கிடை ஆஜவன் கமேரஜாதபென்னி ரெண்டாயிரத்து “தெமழ்” ரக்கள் கொண்டுவந்த ஆஜவன் மன்னரும்). இதில் குறிப்பிட்ட மன்னர் ஜாவக சந்திரபானு ஆவார்.

ஏகல கழிகு ரட்ட ரஜிகரன் தெமழ் ரஜ் சேனாவ விசிதறுசக் கென (அக்காலத்தில் கலிங்க நாட்டை ஆட்சி செய்யும் ‘தெமழ்’ மன்னர் இருபதாயிரம் படை வீரர்களுடன்.....)

II. மகாவம்சம் நூலில்:

“பொத்த குட்ட நம் தெமழா” (பொத்த குட்ட என்ற தெமழா) இவ்விடத்தில் ‘தெமழா’ என்றது பல்லவ கலிங்கவர்களைக் குறிப்பிடுகிறது.

III. ராஜவளிய என்ற நூலில்:-

“தெங்கட்டக்கள் படன் பேரா தெனியத கண்ணோருவத சிடியப்ரதிகால் செனக வனசா தெழுஹ. எதா கொடா தெழுஹதெமழுன்கே லே மஹ்வெளி கங்க ஆ ஹெயின.....”

(செங்கட்டக்கல தொட்ட பேரா தெனியா,கண்ணோருவத வரையும் இதுந்த போர்த்துக்கேயர்கள் அழிக்கப்பட்டனர். அன்று வெட்டிக்கொன்ற தெமழுஞ்சைய குருதி மகாவலி கங்கையில் வந்த மையால்.....”

ப்ரதிகால் தெமழு கொ துவக்கு வகிஞ்ச.....

(போர்த்துக்கேய ‘தெமழு’ கொண்டு வந்த துப்பாக்கியால்.....) எனவருகிறது. இதில் போர்த்துக்கேயர்களும் “தெமழு” என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.²

இந்த உதாரணங்களை “தெமழு” என்ற சொல்லை பொதுவாகவே “திராவிட” இனத்தவர்கள் அனைவரையும்

மாத்தி ரமலில் போர்த்துக்கேயர்களும் கூட குறிப்பிட்டுப் பயன்படுத்திய ஸ்ளைமைக் காணலாம்.

புாதன சிங்கள இலக்கியத் தின் தோற்றம்:

தற்போது நூல் வடிவத்தில் காணப்படும் இலக்கிய ஆவணங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு பார்க்கும்பொழுது கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதிய “சிபபஸ்லகர்” என்ற நூலே மிக புராதனமான சிங்கள நூலாக கருதப்பட்டு வருகின்றது. ஆனாலும் சிங்கள இலக்கியத்தில் மூலாரம்பம் கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே நிகழ்ந்துள்ளது என்பது சிங்கள இலக்கிய விமர்சகர்கள் கூட துணிபாகும். வரலாற்று நூல்களில் வரும் காரணிகளின் அடிப்படையில் பார்க்கும்பொழுது இலக்கை வரலாற்றில் நூல்கள் அழிக்கப்பட்ட சம்பவங்கள் பலவற்றைக் காணமுடியும். எனவே தற்போது காணப்படும் நூல்களை மாத்திரமே அனவுகோலாக எடுத்துப் புராதன சிங்கள இலக்கியத்தின் ஆரம்பம் தெரிடப்பான முடிவிற்கு வருவது ஒரு சரியான முறையாகாது. பிறகாலத்தில் எழுதிய சில நூல்களில் அதற்கு முற்காலப் பகுதிகளில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் தொடர்பான தகவல்களே உள்ளன.

விஜயன் மன்னருடைய காலகட்டத்தில் அதாவது கி. பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு கூட சிங்களவர்களுக்கிடையில் எழுத்துமுறையான்று உள்ளது என்ற உறுதிப்படுத்தும் மூலாதாரங்களை மகாவம்சத்தில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது³. அன்று இருந்து நூல் வடிவமானதொடு இலக்கியத்தின் ஆரம்பத்தை வரையில் எழுதிய ஆவணங்கள் தொடர்பான குறிப்புகள் மகாவம்சம், குளவம்சம் போன்ற நூல்களிலுள்ளன. இவற்றை இலக்கிய ஆவணங்களாக கருதப்படமுடியாது. ஆனாலும் இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வுகளில் இந்நூல்கள் கவனிக்க வேண

தியவையாகும். பிற்காலத்தில் அழிக்கப் பட்டதாகக் கருதப்படுகின்ற இலக்கிய ஆவணங்கள் தொடர்பாகவும், எழுத் தாளர்கள், கவிஞர்கள் தொடர்பாகவும் தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள அத்தகைய ஆவணங்கள் பெரும் உதவியாகவுள்ளன.

மேலும் பிற்கால இலக்கியத்தில் அத்தகைய ஆவணங்களின் செல்வாக்குக் காணப்படுகிறது எனக் கூறலாம்.

புராதன சிங்கள இலக்கியம் “பாளி” மொழி இலக்கியத்தோடு சேர்ந்து வளர்ந்துள்ளது. என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டிற்குமுன் புராதன சிங்கள இலக்கியத்தைச் சார்ந்த தகவல்களைக் கூறும் ஆவணங்களை முக்கியமாகப் பின்வருமாறு வகுக்கலாம்.⁴

- I. மகாவம்சத்திலும் ஏனைய இலக்கிய நூல்களிலும் காணப்படும் குறிப்புக்கள்.
- II. கல் வெட்டுக்கள் மற்றும் “சிகிரியா” (Sigiriya) என்ற இடத்தில் காணப்படும் கவிதைகள்.
- III. “பாளி” மொழியிற் போதித்த பென்தத் தருமத்தை சிங்கள மொழியில் விளக்கமளித்த நூல்களில் காணப்படும் குறிப்புக்கள்.

இத்தகைய மூலாதாரங்களால் வெளிப்படுத்தும் தகவல்களை சான்றாக வைத்துக்கொண்டு புராதன சிங்கள இலக்கியத்தின் ஆரம்பம் 10ஆவது நூற்றாண்டுக்கு முன்பே நிகழ்ந்ததென சிங்கள இலக்கிய விரௌப்பாகக் கருதுகிறார்கள்.

புராதன சிங்கள இலக்கியத்தின் ஆரம்பத்தை இவ்வாறு ஆராயும்போது ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் மிக புராதன மான நூலாக தற்போது காணக்கூடிய நூல் கி.பி. 1310 இல் எழுதப்பட்ட தாக்க கருதப்படும் “சர்சோதி மாலை” யாகும். இலக்கிய வரலாற்றின் காலப்

பிரிவுகளை அடிப்படையாக நோக்கும் போது “தம்பதெனிய” காலத்தை சார்ந்த இந்நால் நான்காவது பராசு கிரமபாகு மன்னரின் வேண்டுதலின்படி தேனுவரைப் பெருமாள் என்ற பண்டி தரால் எழுதப்பட்டது. ⁵

இங்கள் மக்களுடைய பிரதான வரலாற்று நூலாக கருதப்படும் மகாவம் சத்தின் படி கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்வரை பிரமாணீரகருக்கும் “வலகம்பா” என்ற மன்னருக்கும் இடையில் தமிழ்மொழி மூலம் கடித பரிவத்தனை நிகழ்ந்துள்ளன. அதன்படி ஏழு தமிழர்களுடன் திஸ்ஸ என்ற பிராமணர் “வலகம்பா” மன்னருக்கு கிரீடம்கோரி ஒரு மடல் அனுப்பியதோடு “வலகம்பா” மன்னரால் அம்மடலுக்குப் பதி லும் அனுப்பப்பட்டுள்ளது. ⁶

பென்தத மதம் சார்ந்த கருத்துகளை விளக்குவதற்காகப் பாளி மொழி யில் எழுதிய நூல்கள், புராதன சிங்கள இலக்கியத்தின் தொற்றத்துக்கு வழிகாட்டின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 10 ஆவது நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட “தம்பியா அடுவா கெட பதய” அவ்வாறான ஒரு நூலாகும். அதில் “கூவி (67, 11)” “பந்து (68, 15)” “கட்டளை (39, 2)” “பொதி (71, 25)” “அங்காணி (94, 19)” “பணம் (99, 13)” “காடி (209, 27)” என்ற தமிழ் சொற்களும், தமிழ்மொழியிலிருந்து வந்து சேர்ந்த வேறு சொற்களும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. ⁷

கி.பி. 434 இல் அரசனாகிய “மித்சென்” என்பவருடைய காலத்தில் இலங்கை அரசை கைப்பற்றிய “பண்டு” “பாளிந்த” “குடா பாரிந்த” “திரிதர்” “தாட்டிய” “பீட்டிய” என்ற திராவிடத்தேழுபேர் இருபத்தியே மூவருடங்கள் இலங்கையை ஆண்டார்கள். சிங்கள மொழிக்கு தமிழ்ச் சொற்களை சேர்த்ததையும், உச்சரிப்பில் சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியதையும் இக்காலத்

தில் ஆரம்பமாகின என “ஹிஸ்லைலே தம்ம இரதன்” தேரீ கூறுகிறார்.⁸

கி.பி. 1029 இல் நடந்த சோழப் படையெடுப்பிற்குப் பின் நிகழ்ந்த சோழ ஆட்சி சுமார் நாற்பத்தியொரு வருடங்களுக்கு நீட்டித்தத, என்றால் தமிழ் இலக்கிய நால்கள் இங்கே பரவலாக வியாபித்தமையும், சிங்கள மொழிக்கும் இலக்கியத்திற்கும் தமிழ் இலக்கிய வளம் கிடைத்தமையும் இக்காலத்தில் நிகழ்ந்த முக்கிய விடயங்களாக இலக்கியவிமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர்.⁹

புராதன சிங்கள ஆவணங்களில் கல் வெட்டுக்கள் முக்கியமானவை. கி.பி. 1187—1197 இடையில் எழுதப் பட்டதாகக் கருதப்படும் “பொலன் னருவ வேலைக்கார சன்னசு” தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் ஒன்றாகும். சமஸ்கிருதம் கலந்த தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட இதில் ஒருபகுதி கீழ் வருமாறு:

“நேமோ புத்தாய், பூர்ணா தீபத்து கூர்ய வம்சத்து இக்ஸ்வாகுவின் வழி வந்த அநேக சத்ரான் விஜயம் பண்ணி அனுராதபுரம் பிக்கு புத்தசாசனம் ரக்ஷிக்க வேண்டி சங்க நியோகத்தில் திருமுடிகுடி”¹⁰

கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்ட பதுளை சிலாசாசனத்தில் இவ்வாறு ஒரு வாக்கியம் உள்ளது,

“தெமமுண்ட ரடனா தன்தரு ஆவா நொதென இலா”

நாட்டின் தலைவர்கள் தங்களுடைய புதல்வர், புதல்வியரைத் தமிழருக்கு விவாகம் செய்துகொடுக்க வேண்டாம் என இதில் கூறுகிறது. அக்காலத்தில் சிங்கள—தமிழ் கலப்பு திருமணங்கள் பரவலாக உள்ளன என்பதற்கு இது ஓர் உதாரணமாகும்.

அனுராதப்புரக் காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வருகைதந்த தமிழ்

பௌத்தப் பிக்கு மார் தொடரீபாக கருத்துத் தெரிவிக்கும் ஹிஸ்லைலோ தம்ம இரதன தேரீ இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“தமிழ்ப் புலவர்கள் அனுராத புரத் தில் வசித்துவந்தமை, தென்னிந்திய தமிழ் பிக்குமார்கள் இலங்கைக்கு வருகைதந்து குடியேறியதை, தமிழ் தலைவர்களால் கல்விநிறுவனங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதை. ஆகிய காரணங்களால் இக்காலத்தில் தமிழ் மொழி கற்பிக்கப்பட்டது என கருதப்படாம். வோஹார திஸ்ஸ மன்னருடைய அமைச்சரான “கபில்” ஒரு தமிழ் அறிஞராவர். சோழநாட்டில் உரகப்புரத்தில் பிறந்த ‘பதற திதி’ தர்மபால என்ற பிக்குமார்களும் சில காலம் அனுராதபுரத்தில் தங்கியிருந்தனர். மகாயான பிரிவை சார்ந்த “வஜ்ரபோதி” என்ற தமிழ்ப் பிக்குவும் அவருடைய சீடரான “அமோக வஜ்ர” வும் இலங்கை அபயகிரியாவில் சில காலம் வசித்தனர். பொத்தசாத என்ற தமிழ் அமைச்சர் “ஜேதவன்” என்ற இடத்தில் சேணாபதி மூலாயதன் என்ற நிறுவனத்தை அமைத்தார். மகாயான தேர வாத என்ற இரு பிரிவுகளுக்குச் சேர்ந்த கல்வி நிறுவனங்களும் தமிழ்மொழியைக் கற்பித்தன.”¹²

தமிழ் நால்கள் பலவற்றின் ஆசிரியரு மான “ஓட்டக் கூத்தர்” என்ற கவிஞர் 12 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்கு வருகை தந்தனர் என பரம்பரைக் கதை யொன்றில் வருகூது என ஹிச்சல்வே தம்ம இரதன தேரீ கூறுகிறார்.¹³

அக்காலச் சமுதாயத்தில் பொது மக்களுடைய (Common People) வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் நூலாக “சத்தர்ம இரத்னாவிய” என்றநால் புராதன சிங்கள இலக்கியத்தில் சிறந்த மதிப்புள்ளது. பொலொன்ஸருவ காலப் பிரிவில் இறுதிக்கட்டத்தில் அல்லது தம்பதெனியா காலப்பிரிவில் “தர்மசேன்” என்ற தேரீ இந்நால் எழுதினார். தமிழ் சமுதாயத்தைச் சார்ந்த தகவல்

கனும் இதில் உள்ளடங்கியுள்ளது ‘அரும’ “படவு” “முதலியா” “முசுப்பு” (இலவ்வ), “குழப்பம்” “உருட்டு” “அட்டல்” “பயில்கம்” “தோடு” “நாடவடம்” “கா து கா ப் பு” “கச் சோடம்” “மணிகைவடம்” “கை போட்டு” “பதக்கம்” ஆகிய தமிழ் சொற்கள் “சத்தர்ம இரத்னாவலிய” நாவில் உள்ளன.

அக்காலக் கட்டடத்திலே எழுதப்பட்ட “தூப வங்சய” என்ற நாலும் இசைக் கருவிகள் தொடர்பாகச் சொல்லும் பொழுது “உடக்கி” “மத்தல்” “சக்கின் னம் ஆகிய சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளது.

“குருநாகல்” காலப் பிரிவு புராதன சிங்கள இலக்கியத்திற்கு புதியதொரு எழுத்துநடை அறிமுகமான காலமாகும். “அஸ்னீ” “உர்த்தக் கந்தி” என்ற பெயர்களால் இவ்வெழுத்து நடையைச் சிங்கள இலக்கியத்தில் கூறுவதுண்டு. தெண்ணிந்தியாவில் “யாதினி” “கண்ணலவு” என்ற பெயர்களால் அழைக்கப் படும் எழுத்து நடைக்கு இவ்வெழுத்து முறை சமமாகும். “கண்ணலவு என்ற பெயரிலும் இந்த எழுத்துமுறையை அழைத்ததுண்டு. குருநாகலக் காலப் பிரிவில் எழுதப்பட்ட “தலதா சிரிதி” “குவேனி அஸ்னீ” சிங்கபா அள்ள ஆகிய நூல்கள் இந்த எழுத்து நடையை எழுதப் பட்ட நூல்களாம். இந்த நூல்களில் “குத்தாடி பட்டபுலவர், கொண்டுவெளி அட்ட டாலை, இடங்களி, வீரமுரசுஆகிய சொற்களும் காணக்கூடியதாகும்.

பாளி மொழியில் எழுதிய “ஜாத கட்ட கதாவ்” என்ற நூலிற்கான சிங்கள மொழிப்பெயர்ப்பு குருநாகல காலப் பிரிவில் நிகழ்ந்தது. இது சிங்கள இலக்கியத்தில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு நிகழ் வாகும். இது பல ஆசிரியர்களுடைய முயற்சியாகும். ஜநாற்றி நாற்பத்தியேழு கதைகள் கொண்ட இந்நாவில் தமிழ் சொற்களும், தமிழ் வாக்கிய நடைகளும்

மிகச் சிறுப்பாக வருவதைக் காணலாம். அக்கால பேச்சுவழக்கில் உள்ள சொற்கள் எடுத்துக் காட்டும் இந்நாவில் அக்கால சமுதாயத்தின் சிங்கள — தமிழ் உறவு கருடைய பிரதிபலிப்பாக இப்பண்புள்ளது என இலக்கிய விமர்சகர்கள் கருதவார்கள்.

சிங்கள செய்யுள் கவிதை (Rhyme) வியாபித்த காலப்பிரிவாக ‘கம்பள்’ காலப்பிரிவு சிங்கள இலக்கியத்தில் கருதப் படுவதுண்டு. ஜி. பி. மலைசேகர என்ற விமர்சகருடைய கருத்தின் படி இது சிங்கள மொழிக்குள் தமிழ் மொழியைக் கலந்த பெரும் காரணமாகின.

n

‘The Contiguity of Tamil too for Several Centuries has had its effect Sinhalese thus once more came back to its own, though it was a Language many ways different from that used prior to the eleventh Century. Hither to Ceylon authors had written their most important works in Pali; assume hence forward Sinhalese comes into that position. Most of the important compositions are in the Language in the Land.’¹⁴

தமிழ் காவிய மரபில் பெரும்மாற்றம் ஏற்பட்ட விலையநகர் காலப்பிரிவில் அதா வது 14 — 15வது நூற்றாண்டில் சிங்கள காவிய மரபிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தாது காவிய மரபு சிங்கள - தமிழ் இலக்கியங்களில் மாத்திரமல்ல சமஸ்கிருத இலக்கியத்திலும் உள்ள காவிய மரபாகும். தமிழ்த் தாதுகாவிய மரபின் ஆரம்பம் சங்ககால இலக்கிய நூலான ‘புறநானூறு’ இல் இருந்து தொடங்கியது.¹⁵

தாது காவிய ஓர் கண சிங்கள இலக்கியத்திற் “சந்தேஸ காவிய” என பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. 14ஆவது நூற்றாண்டில் ‘கவீஸ்வர’ என்றவரீ

எழுதி “மய்புர சந்தேலைய்” புராதனைச் சிங்கள இலக்கியத்தில் மூலாவது தூது காவியமாகும். “மய்புர” என்பது “மயில்” என்ற பொருள் சொல்லாகும். சிங்கள “மய்புர சந்தேலை” காவியத்தில், தமிழ் இலக்கியத்தில் காணப்படும் “மயில் தூது என்ற காவியத்தில் செல்வாக்குகள் பரவலாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. எனவே இலக்கிய விமர்சகர்கள் கூறுகிறார்கள்.¹⁶

புராதன சிங்கள காவிய இலக்கியத்தின் பொற்காலமாக சிரி ஜெயவர்த்தனபூர காலப்பிரிவை கருதப்படுகிறது. சிங்கள இலக்கியத்தில் தமிழ் செல்வாக்குகளைப் பரப்பிய காலப்பிரிவாகவும் இக்காலப் பிரிவு முக்கியமாகும். அரசு குடும்பங்கள் மட்டத்தில் சிங்கள — தமிழ் கலப்பு மணங்களும் அரசியல் உறவுகளும் அதிகரித்த காலகட்டமாகக் கொள்ளத்தக்க சான்றுகள் இக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட இலக்கிய நூல்களில் உள்ளன. 6 ஆவது பராக்கிரமபாகு மன்னரின் மகளான “வோகநாதா” வை ‘நன்னூர் துணையார்’ என்ற தமிழர் திருமணம் புரிந்தார். பிறகு “வோகநாதா” “உலகுடையதேவி” என்ற பெயரில் அழைக்கப் பட்டார். மேலும் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்த பணிக்கர் ஒருவர் பராக்கிரமபாகு மன்னரின் உறவினரான ஒருந்தியை விவாகம் செய்துள்ளார். “சபுமல் குமாராய்” அல்லது “செம்பகப் பெருமாள்” இத்தம்பதிகளின் புதல்வராவர். இவ்வாறு அரசு குடும்பங்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட சிங்கள — தமிழ் உறவுகள் அவ்வர்க்கத்தைச் சாந்ததாக எழுதிய இலக்கியத்திலும் பிரதிபலிக்கின்றது. ஜெயவர்த்தன புரக்கோட்டைக் காலப் பிரிவில் எழுதிய “செல விகிண சந்தேஸை” (செல விகிண-பூவை) “றெவி சந்தேஸை” (பறேவி-பூரா) “கோகில சந்தேஸை” (கோகில-குயில்) “திசற-சந் தேஸை” (தியற-அன்னம்) ஆகிய தூது காவியங்களில் ஈவர் ஆலயம், கணேச ஆலயம், கோட்டை பத்தினி ஆலயம் ஆகிய இந்து சமய வழிபாடு இடங்கள் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன. 6 வது பராக்கிரமபாகு மன்னரின் புரோதிதர்களாக ஸாண்டில்ய

என்ற பிரிவை சார்ந்த பொதா ஒஜ்ஜஸ் என்பவரும் அவருடைய மருமகனான ‘அவி ஹல ஒஜ்ஜஸ்’ என்பவரும் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வருகை தந்தனீர் என்பதிலிருந்து அக்கால அரச மட்டத்தில் நிகழ்ந்த சிங்கள - தமிழ் உறவுகளை அறிய முடிகிறது.

ஜெயவர்த்தனப் புரக்கோட்டைக் காலப் பிரிவில் இந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்கு வருகை தந்த ‘சந்திரஸேகர’ புலவருடைய சிடரான் ‘ஸேலஸிங்க’ என்ற தமிழ் வைத் தியர் சிங்கள மொழியிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர். அவர் தமிழ் வைத் திய நூலான ‘வைத்திய சிந்தாமணி பைஸ்ட்டிய சிங்காக்கம் செய்தனர்.¹⁷ இம் மொழி யாக்கம் சிங்கள வைத்தியகளைக்கு மாத்திரமல்ல சிங்கள மொழிக்கும் புதுப் புதுச்சொற்களை சேர்த்துக்கொடுத்து உதவியது. ‘பொட்டனி’, ‘உ லுக்கு’ ‘கைப்பு’, ‘கொத்துமல்லி’, ‘பத்தியம்’ ‘மஞ்சாடி’, ‘சிந் தாரம்’, ‘ஹிக்கா’, ‘நெங்லி’, ‘சாதிவிங்கம்’, ‘சரக்கு’, ‘பல்மாணிக்கம்’, ‘திப்பிலி’, ‘கவுடி’, ‘துத்தனாகம்’, ‘கொட்டன்’, ‘கல்லிப் பாக்கு’, ‘நீசமுல்லி’ ஆகிய சொற்களை உதாரணமாகக் கூறலாம். அக்காலப் பிரிவில் வசித்து வந்த நன்னூர் துணையார் என்பவரும் சிங்களம் அறிந்த தமிழ் புலவராவர். அதே போல அவர் வேது பராக்கிரமபாகு மன்னரின் ஓர் அமைச்சராவர். அவர் பாளி மொழி நூலான ‘அபிதானப்பிரதீபிகா’ என்ற பெயரில் சிங்களாக்க செய்தனர்.

ஜெயவர்த்தனப் புரக் காலகட்டத்தில் வசித்த ‘தொட்டகமுவே ராகுல்’ என்ற தேரர் புராதன சிங்கள இலக்கியத்தில் சிறந்ததொரு கவிஞராவர். அவர் எழுதிய ‘பஞ்சிகா பிரதிபய’ என்ற நூல் தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பாக முக்கியமான தொகு தகவலை தருகிறது. அந்த நூலில் வரும் சில காரணிகள் தொடர்பாக விளக்கமளிக்கும் பொழுது உசாத்துணை நூல்களாக பயணபடுத்தப்பட்ட ஒரு நூலாக ‘தெமழ் ஜாதக கெட்ட பதய’

என்ற நூலென்றைக் கூறுவர். பாளி மொழியில் எழுதிய ‘ஜாதகட்டசதா’ என்ற நூலில் தமிழாக்கமாக கருதப்பட கூடும் இந்நூலை தொடர்பான வேறு தகவல் யாதொன்றையும் அதில் காண முடியவில்லை.¹⁸

‘வீதாகம மைத்திரிய’ என்ற தேரரும் ஜயவர்த்தனப் புரக் காலக் கட்டத்தில் வசித்து வந்த சிறந்த கவிஞர் ஆவர். அவர் தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சிபெற நவர் எனவும், யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து பெளத்த மதத்தை போதித்தனர் எனவும் ‘அறம்கெலே’ அல்லது ‘தில்ல மகா பாய்’ சிலாசாசனத்தில் பொறித்துள்ளது. வீதாகம மைத்திரிய தேரால் எழுதிய நூல்களிலும் தமிழ் செல்வாக்கு காணலாம். அவருடைய ‘புதுகுண அலங்காரய’ என்ற நூலில் ‘மணிமேகலையின் செல்வாக்கைப் பரவலாக காணமுடியும். விசேடமாக மணிமேகலையில் இருபத்தேழூம் அத்தியாயத்தில் ‘சமயக்கணக்கர் தன் திறம் கேட்டகைத்’யில் குறிப்பிடும் கருத்துக்களை ‘புதுகுண அலங்காரய’ என்ற நூலில் பரவலாக காணக்கூடியதாக உள்ளது.¹

‘தஹும் கெடமாலய வீதாகம மைத்திரிய தேரர் எழுதிய இன்னொரு நூலாகும். விடுகை வடிவமான கவிதைகள் மூலமாக பெளத்த சமயத்தை சார்ந்த கருத்துக்களுக்கு இதில் விளக்கமளிக்கப்படுகிறது. விடுகை வடிவத்தின் ஒரு வழி யாக இதில் தமிழ் மொழி சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளன. கீழ் வரும் கவிதை வரிகள் உதாரணமாகும்.

கந்தே கெடுவெய் சேவே இரண்டு
மூல்விஜ் வடில மழுவ பத் இரண்டு
யட்ட யனதூரா ரெகறா கள செண்டு
யண்ட யனதாட யய்தெய் ஶாண்டு

(3வது கவிதை)

அதுரகி துரகி துரு கதரகி காவல

(4வது கவிதை)

உடரட பாதரட தொட சதரதெனகென
இண்பது - சய மதக்கர சித தவா கென

(5வது கவிதை)

சதர வாசல(ட்ட) சலு தொர சதகி எதி
(24வது கவிதை)

விடுகை வடிவத்தின் ஒரு வழியாகத் தமிழ் சொற்களை பயன்படுத்தியதன் காரணமாக அக்கால சமுதாயத்தில் தமிழ் மொழி ஓரளவிற்கு வழக்கத்திலிருந்தது எனக் கருதப்பட முடியும். மேலும் தமிழ் மொழியை அக்கால சிங்கள சமுதாயத் தோடு தொடர்புடையதாக்கியமை அக்கால சமுதாயத்தின் சிங்கள- தமிழ் உறவு களுடைய பிரதிபலிப்பாகக் கருதப்படலாம்.

புராதன சிங்கள கவிதை இலக்கியத்தில் காணப்படும் தமிழ் செல்வாக்குகள் தொடர்பாகக் கவனிக்கும் போது ஜயவர்த்தனப் புரக் காலப் பிரி வில் ‘இருகல் குலதிலக பிரிவண் ஹரிமி’ எழுதிய ‘கோகில சந்தேஸப’ முக்கியமான தொரு நூலாகும். தென்னிலங்கையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஒரு கடிதம் கொண்டு போகும் தூது காவியமாகவும், சிங்கள தூது காவிய இலக்கியத்தில் உள்ள மிக நீண்ட காவிய நூலாகவும் தோராகில சந்தேஸையத்திற்கு முக்கியத்துவம் உண்டு. இதில் ஆசிரியரான இருகல் குலதிலக தேரரின் பெயரில் வரும் ‘இருகல் எண்பது ஒரு கமிழ் வம்சப் பெயராக விகர்சகர்கள் கூறுகிறார்கள்.²⁰ யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் அரசனாக இருந்த ‘சப்புமல் குமாரயாவிற்கு’ ஆசிரியதித்தமை இக்காவியத்தின் நோக்கமாகும். வேறு எந்த சிங்கள தூது காவியத்திலிலும் வராதனவில் தமிழ் கிராமங்கள் இந்து சமய வழிபாடு இடங்கள் தொடர்பான கவல்கள் இதில் வருகின்றன. அக்காவியத்தில் 42 வது கவிதையை ‘வெல்ல மடம்’ என்ற இடத்திலிலுள்ள கணபதி ஆலயத்தில் வருடந் தோரும் நடாத்தப்பட்ட ‘தீபாவளி’ வீழா தொடர்பாக கூறுகிறது. அதே போல ‘வெளிகம்’ பய்யாகல என்ற இடங்களில் தமிழ்க்கவிஞர்கள் வசித்து வந்த தாகவும் ‘கோகில சந்தேஸய’த்தில் 55வது 9வது, கவிதைகள் கூறுகின்றன.

தமிழ் இலக்கியத்திலிலுள்ள ‘அரசன் விருத்தம்’ என காவிய முறை சிங்கள

இலக்கியத்தில் ‘விருதாவலி காவிய’ என அழைக்கப்படுவதுண்டு. ஜயவர்த்தனப்புர காலப்பிரிவில் எழுதிய ‘பெரகும்பாசிறித்’ இக் காவிய முறையில் எழுதிய முக்கிய மாண இன்னொரு காவிய நூலாகும். இலக்கிய வியர்ச்சகர்களுடைய கருத்தின் படி அக்காவியத்தை தமிழ் மற்றும் சமஸ்திருத பக்தி காவியங்களின் செல்வாக்கு பெற்ற காவியம் என்பதாகும்.²¹

‘விமல கீர்த்தி’ என்ற தேரர் எழுதிய ‘சத்தர்மரத்ணாகரய’ என்ற நூல் ஜயவர்த்தனப்புர காலப் பிரிவில் எழுதிய ஒரே யொரு உரைநடை நூலாகும். அதில் ‘ஆவவட்டம்’, ‘திக்குவு’ ‘பரக்கு’ காரம் ‘இலைத்தட்டு’ ஆகிய தமிழ் சொற்கள் காணமுடியும்.

ஜயவர்த்தனப்புர காலகட்டம் புராதன சிங்கள காவியத்தின் பொற்காலமாக (Golden age) கருதப்படுகிறது. ஆணால் அடுத்த காலகட்டமான சிதாவக் காலப் பிரிவு சிங்கள இலக்கியத்தில் ஸ்ரீசியடைந்த காலமாகும். ஜரோப்பிய ஆதிக்கத்தின் முதல் கட்டமான போர்த்துக்கேயர்களுடைய வருகை கி. பி. 1505 இல் நிகழ்ந்தது. அன்றில் இருந்து முதலாவது சிதாவக ராஜஸிங்காவின் ஆட்சியின் முடிவு வரையான காலகட்டம் (கி.பி. 1505 – 1592) சிங்கள இலக்கியத்தின் அழிவுக்கு காரணமாகின என வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார். போர்த்துக்கேயர்களில் ஆதிக்கத்திற்கு உள்ளாகிய பிரதேசங்களில் இருந்த நூல்கள் அழிக்கப்பட்டுள்ளன. சிதாவக இராஜஸிங்க மன்னர் இந்து சமயத்தை தழுவிக்கொண்டு பெளத்த புத்தகங்களைத் தேடித் தேடி ஏற்றத்தாகவும் பெளத்த பிக்குமாரிகள் கொல்லப்பட்டனர் எனவும் ‘சலு ராஜாவலிய’ என்ற வரலாற்று நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளது.²² இவ்வாறு அழிக்கப்பட்ட நூல் களில் சிங்கள இலக்கிய நூல்களைப் போல தமிழ் இலக்கிய நூல்களும் இருந்த தாக கருதலாம்.

‘அழிக்க வண்ண முகவெடி’ என்ற கவிஞர் சிதாவக காலப் பிரிவில் வசித்த

பிரபல்யமானதொரு கவிஞராவர் ‘நீதி இலக்கியம்’ என தமிழ் இலக்கியத்தில் கூறப்படும் இலக்கிய அம்சத்தை சிங்கள இலக்கியத்தில் ‘உபதேவ காவிய’ என கூறப்படுகின்றது. அழிக்க வண்ண முகவெடி எழுதிய ‘சபாவிதய’ என்ற கவிதை நூல் சிங்கள இலக்கியத்தில் வரும் அவ்வாறான ஒரு நீதி இலக்கிய நூலாகும் ‘சபாவிதய’ நூலில் வரும் பல கவிதைகள் தமிழ் நீதி இலக்கிய நூல் களில் செல்வாக்கு பெற்றமைக்கு கீழ்வரும் உதாரணங்கள் சர்வநூலாகும்.

முதுரை:

நன்றியொருவற்குச் செய்தக்கால் அந்நன்றி என்றுதரும் கொல் என வேண்டாம் நின்று தளராவளர் தெங்க தாளுண்ட நீரைத் தலையானே தாம் தருதலால் சபாவிதய: 44வது கவிதை

சத் துண யுத் சதனட வெட கழோத் சரு அத் பிட தியனுவம பலதேய நீர தரு வத் கழ நிய நெரமு துரு முடை பியகரு தெத் முதுண்ண் பல ரச ரெகென எம யுரு

முதுரை:

நல்லாரொருவர்க்குச் செய்த உபகாரம் கல்மேலேழுத்து பொற்காணுமே-அல்லாத ஸரமிலா நெஞ்சத்தார்க் கீந்த உபகாரம் நீர் மேல் எழுத்திற்கு நேர்²³

இச் செய்யுளின் கருத்து சபாவிதயாவில் பின்வருமாறு:-

நெண்தி தண்ணஹட மத குணயக் கழத பவதி கலகெடு அகுரக் மென் நிவத வீமதி தண்ணஹட கழ கிசி குண நொமத எநெதி வேய திய பிட எதி இரக்கெலத 45வது கவிதை

‘நல்லழி’ என்ற தமிழ் நீதி இலக்கிய நூலில் செல்வாக்கு சபாவிதயாவிற்கு கிடைத்தமைற்கு கீழ் வரும் உதாரணம் சான்றாகும்.

‘பாடு பட்டுத் தேடிப் பணத்தை புதைத்து வைத்து கேடு கெட்ட மானிடரே கேளுங்கள் கூடுவிட்டில் வாவிதான் போயின பின் பாரேயனுப் பிப்பர் பாவிகளந்தப் பணம்’

சுபாவிதயாவில் இக்கருத்துடைய
கவிதை பின்வருமாறு:
தென் தென் நிதன்கொட நோதவா
ஹௌம் தினமை
வ மொவ யதின்ஹட தன்தெவ
வடா பெம
தவ தவ லொபின் தன் ரெச்கர தபனு
கிம் சுபாவிதய
95வது கவிதை

‘நீதி வெண்பா’ என்ற தமிழ் இலக்கிய
நூலில் கீழ்வருமாறு செய்யுள்ளொன்று
உள்ளது.

‘தாமரை பொன் முத்துச்சவரன்
கோரோசனைப் பால்
டி மருதேன் பட்டு புனுதுசல்வா -
தாமளன்மற்றெங்கே
பிறந் தாலு மெல்வாரே
நல்லோர்கள் எங்கே பிறந்தாலுமென்’

நீதி வெண்பாவில் இச்செய்யுளில்
பொருளைக்கொண்டுள்ள சுபாவிதயாவில்
வரும் கவிதை பின்வருமாறு:
நொமின் மக பிநெதிவியக பசிது மெ தியத
குவென் அடுவ உபனத் லொவ நெணதிசத
தொசின் அதர புகுமன் வடமின் புதத
மடின் உபன் இதுவர பழுதிநெவ் மத
97வது கவிதை

நீதி வெண்பா:
துர்ச்சனரும் பாம்பும் துலையொக்கிலும்
பாம்பு
துர்ச்சனரை யொக்குமோ தோகையே
துர்ச்சனர் தாம்
எந்த வித்த தாலு மினங்காரே பாம்பு
மனிமந்திரத்தாலாமே வசம்’

இக்கருத்தை சுபாவிதயாவில்
கீழ்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

‘வி சுவத் துதன சக சதன் ரெகென சரு
நெணவத் ரஜதுமோ ஒவுண்ட தெத் இகரு
விசயுத் கொர உரக கட ரெதி மினி மஹரு
சலசத் ருவன் கிருழக ருவன்ட சொதுரு
77வது கவிதை

கீழ் வரும் கவிதை சுபாவிதயாவி
லுள்ள மிக பிரபல்யமானதொரு கவிதை
யாகும்.

பின் மத புதுண் சியயக் லதுவத் நிசரு
குண நெண பெலெள் யுது புதுமய
இதா கரு
எக புண் சதின் துருவெயி லொவ
கன அதுரு
நெக தரு ரெசின் எலெசட நொமவேய துரு
19வது கவிதை

சுபாவிதயாவின் இக்கவிதைக்கு நீதி
வெண்பாவின் கீழ் வரும் செய்யுள் மூலா
தாரமாக அமைந்தது.
‘கல்லார் பலர் கூடிக் காதவித்து
வாழினுனு
வல்லாணோரு வண்ணயே மாலூவுரே
அல்லாரும்
எண்ணிலா வான் மீனிலகி டினும்
வானகத்தோர்
வெண்ணிலா வாமோ விளம்பு’

இவ்வாறு அழகிய வண்ண முகவெடி
யின் ‘சுபாவிதய’ காவியத்தின் தமிழ் நீதி
இலக்கியங்களில் செலவாக்கு நேராகவே
காணப்பட்டுள்ளதன் காரணமாக அக்
காலச் சமுதாயத்தில் சிங்கள இலக்கிய
ஆசிரியர்களுக்குள்ள தமிழ் மொழி அறி
வையும், சிங்கள - தமிழ் இலக்கிய உற
வையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

நாங்கள் இற்றை வரையில் கவனிக்
கப்பட்ட அனைத்து நூல்களையும் தமிழ்
இலக்கியத்தில் செல்வாக்கு கொண்ட
தாகும். இவை தவிர தமிழ் மொழியில்
இருந்து சிங்களத்திற்கு மொழி பெயர்க்கப்
பட்ட நூல்களும் புராதன சிங்கள இலக்கியத்தில் உள்ளன. ‘வைத்திய சிந்தாமணி
பைஸ்தை சங்கரதும்’ என்ற நூல் அவ்வாறு
தமிழ் மொழியில் இருந்து மொழிப்
பெயர்ப்பு செய்த நூலாகும். ‘செலெந்
திர சிங்க’ என்பவர் இந்நூலினை எழுதி
யதாக் நூலில் குறித்துள்ளது. வைத்திய
கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவரான சந்திர
சேகருடைய மாணவரான செலெந்திர
சிங்கவின் தந்தை இராமச்சந்திர வைத்திய
ரத்ன பிராமணராவார். புராதன
சிங்கள இலக்கியம் தொடர்பாக சிறந்த
விமர்சகரான புஞ்சி பண்டா சல்லஸ்
கள் யின் கருத்தினைபடி ஜயவர்த்தனப்புர
காலப் பிரிவில் இலங்கைக்கு ஏறுகை தற்த

இந்த இராம சந்திர வைத்தியரதன் பிராமணம் அவர்கள் இலங்கையில் ஒரு வைத்தியப் பரம்பரையை உருவாக்கினர் என்பதாகும்.²³

புராதன சிங்கள இலக்கியத்தின் முக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்பட தொடங்கிய காலக்கட்டமாகச் சீதாவகக் காலப் பிரிவு கருதப்படுவது உண்டு. போர்த்துகேயர் கஞ்சையை வருகையோடு நிகழ்ந்திய கிறிஸ்தவசமயப் பரவல், பல தமிழ் நூல்களைச் சிங்கள மொழியாக்கியமை ஆகியன இக்காலத்தில் ஆரம்பமான இம் மாற்றங்களுக்குக் காரணமாகின் என இலக்கிய விமர்சகர்கள் கருதுவார். சிங்கள இலக்கியம் பெளத்த பிக்குமார்களிடமிருந்து இல்லறத்திலே பட்டவர்களின் (Iayman) கைக்கு மாற்றியமையும் இக்காலக் கட்டத்திலே தான் ஆரம்பமாகினா. இந்த மாற்றம் சிங்கள இலக்கிய களத்திலும், அதன் எல்லைகளிலும் மாற்றங்கள் நிகழ உதவின. புத்தர் பெளத்த மதம், பெளத்த பிக்குமார்கள் என மூன்று. அம்சங்களை வணங்கிய பின்னரே நூலை ஆரம்பத்திலே புராதன சிங்கள இலக்கியத்தில் தொடக்கத்தில் இருந்து வந்த மரபாகும் இம் மரபை மீறிக் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் வரும் கடவுளரை வணக்கி ஆரம்பமாகும் நூலொன்று இக்காலகட்டத்தில் எழுந்தது. அழகிய வண்ண முகவெடி என்ற கவிஞருடைய ‘குள்தன்தி னு ஹட்டன்’ என்பது அக்கவிதை நூலாகும்.

சீதாவக காலப் பிரிவுக்கு அடுத்த காலப் பிரிவு ‘நூவர்’ (கண்டி) காலப் பிரிவாகச் சிங்கள இலக்கியத்தில் சொல்லப் படுகின்றது. சிங்கள இலக்கியவரலாற்றில் இக்காலக்கட்ட இலக்கியத்தைச் சார்ந்த இரு பிரதான போக்குவரை காண முடியும். ‘காம’ உணர்வை முதன்மையாகக் கொண்ட காவிய மரபொன்றின் ஆரம்பம் சிங்கள இலக்கியத்தில் தொடங்கப்பட்டது. பல தமிழ் நூல்கள் சிங்கள மொழியாக்கப்பட்டமை அடுத்த முக்கியமான நிகழ்வாகும்.

‘கிறிமெடியாவே கவிது’ என்ற கவிஞர் கண்டிக்காலப் பிரிவைச் சார்ந்த தமிழ்

மொழியில் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு கவிஞராவர். ‘வேதாளன் கதா காவிய’ அவருடைய அவ்வாறான ஒரு மொழி பெயர்ப்புக்காலியமாகும். பழைய தமிழ் கதையொன்றை இவ்வாறு கூறுகிறார் என்ற கீழ்வரும் கவிதை கூறுகிறது.

பொரண மே கதாவய
தெமழேன் திபு கதாவய
பெம சித் இதாவய
கியம் வேதாளன் கதாவய’

சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் ‘வேதாளபஞ்ச வீலதி’ என்ற பெயரில் கூறப்படும் இக்கணத பின் தமிழ் கவிஞர்களால் தமிழாக்கப்பட்டது. கிரிமெடியாவே கவிது அதனைத் தமிழில் இருந்து சிங்கள மொழியாக்கினார். இதில் பத்மாவதி, சந்திராவதி, கிரா (கிளி), வீரசேவக, சூர்ம், சுரங்செட்டி, இலவுமக்கு, கபடிசேவக, சுராட்டநாபதி, மதனசேனி, இந்திராகௌரி, அருண்ட, திக்கன் அமைச்சர், மரண தானர்பதி, தண்டருப, தைவ பிரார்மண, ஹியினா வக்கண் ராஜ, உல்மாவதி, இந்திரா ஞானவதி, பிண்டபாத்திரதான, புங்க மசாரி, வேதாங்க, சிங்க, ஜீவித மரு, செபா விகட என்ற கதைகள் வருகின்றன. இந்நூலை ‘பெட்றிக் குறே’ என்றவர் 1872இல் கொழும்பிலுள்ள ‘கக்கினி பஹன்’ என்ற அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட்டனர்.²⁴

‘மகா பதரங்க ஜாதக கதா காவிய’ என்ற கவிதை நூலினையும் கிரிமெடியாவே கவிதை கவிஞரால் மொழி பெயரிக்கப்பட்ட நூலாகும். கொளதம புத்தரின் பூர்வஜன்மங்கள் தொடர்பாக கூறும் கதைகள் ‘ஜாதக கதா’ என்ற பெயரில் சிங்கள இலக்கியம் அழைக்கிறது இவ்வாறு ஐநாற்று ஐம்பது கதைகள் கொண்ட ‘பஞ்சிய பணச் ஜாதகய்’ என்ற நூலொன்று சிகிச்சை இலக்கியத்தில் உள்ளது. ஆயினும் மேற் குறிப்பிட்ட ‘மகா பதரங்க ஜாதகய்’ என்ற கதையொன்று அதில் கிடையாது. எனவே சமஸ்கிருத மொழியில் இருந்து தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வந்த கதையொன்று

கிரிமெடியாவே கவிது இவ்வாறு சிங்கள் மொழியாக்கினார், என விமர்சகரிகள் கருதுகிறார்கள். இந்தால் 1514 கவிதை கொண்டுள்ள நீளமான கதையாகும் முற் காலத்தில் தமிழில் இருந்த கதை யோள்கிறத் தான் இவ்வாறு சிங்கள் மொழியில் கூறுகிறார் என கவிஞரின் கீழ் வரும் இரு கவிதைகள் மூலமாக அறியப் படுகிறது.

தெழு சிங்கள கர
பவசா சிதன வெரசர
தமதலினி மஹ மெர
குபு விதிமெய் சிதன வெனிவர'
தெழமூண் கிவ் பொரண
சிங்கள பசின் மகியன
துடு வரதக் நொ கென
இவச மென கருதர நெணதி தன

இக் காவியத்தில் பராஜூ என்ற முனிவர், பஞ்சகெதா என்ற ஒரு பெண், வேதவியாசகாரி, கண்காயன், கத்தகாரி. குந்தாதேவி, என்ற பாத்திரங்கள் உள்ளன.

தமிழ் இலக்கியத்தில் பிரபலமான ‘ஹரிச்சந்திர கதை’ தன் உயிருக்கும் மேலாக உண்மையை காப்பாற்றிய மன்னர் குந்தாதேவி, என்ற பாத்திரங்கள் உள்ளன.

ஸ்கந்த குமார, வள்ளி மாதா திரும் ஸ்த்ரை காவிய எண்ண கருவாகக் கொண்ட ‘வள்ளி மாதா’ கதை தமிழ் இலக்கியத்தில் மிக பிரபலமானதொரு நூலாகும் ‘மாத்தறை அபயகோன விஜய சுந்தர முதலி’ இக்கதை சிங்களாக்கம் செய்து ‘வள்ளி மாதா’ என்ற காவிய நூலை எழுதினார். 188 கவிதைகள் கொண்ட இக்காவிய நூலில் கடைசி கவிதையான கீழ் வரும் கவிதை அக்கா வியம் தமிழிலிருந்து மொழி பெயர்ப்பு செய்யப்பட்டதெனக் கூறப்படுகின்றது. பொபய தெத பதல கழ கெதியத சவதிது லொபய வன கதாவகி தெழு பச ரெது அபயகோன் விஜய சுந்தரய முத விது லொபய சிதின் சிங்கள பசினி பத பெது

‘அமா ரசய’ என்ற கவிதை நூல் ஸாலி எலே மணிரதண்’ என்ற தேரர் எழுதின நூலாகும். அது ‘திரி நேத்திர பண்டித வீர பண்டு’ என்ற பாண்டிய தேச மண்ணருடைய கதைக் கொண்ட தமிழ் நூல் ஒன்றில் சிங்களாக்கம் என கருதப்படுவது உண்டு.²⁵

யாகங்கள் தொடர்பான காசியங்கள் கொண்ட இலக்கியமொன்று சிங்கள இலக்கியத்தில் தோற்றுத்திற்காக தமிழ் இலக்கியத்திலுள்ள யாகக் கவிதை நூல் களுமே காரணமாகின. ‘தெழு வடிக படுன்’ என்ற நூல் இதற்கு உதாரணமாகும். தமிழ் சொற்களைப் பரவலாக உள்ளடக்கிய இந்நூலிற்கு மூலாதாரமான தமிழ் நூல்கள் தொடர்பாக இவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளன.

தத்தென பிரிவரினா
செட வகுண்த வடினா
பொதவட ரெக சிடினா
எகெம ஜெத எதி வடிக படுனா
பொத உனா பெலுவயி
கவித துன் தஹ சயி
தெழு துன் தஹசயி
பாசா துன் தஹசயி

‘வடிக படுன்’ என்றது கண்டி அரசுக் காலப் பிரிவில் உள்ள ‘தொவில்’ என்ற அழைக்கப்படும் சாந்திச் சடங்கிகான்றாக இருக்கலாம் எனப் புஞ்சி பண்டாரசன்னஸ்கல கூறுகிறார்.²⁶

‘லோகோபாகாரய’ சிங்கள நீதி இலக்கியத்தில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு நூலாகும். கண்டி காலப் பிரிவில் சார்ந்த ‘இரண்ஸ் கலலே’ என்ற தேரர் இந்தாலை எழுதினார். ‘லோகோபாகாரய’ பாளி, சமஸ்கிருதம் மாத்திரமல்ல தமிழ் நீதி இலக்கியத்திலும் செல்வாக்குவாய்ந்த நூலாகும். தமிழ் நீதி இலக்கியத்தில் சிறந்த நூலான திருக்குறளின் செல்வாக்கு லோகோபாகாரய நூலில் பரவலாக உள்ளது. கீழ்வரும் உதாரணங்கள் அதற்கு சான்றாகும்.

திருக்குறள்:

‘அமிழ்தினு மாற்ற மினிதே தம்மக்கள் சிறுகை யளாவிய கூழ்’

வோகோபாகாரய:-

எம் ரசயட்டம் வெடி.
ரசயகி சுரண் புதின்னே
ஸடத் வெடி ரசெகி
தமா தருவன் ஷெனு சபொஜன்.
09வது கவிதை

திருக்குறள்:

தந்தை மகற் காற்று நன்றியவையத்து
முந்தியிருப்பச் செயல்'

வோகோபாகாரய:

தெகுரண் விசின் தம
தருவன்ட தென் நொமத தனனம்
வியதுன் சபா மெத இன்ட
இதிரிவ சிலப தெனு மெய்
10வது கவிதை

திருக்குறள்:

குழலினிதியாழினி தென்ப தம் மக்கள்
மழுவைச் சொற் கேளாதவர்

வோகோபாகாரய:

சவன் பினன சவ
நதட துடுவன தணோ வெவ்வறி
தம தருவன் பொழுத
வதன் நொங்க எதணோ
18வது கவிதை

திருக்குறள் நா வில் மாத்திரமல்ல
'முதுரை' நூலின் செல்வாக்குப் பெற்ற
கவிதைகளும் வோகோபாகாரயாவில்
உள்ளன.

முதுரை:

சிரியார் கெட்டாலும் சிரியரே
சிரியர் மற்றலாதார
கெட்டாலா கென்னாகும் சிரிய
பொன்னின் குட முடைந்தாற்
பொன்னாடு மென்னாடு
மண்ணின் குட முடைந்தக்கால்

வோகோபாகாரய:

இசரென் பிரிகுணத்
சுதனோ தமன் குண அடுநொகரத்
பிதுனத் ரன் பதுன
எதிபர அகய அடு நொவன மெனி
15வது கவிதை

முதுரை:

சாந்தனையும் தீயனவே
செய்திடி ஹுங் தாமவரை
ஆந்தனையும் காப்பா அறிவுடைவோர்
மாந்தர் குறைக்குந்தனையும்
ஞர்ரி நிழலைத்தந்து
மறைக்கு மாங் கண்டர் மரம்.

வோகோபாகாரய:

நசத்முத் துதன்
சுதனோ உட்டமவெட சலதத்
சதுன் துரு சிதினா
பொறொவ முவஹச சுவதவண மென்
44வது கவிதை

வோகோபாகாரய நூலில் பல இடங்களில் இவ்வாறு தமிழ் நீதி இலக்கியத்தின் நேர் மொழியாக்கங்களும், செல்வாக்குகளை பெற்றுக்கொண்ட சந்தர்ப்பங்களும் காண முடியும்.

புராதன சினிகள் இலக்கியத்திற்கு உரிய 'கணதெவி ஹேல்ல' யிக் எளிமையான முறையில் கருத்துக்களை வெளி யீடும் சிங்கள நீதி இலக்கியமாகும். கண்டி அரசு காலப் பிரிவினைச் சார்ந்த 'அத்தரகமராஜ குரு பண்டார' என்ற கவிஞர் இதில் ஆசிரியர் ஆவார். அறிவிற்கும் கல்விக்கும் மதிப்புச் செய்யும் நோக்கில் இது எழுதப்பட்டுள்ளது. நாலடியார், திருக்குறள், போன்ற தமிழ் நீதி இலக்கிய நூல்களின் செல்வாக்குகளைக் 'கணதெவி ஹேல்ல' யில் காண முடியும்.

நாலடியார்:

வைப்புழிக் கோட் படா வாயித்தீயிற்
கேடில்லை
மிக்க சிறப்பின் அரசர் செரின் வல்லார்
எக்கம் என ஒருவன் மக்கட்கு செய்வன
விக்கை மற்றலில் பிற.

கணதெவி ஹேல்ல:

திபு தெங்க சொர் சதுரன் கத
நொஹெனா
எசெட மனா வத் வதுரெனி வல
நொஹெனா
உக்தமனா சிலபம்மயி மது ரேகெனா

கண்ணதெவி ஹேஸ்ல் நாவில் வருகின்ற இக்கவிதை, நாலடியார் என்ற தமிழ் நீதி இலக்கியத்தில் வரும் மேற் குறிப்பிட்ட செய்யுள் கல்விஅதிகாரத்தில் வந்துள்ளது.

அரசியல் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் அனுகும் பொழுது கண்டி காலப் பிரிவு இலக்கிய அரசியலில் கடைசி மன்னர் ஆட்சி காலப் பிரிவாக கருதப் படுவதுண்டு. எனினும் இலக்கியக் கண்ணோட்டத்தில் அனுகும் பொழுது கண்டி காலப் பிரிவுற்கு அடுத்த காலப் பிரிவு 'மாதற்' காலப் பிரிவாக கூறுகிறது. இது புராதன சிங்கள இலக்கியத்தில் கடைசி பிரிவாகும். நவீன இலக்கியத்திற்கு ஏற்ற படி சிங்களக் கவிதை இலக்கியத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதை இக்காலத்திலே இருந்து காணலாம். பொது மக்களுடைய மொழி மாத்திரமண்றி பொது சனவாழ்க் கையும் இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கமாக கியமை அதன் விசேட போக்காகும். வெளசீக விடயங்களுக்கு இலக்கியத்தில் இடம் கிடைக்க தொடங்கின. மாதறக் காலப் பிரிவு காமக் கவிதைக் காலமாக சில விமர்சகர்கள் குறிப்பிடும் அனவில், காமம் உணர்வுத் தொடர்பான கருத்து களாக்கொண்ட காவிய நூல்கள் பல இக் காலகட்டத்தில் எழுந்துள்ளன.

'சின்ன முத்து கதாவ்' என்ற கவிதை நால் இக் காலகட்டத்தை சார்ந்த வொன்றாகும். மாதறயில் வசித்து வந்த 'சபே விதானே' என்பவர் இதன் ஆசிரியராவார். தமிழில் வந்த ஒரு கதையை எடுத்து இந்நாலினை எழுதியதாக இந்த ஆசிரியர் கூறுகிறார். அது பின்வருமாறு:

தெமழ பாசென் பெர
சிட பெவத ஆ மனஹர
கதாவக் கென தெஹர
கியமி செகெவின் மதக் கவிகர
தெண வதன மீரிய
அகன கெழியட தி ரிய
வெழூதெகுகே பாரிய
ஆசவ் வியதுனி கரபு காரிய

இக்கவிதைகளில் கூறியபடி இக்கதை பழைய காலத்திலிருந்து தமிழில் வழங்கி வந்த கதையாகும். சோழ நாட்டில் "அகோ ஸ்தினு" என்ற வர்த்தகருடைய மனைவியான சின்னமுத்துவின் கதை இதில் கூறப்படுகிறது.

"ஷிந்தாமணி தேவி கதாவ்" என்ற நூலும் தமிழர்களுடைய கதையொன்றைச் சிங்களத்தில் கூறும் நாலாகும். கீழ்வரும் கவிதை மூலமாக அது புலனாகிறது.

கண்ட ரச வண்ணே
கதாவக் கெதமழுங்கே
கிவிகர கியன்னே

அசவ் கெழியட கதுச வண்ணே.

'பஞ்ச பக்ஞய' என்பது சிங்கள - தமிழ்ச் சொற்கள் கலந்த ஒரு சோதிட நாலாகும் 'மிகின்தலை, மாளவியாவே படல கணிதயா' என்ற வருடைய நாலாக இது கருதப்படுகிறது. சபமுகர்த்தங்களைப் பார்ப்பதற்காக கணிப்பீடு செய்யும் பொழுது இலக்கங்களை தமிழ் சொற்களாலே இதில் கூறி உள்ளனர்.

'வயந்தி மாஜய அல்லது "மாதேவி சங்காரய"' என்ற நாலை 'வீதாகம தரி சிங்க கவிதிலக' என்ற புலவர் எழுதினார். கீழ்வரும் கவிதையில் இருந்து அது வேறொரு மொழியில் இருந்து எடுத்துக் கொண்டதென அறிய முடிகிறது.

தடுசே பா சித பெர
உபுடா புவத் புவ தர
ஹெழு பசினி கவிகர
பவிம் வியதுனி அசவ் கரதர

ஆனாலும் இக்கதை எந்த மொழியில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது எனக்கூறியில்லை. வயந்தி அல்லது மாதேவி சிலப்பதிகாரம், மனிமேகலை என்ற தமிழ் கவிதை நால் கவில் வரும் ஒரு பிரபல்யமான பாத்திரமாகும். இக்கவிதை கூறும் பல தமிழ் நால்களைத் தழுவிய மொழி பெயர்ப்பு நாலாக "வயந்தி மாலய'" அல்லது "மாதேவி சங்காரய'" கருதப்படுகின்றது.

தமிழ்மொழியிலும் நல்றாகப்தேர்ச்சி பெற்ற “பஸ்தியன் பெற்றா” என்பவரை சிங்கள பஞ்சத் தன்திரய்* என்ற நூல் தமிழிலிருந்து சிங்களமாக்கியுள்ளார். சிங்கள இராமாயணமும் அவ்வாறு தமிழிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்ட நூலாகும்.

கி.பி. 1848இல் உள்ளதாகக் கீழ்வரும் நூல்கள் கூறப்பட்டாலும் அவை நூலுரு வாக்கிட்ட வில்லை.

கண்ணோரங், கதாவ, காவியமல்தம காவேரி படுள், கமணி சக்கரய, கிரக வள்ள, தந்தர சாரய “தன் கடினய”* அ கெளி கதாவ, “தெமழ நிகண்டுவ” நவலோகர் சங்கிரக, பதச, பலஹாநெம்புர பதமினி நூவன் நழுவ, மடு புரய, இரா இபெத்தம, யஹன் ஹேல்ல, இரத்னசாரய இரச இரத்னாகரய, லங்கா விச்தரய வழி நடை, விகரண பொத, விசாகாவத, வேபுல்ல ப்ரசரணய, சடங்கங் வீதிய

எதுதி பூஜாவ, சல்ல வீதிய, சாரத திலகய, சுபவிதி ரதன மாலய, செடு கெழிய, சொழி கதாவ, ஹோநா மாலய என்பன அந்த நூல்களாம்.28 தற்போது காணக்கிடைக்காத இந்நூல்களிற் பல தமிழ் இலக்கியத்திலிருந்து மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டவை என்பதை அந்த நூல்களின் பெயர்களிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

ஒட்டு மொத்தமாக அவதானிக்கும் போது புராதன சிங்கள இலக்கியத்திற்கு தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்மொழி ஆகியவை அந்தியமானவை அல்ல, என்பது தெளிவு. புராதன சிங்கள இலக்கியத்தில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும், தமிழ் இலக்கிய செல்வாக்குகள் பலவீதவழியில் காணக்கூடிய தாயுள்ளன. ஆயினும் புராதன சிங்கள இலக்கியம் இச்செல்வாக்குகளை பெற்ற தன் காரணமாக அதில் அடிப்படையான அடையாளங்கள் பண்புகளை மீறவிசீலை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அடிக்குறிப்புகள்

01. எதிரிவீர சரச்சந்திர*	— சிங்கள நாவல் இலக்கியத்தின் வரலாறும் விமர்சனமும் - சமஸ் அச்சகம், மகறகம, (1951) பக். 01.
02. கனில் ஆரியரதண*	— தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - கொழும்பு (1991) பக். 331.
03. ஆனந்த குருகுலகுரிய*	— சிங்கள இலக்கியம் 1 - மகறகம (1961) பக். 37.
04. -----	— ----- பக். 381
05. க. செ, நடராசா	— ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி - கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க (1982) பக். 4 - 5.
06. மகா வம்சம்*	— முதல் பகுதி (தொகுப்பு) ஹிக்கடுவே சிறிசமங்கள் தேர மற்றும் தொன் அந்திரிஸ்தி சிலவா படுவன் துடாவே, (1952) கொழும்பு, பக். 40 - 41.
07. தம்பியா அடுவா கெடபதய* — (தொகுப்பு) டி. பி. ஜயதிலகா, கொழும்பு (1932)	
08. உறிச்செல்லே தமிழ் இரதன தேர*	— சிங்களத்தில் திராவிட செல்வாக்குகள் - திவுவபுட்டிய (1963) பக். 10.
09. -----	— ----- பக். 12

* இப் புத்தகங்கள் சிற்கள் மொழியில் எழுதப்பட்டவை.

சழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் போர்த்துக்கேயர் காலம்

— கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராசா
தலைவர், தமிழ்த்துறை
யாத். பல்கலைக்கழகம்

சழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் கால கட்டங்களை அரசியலாதிக்க நிலை நின்று வருக்கும் பொழுது யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலப்பகுதியை அடுத்துப் போர்த்துக்கேயர் காலப்பகுதியைக் கொள்வது வழக்காறாகும். சில ஆய்வாளர்கள் போர்த்துக்கேயர் காலத்தை யும் ஒல்லாந்தர் காலத்தையும் ஒன்றாக நோக்குவர்கள். கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசார நோக்கிலே இலக்கியம் படைக்கப் பட்டமை இவ்விரு காலப்பகுதிக்கும் பொருந்துமே எனினும் கல்வி சமூகப் பண்பாட்டுப் பேணுகை, சைவசமய நடவடிக்கைகள், சமயச்சார்பற்ற இலக்கியங்களின் தோற்றம், இலக்கியக் கொள்கைகள், அரசாட்சி முறைமை முதலானவற்றின் அடிப்படையிலே நோக்கும் பொழுது, போர்த்துக்கேயர் காலப்பகுதியையும், ஒல்லாந்தர் காலப் பகுதியையும் இணைத்து ஒரே காலப்பகுதியாக ஆராய்வதிலே சில பிரச்சினைகள் காணப்படுகின்றன. எனவே சழத்து இலக்கிய வரலாற்றினைத் துல்லியமாகத் தெரிந்து கொள்ளப் போர்த்துக்கேயர் காலப் பகுதியைத் தனியாகவும் ஒல்லாந்தர் காலப்பகுதியைத் தனியாகவும் நோக்குவது பயனுடைத்தாகும்.

“இலக்கியக்கொள்கைகள் வரலாற்று அடிப்படையிலே ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தோன்றுவனவாயினும் ஒன்று தோன்றிய பின் முந்தியவை மறைந்து

போவதில்லை. புதியனவாகத் தோன்றும் கொள்கைகளிலே பழையவற்றின் ஆம் சங்கள் மறை முகமாகவேனும் கலக்கின்றன” 1.

என்று பேராசிரியர் க. கௌலாசபதி அறிப்பிடுவதை இவ்விடத்திலே சட்டிக் காட்டுவது பயனுடைத்தாகும்.

1505 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே இலங்கையிற் தமது செல்வாக்கைப் பதிக்கத் தொடங்கிய போர்த்துக்கேயர் 1621 இல் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தினைத் தமது பூரண கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டு வருவதுடன் சழத்தின் தமிழ் பேசும் பகுதிகளிற் பெரும்பகுதியின் ஆட்சியுரிமையைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். 1658 இல் தமது ஆட்சிக்கத்தை ஒல்லாந்தரிடம் இழக்கும் வரை இவர்களது ஆட்சிநடைபெற்றது. ஆட்சியதிகாரம் மாறிய போதும் இவர்களது பண்பாட்டுச் செல்வாக்குக்குப் பின்வந்த காலப்பகுதிகளிலும் தொடர்ந்து வந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத் தக்கது.

போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி ஆளத் தொடங்குவதற்கு முன்னரே இங்கு கிறிஸ்தவ மதம் பரவத் தொடங்கி விட்டது. மன்னாரில் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவிய தமிழ் மக்கள் யாழ்ப்பாண மன்னரினாற் கொலை செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இப்பகுதி களில் பாரம்பரியமாக நிலவி வந்த சைவ

வழிபாட்டு மரபுகள், சடங்காசாரங்கள் அரசியல் மேலாதிக்கத்துடன் தடை செய்யப்பட்டுக் கிறிஸ்தவ வழிபாட்டு மரபு களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டது. பாரம்பரிய மத அலுட்டானங்களைக் கொஷிட விரும்பாத சைவப் புலமை வாய்ந்த தமிழ்நினர்கள் பலர்களுடைய விட்டுப் புலம் பெயர்ந்து தமிழ் நாட்டுக் குச் சென்று தமது சைவத் தமிழ்ப்பணி களைத் தொடர்ந்தனர். சிவஞான சித்தி யாருக்கு உரை கண்ட ஞானப்பிரகாசர் போர்த்துக்கேயர்காலத்திலே ஈழநாட்டை விட்டு இந்தியா சௌறு தமது பணிகளை மேற்கொண்டமையை உதாரணமாகச் சுட்டிக்காட்டலாம். இவரைப் போலவே இக்காலப்பகுதியில் வரணி ஆதினத் தில்லைநாதத் தமிழரான், அளவெட்டி வைத்தியநாத முனிவர் ஆகியோரும் ஈழத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து உள்ளனர் என்பர்-

ஆழநாட்டிலே மிகப்பழங்காலத்தில் இருந்து நிலவி வந்த, மரபு வழிக் கல்வி மரபும் போர்த்துக்கேயர் காலத்திலே நிலவடையத் தொடங்கியது. உயர் இலக்கண இலக்கிய சமயக் கல்வி மறைமுக மாகவே பயிற்றப்பட்டு வந்தது. இதனால் இக் காஸப்பகுதியில் புதிய இலக்கிய, இலக்கண சமயச் சார்பான நூல்கள் தோன்றுவதற்கு வாய்ப்பேற்றப்பட்டிருக்காது. ஒரு சில ஆக்கங்கள் உருவாகி யிருந்தாலும் அவை பாதுகாப்பற்ற குழுவில் படிப்படியாக அழிந்தொழிந்திருக்கும் என்று நம்பலாம்.

போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் சுதேச மொழிக் கல்விக் கூடங்கள் உருவாக்கப் பட்ட போதிலும் அவை ஆரம்பக் கல்வி யறிவு புகட்டும் நிலையங்களாகவே அமைந்திருந்தன என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது. வேதாகமத்தை வாசித்து விளங்கக் கூடிய அளவுக்கான 'வாசிப்புக்கல்வியே இப் பாடசாலைகளிற் பயிற்றப்பட்டது எனக் கருதலாம். உயர் இலக்கிய இலக்கணங்களை இவர்கள் போதித்தமைக்கான சான்றுகளைப் பெற முடியவில்லை.

கிறிஸ்தவ சமயச் கற்கை நெறிக்காகவே இவர்கள் பாடசாலைகளை நிறுவினர் எனலாம்.

"போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் யாழ்ப் பாஜக்கில் பணிபுரியவந்த பிரான் விலிகன் குகுமாரே முதன் முதலாக கோவிற் பற்றும் பாடசாலைகளை அமைத்து அங்கு எழுத்து, வாசிப்பு சமயம் என்பவற்றைப் போதித்தனர்." 3

என்று கலாநிதி பேராயர் எஸ். ஜெபநேசன் குறிப்பிடுகின்றார். 'எழுத்து வாசிப்பு என்பவை' எனக் குறிப்பிடுவதில் இருந்து பிரான்விலிகன் சபையினர் ஆரம்பக் கல்வியை வழங்கினர் என்பது தெளிவாகின்றது. தமிழ்க்கல்வி, தமிழ் இலக்கிய ஆக்கம் குறிப்பிடக்கூடிய வகையிலே போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிக் காலத்திலே வளர்ச்சி பெற்றிருந்திருக்கும் எனக்கூற முடியாதுள்ளது.

போர்த்துக்கேயர் காலத்திற்குரிய தமிழ் இலக்கியங்களாக இன்று நமக்குக் கிடைப்பவை ஞானப்பன்று, அர்சி. யாகப்பர் அம்மாண எனும் சந்தியோகு மையர் அம்மாண ஆகிய நூல்களே யாரும், இவையிரண்டும் கிறிஸ்தவம் சார்ந்தவையென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்காலப்பகுதிக்குரியதான் சைவ இல்லாமிய சார்புடைய தமிழ் நூல்களையோ அன்றிச் சமயச் சார்பற்ற ஆக் அறிவியல் இலக்கியங்களையோ காண முடியவில்லை. சமயப் பொறையில்லாதவர்கள் எனக் கூறப்படும் போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சியதிகாரச் செல்வாக்கு மற்றைய சமயச் சார்பான இலக்கியங்கள் தோன்றாமைக்கான பிரதான காரணியாகலாம்!

போர்த்துக்கேயர் காலத்து (தாடக) கூத்துக்களும் கிறிஸ்தவ சமயச்சார்புடையவையாகவே காணப்படுகின்றன. போர்த்துக்கேயர் காலத்திலே ஈழத்தில் நாட்டுக் கூத்துக்களை சிறப்புற்றிருந்தது என்று ஆய்வாளரிகள் கருதுகின்றனர். போர்த்

துக்கேயர் வருவதற்கு முன்னரே ஈழ நாட்டில் நிலவிய கூத்து மரபுகளைப் போர்த்துக்கேயர் தமது சமயப் பரப்பு தலுக்கு தக்கதாக மாற்றியமைத்துக் கொண்டனர். பாமரமக்கள் மத்தியிலே சமயக் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல வசதியான ஊடகமாக நாடகக் கலையைப் போரித்துக் கேயர் காலத்துச் சமய ஞானமார் பயன்படுத்தினர்.

போர்த்துக்கேயர் காலத்திலே தமிழ்க் கூத்துக்கள் பல்பரிமாண வளர்ச்சி நிலையைக் கண்டது என்று கலா திதிகி, மௌனகுரு குறிப்பிடுவர்.⁴ போர்த்துக்கேயர் காலத்திலே சிறில்லவ தேவாலயங்களில் தமிழ்க் கூத்துக்கள் ஆடப்பட்டன. தேவாலயங்களில் ஆடப்பட்ட கூத்துக்கள் பற்றி எஸ். ஐ. பெரரா பின் வருமாறு குறிப்பிடுவர்.

“தெளிவிப்பளையில் புனிதர்களான பேதுகு, பாவிலு பெயரால் ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. 16 8 3 ஆம் ஆண்டு இவ்வாலயத்தின் அபிஷேகத் தின் போது பல நாடகங்கள் நடிக்கப்பட்டன. இவ்வாலயங்களுக்கு அருளாமையில் நிரந்தர நாடகமேடை அமைக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் வரலாற்று நூல்கள் சான்று கூறுகின்றன.⁵”

தமிழ்க்கூத்துக்கள் போர்த்துக்கேய நாடக மரபுகளுடன் இணைந்து வளர்ந்தமை பற்றி கலாநிதி மௌனகுரு பின் வருமாறு குறிப்பிடுவர்.

“கத்தோலிக்கர் இலங்கையைஆண்ட காலம் ஸ்பானிய நாடக வரலாற்றில் உச்சமான காலமாகக் கணப்படுகின்றது. சிறந்த நாடகப் பாரம்பரியம் மிகக் ஒரு நாட்டில் இருந்து வந்த போர்த்துக்கேயர்கள் தம் மேரடு தமது நாடக மரபுகளையும் கொணர்ந்திருப்பர் என்பதில் ஆயமில்லை. ஆனால் அம்மரபுகளை அவ்வள்ளுமே தராது இங்கு இருந்த கூத்துமரபுகளுடன் இணைந்தனர் என்பதே வரலாற்றுக்கு ஒத்தகருத்தாகும்.⁶”

போர்த்துக்கேய மதகுருமார் அடிநிலை மக்கள் மத்தியிலே தமது சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்பச் சிறந்த ஊடக கமாக நாடகவடிவத்தைப் பயன்படுத்தினர் என்பதிற் கருத்துவேறுபாட்டுக்கு இடமில்லை. மதம் பரப்புதலையே பிரதான நோக்கமாகக் கொண்ட போர்த்துக்கேய குருமார் வாய்மொழி இலக்கிய மரபுவழி முகிழ்த்த இலக்கிய வடிவங்களுக்கே ஊக்கமளித்தனர் என்பதை இக் காலத் தெழுந்த இலக்கியங்கள் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன.

இக் காலத்திற்குரிய இலக்கியங்களாக இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் ஞானியப்பள்ளு, அரச்யாகப்பர் அம்மாண என்பவை களை விட வேறு நூல்களும் தோன்றி யிருக்கலாம். ஆனால் அவை பற்றிய சான்றுகளைப் பெற்றுமிடயில்லை.

ஞானப்பள்ளு

சமுதாய்திலே காலத்திற்குக் காலம் பள்ளுப்பிரபந்தங்கள் பல தோன்றியுள்ளன. போர்த்துக்கேயர் காலத்திற்குரிய தான் ஞானப்பள்ளுவின் ஆசிரியர் பெயர் அறியுமாறில்லை. இப்பள்ளின் கீறில்தவத்தைத் தமிழ்ப்புலவர் ஒருவர் எழுதியுள்ளார் என்பதை மட்டும் துணிந்து கூறலாம். இப்புலவர் தமிழ் இலக்கியத்திலும் நாட்டார் இலக்கியத் திலும் நல்ல பரிசுச்சயமுடையவர். என்பதை இந்நூல் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது என்பதை இந்நூல் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

ஞானப்பள்ளு, வேதப்பள்ளு என்ற பெயராலும் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதற்கு நூலின்கண் சான்றுகள் உள். கிறிஸ்தவத்தை வேத சமயமென்றும் கிறிஸ்தவர்களை வேதக்காரர் என்றும் அழைக்கும் வழக்காறு சமுதாய்திலே சிறப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே இன்றும் நிலவி வருகின்றது. கிறிஸ்தவ சமயத்தைப்பற்றி கிறிஸ்தவர் ஒருவரால் எழுதப்பட்ட இப்பிரபந்தம் ‘வேதப்பள்ளு’ என வழங்கியதில் ஆச்சரியமில்லை.

இந்நாலாசிரியர் போர்த்துக்கேயர் காலதீ தில் யாழிப்பாணத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பதில் கருத்துவேறுபாடில்லை. ஞானப்பள்ளில் இடம்பெறும் குயில் கூவல் என்னும் பகுதி இந்நால்தோன்றிய காஸம் பற்றியும் இந்நாலாசிரியர் வாழ்ந்த இடம் பற்றியும் அறிய உதவுகின்றது.

“பேரான பாராளும் பிடுத்துக்கால் மனுவென்றன பிறதானம் வீசவே கூவாய் குயிலே.”

இப்பாடவில் வரும் பிடுத்துக்கால் போர்த்துக்கல் நாட்டைக் குறிப்பதாகும். போர்த்துக்கல் நாட்டில் இருந்து ஈழ நாட்டை ஆட்சி புரியும் மன்னளை வாழ்ந்திய புலவர் அரசனோடு சேர்த்து இராசப் பிரதிநிதிகளையும் வாழ்த்துகின்றார்.

“நேரான மனினவர்கள் நேய அதிபதிகள் நீடுபிரி வாழுவே கூவாய்குயிலே”

அரச பிரதிநிதிகளாக இருந்ததேசாது பதிகளைத் திருப்பிப்படுத்தும் நோக்கம் இப்புலவரிடம் இருந்தமைக்கு இப்பாட்டு நல்ல உதாரணமாகும்.

“தழைவு பெற்ற யாழிப்பாண சத்திய கிறிஸ்தவர்கள் சந்ததமும் வாழுவே கூவாய் குயிலே”

கிறிஸ்தவ மதத்திலே ஈடுபாடு கொண்ட புலவர் தான் சார்ந்திருந்தமதத் தையும் தம்மையானும் அரசையும் வெளிப் படையாகவே விதந்து பாடுகின்றார். போர்த்துக்கேயர் காலக் கல்வி இலக்கியத் துழல் ஏத்தன்மைத்தாக அமைந்திருந்தது என்பதைக் கண்டு கொள்ள ஞானப்பள்ளு சிறந்த சான்றாக அமைகின்றது. ஆனால் வர்க்கத்தின் அனுசரணையுடன் தோன்றும் எந்த ஒரு இலக்கியமூல் அவ்வரிக்கத் திணையும் அவர்களது செயற்பாடுகளையும் வாழ்த்துவதையும் நியாயப்படுத்துவதையும் இலக்கிய வரலாற்றிலே பரக்கக் காணலாம்.

பள்ளுப் பிரபந்தத்தின் அமைப்பையும் போக்கையும் நன்கு கடைப்பீடித்து இப்பிரபந்தத்தினை இயற்றிய புலவரின் கவிதா ஆற்றலை நீரில் முழுவதும் காண முடிகின்றது. தமக்கு முன் தோன்றிய பள்ளுப் பிரபந்தங்களில் மாத்திரமன்றிப் பிற்கால இலக்கியங்களிலும் நீதி நால் களிலும் நல்ல பரிச்சய முடையவராக இவர் இருந்திருக்கின்றார் என்று துணிந்து கூறலாம். எனினும் பொதுவாகப் பள்ளுப் பிரபந்தமுகவரிற் காணப்படும் சிருங்கார ரசத்தை ஞானப்பள்ளிலே கலக்கவிடாமல் மிகுந்த அவதானத்துடன் செயற்யட்டிருக்கின்றார். கிறிஸ்தவச் சார்புடைய இலக்கியங்களிலே சிருங்காரச் சுவை இடம் பெறுவது மிகவும் குறைவாகும். பரணிப் பிரபந்தத்தில் இடம் பெறும் கடைத் திறப்பு எனும் சிருங்கார ரசம் மிகக் பகுதியை இரட்சனிய யாத்திரிகா ஆசிரியர் முற்று முழுக்கக் கிறிஸ்தவ சமய நெறிக் குப் பயணபடுத்தியமையும் இந்த மரபிறுக்கத்தின் தாக்கமாகலாம்.

இப் பள்ளுப் பிரபந்தம் யேசு சபையினைச் சேர்ந்த செபஸ்தியான் பொன்சோ சவாமிகளின் அனுசரணையுடன் பாடப்பட்டது என்பதை இப்பள்ளுப் பிரபந்தத்தின் ஆசிரிய வணக்கம் தெளிவு படுத்துகின்றது. இப்பிரபந்தத்தினைப் பாடிய புலவர் தமது ஞானம் செபஸ் தியான் பொஞ்சோ சவாமிகளையே கொள்ளுகின்றார்.

“—
நாதனுத் தமயேசு தோழமைச் சபைய தனில் நன்மை குடி கொண்ட முனிவன் நம்பியசன் ஞாசிபதி னுனாலுகர் பணகள்மிக தழுவாதி யற்றி வருவோன் சேதங்களே தங்கள் பேதங்க வீல்லாத செவ்வள்ளி யாம் பெருஞ்சோச் செக் கெனுந் தெசிகரி ஒதுவியாற் பணினிலை செப்பத்து னிந்தேனம்மா...”

செவ் வள்ளியாம் பெருஞ்சீர்ததேசி கண் என ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது செபஸ் தியான் சுவாமிகளே ஆகும். செபஸ் தியான் சுவாமிகள் 1644ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் இருந்த யேசு சபையினரின் கலாசாலையிலே தலைவராக விளங்கி யவர். 1650 ஆம் ஆண்டு இவர் தென் னிற்தியாவுக்கு மாற்றலாகிச் சென்றார், எனவே ஞானப்பள்ளி 1650க்கு முன்னர் பாடப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பது தெளி வாகிஸ்தரது.

சிறந்த ஒரை வளமும் கவிச்சிறப்பும் கொண்ட ஞானப்பள்ளி சமுநாட்டிலே தோண்றியபோதும் அதன் களமும் தளமும் சமுநாட்டுக்குரியவையாக அமையாமையும் குறிப்பிடக்கூடியது. பாடு பொரு ஞாம், பின்னணியும் நாட்டு வருணானையும் சமத்துத் தமிழ் மரபுக்கு அப்பாற பட்ட வரையிலேயே அமைந்துள்ளமையும் குறிப்பிடக்கூடிய அமிகமாகும். பள்ளியர் உரோமாபுரியையும் ஜெருசலேம் நாட்டடயும் விதந்து பாடும் பகுதியை இதற்கு வகை மாதிரியாகச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்பவும் கிறிஸ்து வின் புகழை தமிழ்கிறிஸ்தவரிகள் மத்தியில் நிலைநிறுத்தவும் ஞானப்பள்ளி பாடப்பட்டிருக்கின்றது என்பதனை இதில் இடம் பெறும் பாடல்கள் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன. கல்வியறிவற்ற பொதுசனங்களுக்கு கிறிஸ்தவத்தைப் புலப்படுத்த எழுந்த இப்பள்ளுப் பிரபந்தத்திலே இடம் பெறும் அறிவுறுத்தல் என்னும் பகுதி கற்றவர்களுக்காக எழுதப் பட்டது போலத் தெரிகின்றது. வென்பானிருத்தம், கட்டளைக் கலிப்பா முதலான யாப்பு வடிவங்களைக் கையாண்டு கலையோட்டத்தைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தி அறிவுறுத்தற் பகுதி பாடப்பட்டுள்ளது. கிறிஸ்தவத்தின் பெருமையை மாத்திரமன்றிக் கிறிஸ்தவமஸ்லாத மற்றைய மதங்களை மூடமதங்கள் என மறுத்துரைக்கும் தன்மை வாய்ந்த பாடல் களும் அறிவுறுத்தல் என்னும் பகுதியிலே இடம் பெற்றுள்ளன.

இப்பள்ளுப் பிரபந்தத்திலே இடம் பெறும் ஒவ்வொரு கூறுகளுக்கு முடிவிலும் இல் 'அறிவுறுத்தல்' என்னும் பகுதி இடம் பெற்றுள்ளது. குயில் கூவல் என்னும் பகுதிக்குப் பின்னர் பின்வரும் அறிவுறுத்தற் பாடல் அமைந்துள்ளது.

"பாசவனை யானபுவி வாழ்வை மிக வாகவெண்ணிப் பாதகம் தான் மனுவோர் ஆசைதவி ராமல்மணி வாயிதளர் லாகியு

ராதிதனை யேநினை கிளார் வாசமனு வேறினை தோவறிவ தோகனவில் வாடுமள தோ முடியுநாள் தேசமென்ன தேகமென்ன தேவியென்ன தேடியென்ன தேநாடு தேடுநலனே"

மழை பொழிதல் என்னும் பகுதியின் பின் பின்வரும் அறிவுறுத்தறபாடல் இடம் பெற்றுள்ளது.

"ஈட்டியீட்டிப் புதைக்குப் தனங்களும் இரப்ப வர்க்கொன்று மீயாம ணங்களும் மூட்டி மூட்டி முழு நர குக்கிடு மோச வாழ்க்கையும் முந்துகு ணங்களும் கூட்டை விட்டுயிர் போகின்ற வேளையீற் கூடி நம்முடன் வாராது மாந்தரே போட்டு வித்தொழி லம்பரத் தாதிமுன் போக வேணும் புரியுஞ்ச ணங்களே

இத் தன்மைத்தாகவே 'அறிவுறுத்தற்' பாடலின் அமைகின்றன. இப்பாடல் கள் கவிஞரின் புலமை வனத்தைக் காட்டுவதோடு இப்புலவரின் சமய நோக்கையும் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றது. இவர் சைவராக இருந்து கிறிஸ்தவத்திலே பிரவேசித்தவர் என்பதையும் அறிவுறுத்தறபாடல்களை நூண்ணியதாக ஆசர்யவோர் அறிவர். இப்புலவருக்குப் பின்னணியிலே கிறிஸ்தவ சமயம் மாத்திரமன்றி

கிறிஸ்தவ பாதிரியார் ஒருவரும் இருந்து செயற்பட்டிருக்கின்றார் என்று கருத இடமிருந்து. சனங்களே என விழிப்பது கிறிஸ்தவ மதகுருமாரின் வழக்கமாகும். பள்ளுப்பிரபந்த அமைப்பிலே அறிவுறுத்தற் பகுதி இடம்பெற மதகுரு ஒருவரின் ஆலோசனையும் காரணமாக இருக்கலாம் என்று எண்ணத்தோன்றுகின்றது. அறிவுறுத்தற் பாடல்கள் யாவும் பிரச்சாரத்தல்லை கொண்டவையாகவே காணப்படுகின்றன. நீதி போதனைகளுக்கேற்ற அழகான நேரிசை வெண்பாக்கள் பல அறிவுறுத்தற் பாடல்களாக இடம் பெற நிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. தாம் கருதிய பொருளை இலகுவாகப் புலப்படுத்தவே புலவர் வெண்பா யாப்பினைக் கைப்பாண்டார் எனக் கருதலாம். உதாரணமாகப் பின்வரும் வெண்பாவைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

“வஞ்சினமும் பொய்யும் வழக்கின முமிழுந்து
நெஞ்சறிய நானும் நெறிகடந்தாற் -
கொஞ்சமிது
மாக்களே உங்கள் மன நினைவு
வார்த்தைகளை
யாக்கு மொருவனுக்கு மன்பு ..”

வாய்மொழி இலக்கியப் பாரம்பரியத் தோடு இயைபுட்டு நாடகப்பண்புடன் சாதாரண மக்கள் மத்தியில் வழங்கிய பள்ளு இலக்கிய வடிவத்தினைச் சமயப் பிரசார நோக்கத்திற்குப் பயன்படுத்திய புலவர் தமது நோக்கத்தில் வெற்றி பெற நூள்ளார் என்பதை ஞானப்பள்ளியைப் படிப்போர் உணர்வர். ஞானப்பள்ளு மக்கள் மத்தியிலே நாடகமாக நடிக்கப்பட்டதா என்பது பற்றி அறியமுடிய வில்லை. பள்ளுப்பிரபந்தங்களுக்கு உரியதான் இசைப்பண்புகளை இப்பள்ளுப்பிரபந்தம் கொட்டிருந்தபோதும் இடைக்கால, பிற்கால இலக்கியங்களில் இடம் பெறும் பாடறிசந்தங்களையும் உள்வாங்கியுள்ளமையையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. அரிச்சந்திர புராணத்தில் சந்திரமதி புலம்புவதாக அமைந்துள்ள “பனியால்

நனைந்து வெயிலால் உலர்ந்து” என்னும் பாடலின் சந்தத் தினை ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியரும் அவ்வாறே கையாண்டுள்ள மையை அவதானிக்கலாம். உதாரணமாகப் பின்வரும் பாடலைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

“மனுவாயே டுத்தவுடல்

மடியாதி ரூப்பதிலை

மகராச மெய்த்த விமலன்

கணமாயு ரெத்தபடி

கதிரோன்மு முக்கிடிகள்

கடல்குழ்பு விக்கு லமெலாம்

அனலாலெ ரிக்கு முதல்

அடியார்பி மைக்கவருள்

அரசேய ஸிப்ப வெனவே

நினைவாலு மிக்குடைய ஒளியாலு

முத்தர் சொல்

நிலை தேடு முற்ற மனுவே”

அரிச்சந்திரன் கதையை நாடகமாகப் பார்த்து இரசித்த மக்களுக்கு அந்த நாடகப்பாடல்களில் இருந்த சுடுபாட்டினை உணர்ந்த புலவர்தாழும் அதே ஒசை ஒழுங்கிற் பாடல்களை யாப்பது பயணத்திற்கு என்று கருதியிருக்கலாம். போர்த்துக் கேயர் காலத்திலே ஈழத்தில் ஏழுத்த ஞானப்பள்ளு எனும் பிரபந்தத்திற்கு ஈழத்து இலக்கிய வசலாற்றிலே சிறப்பான தோர் இடமுண்டு என்று துணிந்து கூறலாம்.

சந்தியாகு மாயோர் அம்மாளை

போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் ஏழுத்த கிறிஸ்தவ சமயச்சார்புடைய இலக்கியங்களுள் சந்தியாகு மாயோர் அம்மாளை என்னும் அர்ச்யாகப்பரி அம்மாளையும் ஒன்றாகும். இவ்வம்மாளை தெல்லிப்பளையில் வாழ்ந்த பேதருப்புலவரால் 1647இல் இயற்றப்பட்டது என்பதை இதன் பொதுப்பாயிரம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இப்பொதுப் பாயிரத்தைப் பேற்றுப்புலவரின் மாணாக்கர் ஒருவர் பாடியுள்ளார். அர்ச்யாகப்பரி அம்மாளை ஏற்றிய பல செய்திகளையும் போர்த்துக்கேயர் கால சமய நடவடிக்கை

களையும் அறிய இவ்வம்மாணவிஸிடம் பெறும் பொதுப்பாயிரமும் சிறப்புப்பாயிரமும் உதவுகின்றன.

தெல்லிப்பளையிலே கட்டப்பட்ட பேதுரு தேவாலயத்தில் இப்புலவர் ஞானஸ்நாணம் பெற்றவர் என்றும் அறிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும் அறிய முடிகின்றது. பேதுரு தேவாலயத்திலே ஞானஸ்நாணம் பெற்றமையான் இவருக்குப் பேதுரு என்ற கிறிஸ்தவப் பெயர் குட்டப்பட்டிருக்கலாம். ஞானஸ்நானத்திற்கு முந்திய இவரது பெயரையோ, இவர் கல்வி கற்ற மரபினையோ அறிய முடியவில்லை.

போர்த்துக்கேயர் காலத்திலே கத்தோலிக்கம் தமது சமயப்பணிகளை மேற்கொண்டிருந்த முக்கியமான இடங்களில் தெல்லிப்பளையும் ஒன்றாகும்- போர்த்துக்கேயருக்குப் பின் வந்த ஒல்லாந்தரும் பிரித்தானியரும் தமது மத நடவடிக்கை கணக்குரிய பிரதான இடங்களில் ஒன்றாகத் தெல்லிப்பழையைத் தெரிவு செய்த மைக்குப் போர்த்துக்கேயரின் சமய நடவடிக்கைகள் அங்கு அவ்வாலயத்தில் குழுமியிருக்கும் பக்தர்கள் யாவரும் கேட்கும் படி அம்மாணக்குரிய ஒஸையுடன் படிக்கப்படுவது வழக்காறாகும். இவ்வாறு அடியார்கள் கூடுமிடத்தில் படிக்கப்படுவதற்கு கெணப் பல அம்மாண போன்ற இலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்கக் கூடும். கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களிலே இவ்வாறு படிக்கப்படும் (பாராயனம் செய்யப்படும்) மரபுக்கும், சைவ ஆலயங்களிலே படிக்கப்படும் பிள்ளையார் கதை சித்திரபுத்திரனார் கதை கண்ணகி வழக்குரை முதலானவை படிக்கும் மரபுக்குமிடையே ஒர் ஒற்றுமை நிலவுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. புராணபடனமரபின் சாய வூடனே இப் “படிப்பு மரபும்” காணப்படுகின்றது சௌவாயைங்களில் நிகழ்ந்த இப்படிப்பு மரபினை கிறிஸ்தவ குருமார் தமது சமயமரபுக்கு ஏற்ற வகையிலே மாற்றியமைத்துள்ளனர் எனக்கருத இடமுண்டு.

சந்தியாகு மாயோர் அம்மாணவின் நிறைவுப்பகுதி (முடிவுரை) இதனை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வழிபாட்டு மரபுடன் இருக்கப்போயிருந்த மரபொன் றிளை விளங்கிக்கொண்டு அந்த மரபிலே இவ்அப்மாணயும் பாடப்பட்டுள்ளது. எனத்துணிந்து கூறலாம்,

“சந்தியாளின் கதையைத் தர வனி யிலுள்ள வர்கள் மெச்சியறியவென்று மேவு யாழ்ப்பாண மதில் பச்சீலைப் பள்ளி யென்னும் பற்றிக் கிளாவியிலே நம் பணருள் செறிந்து நானிலமும் தான் விளங்கும் கொம்பாஞ்சதே சேசுக் கூட்டத்திலுள்ளவர்கள் செழிக்குநதி குழ்ந்த தென் கரையில் முன்னாக வெளிப்படச் செய்தல் விடத்தில் மேவுங்கிரந்தமதைக் கேட்டு மனமகிழக் கேளாதோர் கேட்டுவர நாட்டுத் தமிழ்ப்படுத்தி நந்திருக்கள் தந்தவுரை. நெல்லி ஆயியுண்டு நீரில்நூற்றுமின்று சொல்லின் வழுவுழுண்டு குரியனிற் குற்றமுண்டு கல்லார் மனத்திலிருள் கற்றோர்களம் விளங்கும் எல்லாமறிவோர் எனப் பழுது சொல்லாமல்...”

‘சந்தியாகு மாயோர் கதையை’ “நாட்டுத் தமிழ்ப்படுத்தி” என ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது சாதாரண மக்களை மனங்கொண்டு சமய நோக்கிலே இவ்வம்மாண பாடப்பட்டது என்பதைத் தெளிவுறுத்துகின்றது புலவர் ஆற்ந்த இலக்கியப்பயிற்சியிடையவர் என்பதை ‘நெல்லிலுமியுண்டு, நீரில்நூற்றுமின்று’ என வரும் நாலடியார் கட்டும் தொடர் புலப்படுத்துகின்றது. பிற்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம் பெறும் நூற்றுப்பயன் கூறும் பான்யிலேயே இவ்வம்மாணவின் நிறைவுப்பகுதியும் அமைத்துள்ளமை குறிப்பிடக் கூடியதோர் அமிசமாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் இருந்த மாணிக்கவாசகர் வரை அம்மாண அமைப்பினைக் கையாண்டுள்ளனர். முற்காலத்தில் எழுந்த அம்மாணகளுக்கும் பிற்காலத்தில் எழுந்த அம்மாணங்களுக்குமிடையே பல

வேறுபாடுகள் உண்டு, அர்ச் யாகப்பர் அம்மானை தோன்றிய காலகட்டத்திலே தமிழ்நாட்டிலே தோன்றிய அம்மானை களும் கதைகளும் அம்மானைகளாகி காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. நாட்டார் இலக்கிய வழக்கில் இருந்துமுகிழ்தித் பல இலக்கிய வடிவங்களும் காலப்போக்கிலே காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்ப மாற்றமடைந்து வந்தமையை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே பரக்கக் காணலாம்.

சந்தியாகு மாயோர் கதை ஈழத்திலே அம்மானை யாகம் பாடப்படுவதற்கு முன்னர் தமிழ் நாட்டிலே விருத்தப்பாவினாலும் அகவலினாலும் பாடப்பட்டுத் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியிலே வழக்கிவந்துள்ளது என்பதை பின்வரும் சிறப்புப் பாயிரப் பகுதி தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“பாண்டிக்கரையதனிற் பரதர்கள் கோத்திரத்தோர் வேண்டு சந்தியாகுகதை விருத்தப்பாவாயுறைத்தார் ..
அம்புவியெங்கும் அரியக்திர்போல் விளங்கும் கொம்பாஞ்யதேயேசுக்

கூட்டத்திலுள்ளவர்கள் கூடலெலும் மதுரைக் கொற்றநகர் தன்னில் வந்து பாடுமகவல் பழுதில்லாப் பாவாக்கி இங்கனுப்பும் புல்தகழும் ஏற்றவர்

சொற்படிக்கும் சங்கத்தைச் சேர்ந்திருக்கும் சர்க்குருக்கள் சொற்படிக்கும் எங்குமொரு பொருளா

மேகபரனருளால் அங்கிருக்கு மலரிலிறை செந்தேனை தங்கமளி யெடுத்துத் தானொன்றாய கூட்டுதல்போல் துங்கக்கவிதை செய்யத்துணிந்தேனே யம்மானை

பலவேறு இடங்களிலுமிருந்து தாம் பெற்ற தகவல்களை யெல்லாம் தொகுத்து

அம்மானையாகப் பாடுவதாகப் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார். தேனீ பலவேறுமலரீகளிலுமிருந்து தேனை எடுத்துக்கொண்டு வந்து கூட்டிவைப்பதுபோல் இவ்வம்மானையைத் தாம் பாடுவதாகப் புலவர் குறிப்பிடுவது அவரது முயற்சியைப் புலப்படுத்துவதோடு சுவை பயப்புதாகவுமள்ளது.

யாழ் ப்பாணக் குடாநாட்டைச் சேர்ந்த பச்சிலைப்பள்ளிப் பற்றிலுள்ள கிளாலியெள்ளும் இடத்திலே அர்ச் யாகப் பருக்குக் கட்டப்பட்ட ஆஸ்தித்திலே வருடாவருடம் நடக்கும் திருசிமாவின் போது இவ்வம்மானை சிறப்புற்றிருந்த மையும் ஒரு காரணமாகலாம்.

பேதுருப்புலவரை ஆரிய கோத்திரத் தோன் எனப் பொதுப்பாயிரம் குறிப்பிடுவதால் இவர் பிராமணராகவோ அல்லது ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் மரபிலே வந்தவராகவோ இருக்கலாம் என ஜாகிக்க முடிகின்றது. யாழ்ப்பான் மன்னர் பரம் பரையிலுள்ளவர்களும் கத்தோலிக்க மதத்தினைத் தழுவியமைக்கான சான்றுகள் உண்டு.

யேசு சபைக் குருவான (கொம்பாஞ்சதே யேசு கூட்டம்) சுவாங்கறுவாலூயில் என்னும் மதகுரு சேட்டுக்கொண்டதற் கிணங்க இவ்வம்மானை பாடப்பட்டுள்ளது,

சாதாரண மக்கள் மத்தியில் வழங்கி வந்த இலக்கிய வடிவங்களிலுமாடு தமது சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்புவதில் கிறிஸ்தவ மதகுருமார் அதிக ஆர்வம் காட்டினார். ஆரம்பகாலத்தில் படிப்பு வாசனையற்ற அடிநிலை மக்களே பெருமளவிற் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவினர். இம் மக்களுக்கு கிறிஸ்தவ உண்மைகளைப்புரிய வைக்க அவர்கள் மத்தியில் வழங்கிய மொழி, இலக்கிய வடிவங்களைச் சமயம் பிரசாரத்திற்குப் பயன்படுத்தினார். கத்தோலிக்க மதகுருமார் நாட்டார் இலக்கிய வழிவரும் இலக்கிய வடிவங்

களைத் தமது சமயப் பரப்புதலுக்குக் கையாண்ட முறைமை பற்றி முன்னரே ஒற்றிப்பிட்டுள்ளோம்.

ஸம்நாட்டிலே சமயப்பணிபுரிந்த இறில் தவ மதகுருமார் தமிழ்நாட்டிலும் சமயப் பணி புரிந்துள்ளனர். தமிழ்மொழி மூங்கும் இவ்விரு நிலப்பகுதிகளுக்குமிடையே இவர்கள் ஊடாடியமையால் தமிழகத்து இலக்கியப் பண்புகள், இலக்கிய வடிவங்கள் அங்குமிங்கும் பரிமாறப்பட்டு வந்தன வென்றே கொள்ளவேண்டும்.

போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் ஸமுத்தில் எழுந்த சந்தியாகுமாயோர் அம்மானை ஒசை வளத்திலும் பொருள்நயத் திலும் சிறந்து காணப்படுகின்றது என்பதிற் கருத்து வேறுபாடிருக்க முடியாது.

முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்த போர்த்துக்கேயர் குத்தோலிக்க இறில்தவ மதத்தைப் பரப்புவதிற் காட்டிய ஆர்வத்தில் விளைவாகவே முற்குறிப்பிட்ட இரண்டுநால்களும் தோற்றம் பெற்றுள்ளன என்னாம். இக்கால அரசியல் சமூக போருளாதார காரணிகளை உற்றுநோக்குமிடத்துக் குத்தோலிக்கம் காராத இலக்கியங்கள் நோன்றுவதற்குரிய வாய்ப்பு மிக அரிதாகவே இருந்திருக்கின்றது என்பது புலனாகின்றது.

போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் ஸம்நாட்டின், சிறப்பாக யாழிப்பாணக் குடாநாட்டின் சமய கல்வி நடவடிக்கைகள் இரகசியமாகப் பேணப்பட்டமை பற்றிச் செவி வழிக்கதைகள் பல நிலவுகின்றன. மேலாண்மை பெற்ற அரசாதிக்கப்போக்கு கணுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாதவரை யிலே கட்டுண்டிருந்த மக்கள், கற்றல்

கற்பித்தல், யாத்தல் முதலானவற்றிலே வெளிப்படையாக ஈடுபாடு காட்டமுடியாத சூழ்நிலையில் சிறப்பான இலக்கியங்கள் தோன்றும் என்றோ கையளிக்கப்படுமென்றோ ஏதிர்பார்க்க முடியாது. இத்தகைய குழலிலே ஸமத்து இலக்கிய வரலாற்றிற் போர்த்துக்கேயர் காலத்தையும் ஒல்லாந்தர் காலத்தையும் இணைத்து நோக்குவதற்கு இடர்ப்பாடு தருவதாக அமைகின்றது.

இக்காலத்து இலக்கியங்களின் பாடு போருளாசச் சமயம் அமைவதற்கு அரசாதிக்க மேலாண்மையே பின்னனிக் காரணியாகத் தொழிற்பட்டிருக்கின்றது என்பதை இக்காலப்படுத்திக்குரியதான் இலக்கியங்கள் இரண்டு னாடும் தெளிவாகக் காண முடிகின்றது.

அடிக்குறிப்புக்கள் :

1. சிவத்தம்பி கா. ஸமுத்தில் தமிழ் இலக்கியம்
2. கைவாசபதி க. இலக்கியமும் திறனாய்வும் பக். 86 1972.
3. ஜெபநேசன் எலி. இலங்கையிலே பத்தொண்பதாம் நாற்றாண்டுத் தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சி - 1992-
4. மௌனகுரு சி. பழையதும் புதியதும் - பக். 53 - 60
5. Petera S. G. Jusils in Ceylon 1941 P. 94- 107
6. மௌனகுரு சி. மு. கு. நா. பக். 56

தமிழ்யல் ஆய்வில் தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்கள் இர் ஆய்வு

செல்வி றஜனி செல்வரட்ஜைம்
தமிழ் சிறப்புக்கலை பகுதி II (B)
யாழ் பல்கலைக்கழகம்

தென்னிந்தியாவிலே எத்தனையோவரலாற்று முக்கியத்துவமான கருதுவங்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள் தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்கள் பற்றியும், அவற்றில் இடம்பெறும் தமிழ்யல் செய்திகள் பற்றியும் ஆராய்வோம். தென்னகத்தில் ஏறக்குறைய 37 ஊர்களில் அகழ் வாராய்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டுள்ளன. முதன் முதலில் சென்னைக்கு அடுத்துள்ள பல்லவாரத்தில் முற்காலப் பொருட்கள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டன. சென்னை மாநிலக் கல்வெட்டு ஆய்வுத்துறையினர் கல்வெட்டுக்களைப்படி எடுத்து ஆராய்ந்து அவற்றை எல்லாம் தொகுத்து ஆண்டு முடியில் அறிக்கையாக (1887) வெளி யிட்டார்கள்.

பிராமி (Brahmi) என்னும் ஒரு வகை எழுத்துக்கள் பொறித்த கல்வெட்டுகள் பற்றிய ஆய்வு தமிழகத்தில் 1903 ஆம் ஆண்டில் தான் ஆரம்பமாகியது. வெங்கோபராவ் கீழவனவு என்ற இடத்தில் கண்டுபிடித்த பிராமிக் கல்வெட்டே இவு ஆய்விற்குத் தொடக்கப் பணியாக அமைந்தது. 1905 ஆம் ஆண்டுவரை படி யெடுக்கப்பட்ட அனைத்துக் கல்வெட்டுகளும் “தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகள்” (South Indian Inscriptions) என்ற பெயரில் வெளி யிடப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தில் பிராமியின் காலம் சி. மு. 300 முதல் சி. பி. 400 - 500 வரை எனக் கொள்ளலாம். அவைபற்றி இனி நோக்குவோம்.

பாண்டிச்சேரி மாநிலத்தில் உள்ள அரிக்க மேட்டில் 1945 ஆம் ஆண்டு சேரி, மோற்றிமர் வீலர் அகழ்வாய்வு மேற்கொண்டபோது பிராமி வரிவடிவம் பொறித்த மட்பாண்டங்கள் கிடைத்துள்ளன. புதுக்கொட்டையிலிருந்து 9 கல் தொலைவில் ‘சித்தன்ன வாசல்’ என்னும் இல்லூர் அமைந்துள்ளது. (388 of 1914). தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திருச்சோவிலூருக்கு அடுத்துள்ள அரகண்டநல்லூரில் கிடைத்து துள்ள கல்வெட்டு தென்னேரி, தலைகுரையிறு, செம்பியன் மாதேனி, திருமுக்கூடல், ஜம்பை, காமராசவல்லி, பொன்னமராவதி, பிரம்மதேசம், திருபுவனி, விரிஞ்சிபுரம் முதலான ஊர்களிலும் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.

மேலும் உத்தரமேசுரக் கல்வெட்டு மருகாலத்தை பிராமிக் கல்வெட்டு (407 of 1906), மதுரை மாவட்டத்தில் ஆணையலை (457 of 1906), அதே மாவட்டத்தில் திருப்பரங்குன்றம் (335 of 1908), மாங்குளம் (அரிட்டா பட்டி - 460 - 65 of 1906), முத்துப்பட்டி (58, 59, 60 of 1910), வரிச்சியூர் (38 of 1908), அழகர்மலை (70 - 79 of 1910), கருங்காலக்குடி (561 of 1911), கீழவனவு (135 of 1908), மேட்டுப்பட்டி (சித்தர்மலை 45 of 1908), விக்கிரமமங்கலம் (உண்டான் கல்லு - 621, 622, 623 of 1926), கொங்கரி புளியங்குளம் (55, 56, 57 of 1910), புகனு (புகனியூர் - 361 - 48 of 1927 - 28), அரசலூரி

(1961—62, பக்-10), வட ஆரிச்காடு மாவட்டம் மாமண்டூர் (171 of 1939—40), திருச்சிராப்பள்ளியரவட்டம் ஜயர்மலை (கோங்கு 15—8—73, பக். 201—203) முதலான இடங்களில் பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுகள் புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு Epigraphy Report இல் வெளியிடப்பட்டன.

எல்வானூர், மைசூர், சமணர்மலை, கரடி மலை, கொற்கை, அலக்கரை, உறை யூர் முதலான இடங்களிலே கிடைத்த பாளன் ஒடுக்களிலே பிராமி எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. தமிழகத்தில் பாளன்டிய நாட்டில் தான் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் அதிகமாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. I. Mahadevan, Corpus of Tamil Brahmi Inscriptions, R. Nagaswami கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கு, பக். 57—73) இவையெல்லாம் பல ஆண்டுகளில் பல அறிஞர்கள் பலரும் முயன்று கண்டுபிடித்தவையாகும்.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கு கிணறு போது இற்றைவரை அகழ்வாராய்ச்சி மூலம் கிடைத்த சான்றுகளைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது விரிவான தகவல்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனினும் இது வரைபெறப்பெற்ற தமிழ்பிராமிக்காசனங்களின் அடிப்படையிலே, அச் சாசனங்கள் இடம்பெறும் தமிழியல் செய்திகள் பற்றியும், அவற்றின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் பற்றியும் நோக்குவோம்.

நம் முன்னோர்கள் கல்லில் காணப்படும் வடிவங்களைக் கண்டு அவைகளைப் படைப்புகள் என்றும், தெய்வ மொழி என்றும், புதையல் உள்ள இடத்தினைக் குறிக்கும் குறிப்பு என்றும் குறிப்பிட்டனர். வெள்ளையர் ஆட்சிக்குவந்து கல்வி முறை மாற்றியபோது இங்குள்ள கல்வி மூலத்துக்கள் தென்படலாயீன, இராமரின் பாதம்பட்டு அகலிகை உயிரிப்பெற்று எழுந்ததுபோல் ஆங்கிளேயரின் ஆராய்வால் கல்வெட்டுக்களுக்கு அறிமுகம்

கிடைத்தது. தமிழ்ப் பிராமிக் காசனங்களில் இடம்பெறும் செய்திகள் யாவும் இதனுள் அடங்கிவிட்டன என்று சொல்ல இயலாது. கிடைத்த கருவிகளைக் கொண்டே இது வடிக்கப்படுகின்றது.

தென்னிந்தியாவிலுள்ள தமிழ்ப் பிராமிக் காசனங்களில் பெரும்பாலான செய்திகளை நோக்கின் அவை அனைத்துமே சமணக் குகைகளில் இடம்பெற்ற செய்திகளையும், அச்சமணர்களுக்கு அரசர்களும், வணிகர்களும், ஏணையோரும் பள்ளி அமைத்த மைய பற்றியும், வழங்கிய கொடைகள் பற்றிய செய்தி களுமே காணப்படுகின்றன.

மீனாட்சிபுரத்திலுள்ள கல்வெட்டுகளில் சமண சமயத்தைச் சார்ந்த ‘கணிநந்தன் சிரியகுவன்’ என்பவருக்கு நெடுஞ்செழியன், பணவன், கடலன், வழுதி என்பவர் பள்ளி அமைத்துக் கொடுத்த தைக் குறிக்கிறது. கடலன் முதலான பெயர்கள் பாண்டியர்களுடைய குலப்பெயர்களாகும். இவை கி. மு. 3 ஆம் நாற்றாண்டினைச் சார்ந்தவை ஆகும். அரசன் பிறப்பித்த ஆணைகளாயினும் சரி, கல்வெட்டுக்களாயினும் சரி அவைகள் பெரும்பாலும் சமயம் தழுவிய கொடையைப் பற்றிக் குறிப்பனவாகவே உள்ளன. ஆயினும் வரலாறு, கல்வி, மருத்துவம், ஊராட்சி முறை, நீதி முறை ஆகியவற்றைக் கூறும் பல கல்வெட்டுகளும் கிடைத்துவதன். இவை நமக்கு இதுவரையில் கிடைத்திராத சில புதிய இலக்கியங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன.

மேலும் அக்காலத்திலே சமணர்கள் சமூகத்தில் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவம்—அவர்களது ஆதிக்கத்தன்மையும் புலனாகின்றது. அத்துடன் இக்காலப்பகுதியிலே சமயப் பொறைக் கல்வை இருந்தமையும் அனுமானிக்கூடியதாகவுள்ளது. ஆந்திர நாட்டு மக்கள் பெருவாளியாகப் பெளத்த மத்தைத் தழுவியிருந்தனர் என்பதை அசோக சாசனம் 13 ஆம் கல்வெட்டுத்

தெரிவிக்கின்றது. குண்டுர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பட்டிப்ரோவிலும் கி. மு. சி ஆம் நூற்றாண்டில் பொறி த் தகல் வெட்டுக்கூறும் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. அசோகரது காலத்தில் தெரிகில் காஞ்சிபுரம் புத்தமகத்தின் கருமபீடமாய் விளங்கியதென்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையை ஆண்ட தேவனம்பிய திஸ்ஸன் என்னும் மன்னனுக்கு அம்மானாகிய அரிட்டர் என்னும் பெளத்த துறவி அசோகனது மகனான மகேந்திரனுடன் பாண்டி நாட்டில் பெளத்த சமயத்தைப் பரவச்செய்தார். அந்த 'அரிட்டன்' என்பவர் வாழ்ந்த மணைக் குகைக்கு அருகில் உள்ள ஊருக்கு அவர் பெயரே வழங்க வாயிற்று. அதுவே இந்த அரிட்டாபட்டி என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். இக்கல்வெட்டுக்கணைக் கொண்டு சமணத் துறவிகள் சந்திர குப்த மௌரிய வின் காலத்திலேயே தென்னாடு போந்த னர் என்னும் சமணர் கூறிறும், அசோகன் காலத்திலேயே பெளத்த துறவிகள் தமிழகம் போந்து சமயப் பிரசாரம்செய்தனர் என்றும், அசோகனது கல்வெட்டுச் செய்தியும் உறுதிப்படுத்தலைக் காணலாம். மாங்குளம், அரிட்டாபட்டிக் கல்வெட்டு கல்விக்குந்து; பாண்டிய அரசர் சமண மதத்திற்கும் ஆதரவு அளித்தனர் என்பது புலனாகின்றது. தமிழகத்தில் ஒரு சாரா ரிடம் சமண மதம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த செய்தியைச் சங்க இலக்கிய வாயிலாகவும், பிற்காலத் தேவார - திவியப் பிரபந்தங்கள் மூலமாகவும் நாம் அறிகிறோம். சமய வரலாற்றில் இக்கல்வெட்டுகள் இலக்கியங்களில் கிடைக்காத பல புதிய செய்திகளைத் தருகின்றன.

மேலும் அழகர் மலை, திருப்பரங்குன்றம், திருவாதழூர், குன்றக்குடி போன்ற ஊர்களை வெளையத் தலங்களாகவோ, சிவ ஸ்தலங்களாகவோ நாம் இலக்கியங்களில் காணகிறோம். ஆனால் அங்கெல் லாம் சமண மதம் ஊடுருவியிருந்ததை இக்கல்வெட்டுகள் முன்தான் அறியமுடியும்.

கின்றது, அதிதூடன் அங்கு வாழ்ந்த சமணக்குரவர்களின் பெயர்களை நாம் அறி கின்றோம். ஆணைமணையில் 'அரிட்டம்' என்பவரும், மருகால்தலையில் 'வெங்காயபன்' (வெங்காயபன்), கருங்காலக்குடியில் 'அரிதி' (அரிட்டி), அழகர் கோயிலில் 'காசபன்', மாங்குளத்தில் 'கணியநந்த' ஆசிரியர்போன்ற சமணக்குரவர்கள் சமயப்பணி செய்த செய்தியும் தெரியவருகின்றது. 'கணியநந்த' என்பது சமணர்கள் வைத்திருந்த பல கணங்களின் அல்லது சங்கங்களில் 'நந்தி கணம்' என்ற சங்கத்தைக் குறிப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. மட்பாண்டங்களில் கிடைத்த பிராமி எழுத்தை நோக்கும்போது அவை பாமரமக்களிடம் பரவலாக வழக்கிலிருந்ததாக என்ன முடிகின்றது.

அடுத்து தமிழ்ப் பிராமிக் சாசனத் தில் வரி வடிவம் - அமைப்பு முறை பற்றி நோக்குவோம். வட பிராமிக்கும் - தென் பிராமிக்கும் இடையில் வரி வடிவில் சிறு வேறுபாடுகள் உண்டு. தமிழ் கத்தில் கடைச் சங்க காலத்தில் வழங்கிய எழுத்து முறை (Script) பற்றி அறிவதற்குக் கூடப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் துணை நிற்கின்றன. தென்னிந்தியாவிலே பிராமி எழுத்து வருவதற்கு முன்னே தமிழர் ஒரு வகையான தமிழ் எழுத்தை எழுதிவந்தனர். அந்தத் தமிழ் எழுத்து பிராமி எழுத்து வந்த உடனேயே முறைந்துவிடவில்லை. காலப்போக்கில் பழைய தமிழ் எழுத்து பையப்பைய மறைந்து போகப் புதிய பிராமி எழுத்துப் பரவத் தொடங்கியது. அதன்பிறகுதான் பிராமி வரிவடிவத்தில் மாறுதல்வடையத் தொடங்கி வட்டெடுத்தாக உருவடைந்தது. இவற்றிற்கு நீண்ட காலப் பாகுதி தேவைப்பட்டிருக்கும், அரிட்டாபட்டி, கழுகுமலைக் குகையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிராமி எழுத்துக்கள் பற்றி 1907 ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டுத் துறையின் அறிக்கையில் இப்பிராமிக் கல்வெட்டெடுத்த தமிழ் எழுத்தின் தோற்றுத்தையும், வளர்ச்சியையும், வட்டெடுத்தின் தோற்று வளர்ச்சியையும் விளக்குகின்ற அறிய சான்றாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்தில் இதுவரை கிடைத்

தள்ள இக்கல்வெட்டுகள் இடமிருந்து வலமாகவே எழுதப்பட்டவையாக உள்ளன. ஆதலின் இவை கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சாரிந்தவை என்று கொள்வதால் தவறில்லை.

கொங்கர்புளியங்குளம், அழகர்மலை இவ்விரண்டு இடங்களில் உள்ள பிராமி எழுத்துச்சொற்றொடரீகளின் கடைசியில்

ஷ தூ >

இக்குறிகள்

காணப்படுகின்றன. இவை வாக்கியத்தின் முடிவைக் காட்டுகின்றன என K. V. சுப்பிரமணிய ஜயர், ஐ. மகாதேவன், D. V. மகாவினிகம் ஆகியோர் கருத்தின்றனர். எனி னு ம் இது வேறு ஏதோவான்றைக்குறிக்கிறதென மயிலை சினி வேங்கடசாமி குறிப்பிடுகின்றார். புக்ஞர் கல்வெட்டில் எழுத்துக்கள் வளர்ச்சி பெற்றனவாகக் காணப்படுகின்றன. ‘அ’ என்ற எழுத்து இடைவெளியில் றி சேர்த்தெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. உயிர்மெய்யில் இகரத்தைக் குறிக்கும் குறி வளையத் தொடங்குகின்றது. ‘ற’ கரம் வளர்ச்சி பெற்றுக் காணப்படுகின்றது. ‘முந்று’ போன்ற சொற்களில் மெய்யைக் குறிக்க புள்ளி காணப்படுகின்றது. புள்ளியில்லா உருவே அரையோடு கூடிய உருவாகும். சாணை உயிரோடு சேரும்போது உருபு திரிந்தும் தமிழ் எழுத்துக்கள் வழங்குகின்றன என்பது தொல்காப்பியத்திலிருந்து அறியலாம். ஆதலின் மு. ள. ற. ன இவற்றை உயிர்மெய் வகை என்று அமைத்தல் வேண்டும், எழுத்துக்களின் உருவ அமைத்தொண்டு இவற்றை முன்று காலங்களைச் சேர்ந்தவையாக மகாதேவன் கருதுகிறார்.

- 1) முதற் காலம் — கி. மு. 1, 1
நாற்றாண்டு
- 2) இடைக்காலம் — கி. பி. 1, 2
நாற்றாண்டு
- 3) கடைக்காலம் — கி. பி. 3, 4
நாற்றாண்டு

இவ்வெழுத்துக்கள் பற்றிய அன்மைக் காலக் கருத்துக்களாக மகாதேவன் குறிப் பிடுவற்றை, கலாநிதி சி. கிற்றம்பலம் அவர்கள் தனது ‘பண்ணைய தமிழகம்’ என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“திரு. மகாதேவனின் கால வரையறைப்பை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதில்லை” என்பதாகும். அகரத்தோடு கூடிய உயிர்மெய்யைக் குறிக்க எழுத்தின் தலையில் ஒரு கோடு இடப்பட்டுள்ளது. இக்கோடு இல்லாவிடின் பெய்யாகத்தான் கொள்ளல்வேண்டும். மொழி அறிந்தவர்கள் சொல் அறிந்து வேறுடைத்த வாசத்தல் வேண்டும். எழுத்துக்கள் இம்முறையில் எழுதப்பட்டன என்பதை முதன் முதலில் ‘பட்டிப்புரோஜு’என்னும் இடத்தில் கிடைத்தக் கல்வெட்டிலிருந்து Dr. பீழுலர் என்பார் கண்டுபிடித்தார்.

‘கணிய்’, ‘விரிய்’, ‘பளிய்’, ‘வழுதிய்’ முதலை சொற்களில் இகரத்தின் பின்னர் ‘ய்’ வருவது குறிக்கத்தக்கது. தொல்காப்பியத்தில் ‘இகரயகரம் இறுதி விரவும்’ என்று ஒரு சூத்திரம் உள்ளது. ‘அன்’ என்ற விகுதி ‘பண அன்’, ‘கடல் அன்’ (கடலன்). இரு அன் (இருவன்) என்ற சொற்களில் தனித்தே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘அ’ என்ற விகுதி மீண்டும் வேற்றுமை உருபாக இங்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது; என்பதை ‘அந்தை அ’ என்று வருவதிலிருந்து காணலாம். திருவாதலூரிலுள்ள சாகனத்திலே ‘ர’ என்ற எழுத்து நேர்கோடாக இல்லாமல் பாம்புபோல வளைத்து எழுதப்பட்டுள்ளது. குன்றக்குடியிலுள்ள கல்வெட்டேழுத்துக்களில் ஒரு மாற்றம் தெரி கின்றது. இங்கே எழுதப்பட்டுள்ள எழுத்துக்களைச் சுலடியில் பார்த்தால் எவ்வாறு தலைகீழாகத் தெரியுமோ அதேபோன்று இங்கு எழுத்துக்கள் தலைகீழாய்ப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

புகளுரில் ஒரு கல்வெட்டில் 'இரும் பொறை' என்றும், மற்றொன்றில் 'இரும் புறை' என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. சொல்லின் இறுதியில் 'ன்' நும், வருமொழியில் 'இ' கரமும் வரும் இடங்களிலெல்லாம் 'இ'கரம் மறைந்துச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. உ-ம். ஆக; மகன் + இளங்கடுங்கோ = மகன்னங்கடுங்கோ. இதுபோன்ற சில இடங்களில் 'ன்' நும் மறைந்து, 'இ' யும் மறைந்து காணப்படுகிறது. கடுங்கோன்கீ இளங்கோ = கடுங்கோளங்கோ. குறுகி மகன்' என்ற சொல்லில் 'ன்'கரம் சொல்லினீ முதலில் வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. அரசுசலூரில் கிடைத்துள்ள மூன்று கல்வெட்டுகளுள் முதலிரண்டு கல்வெட்டு கண்ணும் இடமிருந்து வலமாகப் படித்தாலும், மேலிருந்து கீழாகப் படித்தாலும் ஒரே மாதிரியுள்ளதைக் காணலாம். இவை இசைத்துறையிலும், கூத்துக்குறையிலும் பாடவல்ல எழுத்துக்களை நினைவுறுத்துகின்றன. உத்தரமேருரில் உள்ள கல்வெட்டு குடவோலை (தேர்தல்) முறைகளை மிக விரிவாகத் தெரிவிக்கிறது.

மீனாட்சிபுரக் கல்வெட்டு கூவதில் நெடுஞ்செழியனின் சாலகண் (சலகன்) இளஞ்சுடிகள் என்பான் குறிக்கப்படுகின்றான். மனைவியின் உடன் பிறந்தான் 'சாலகன்' எனக் குறிக்கப்படுகின்றான். யாற்றாரைச் சேர்ந்த இரு கல்வெட்டுக்களில் சேர மன்னர்களுடைய மூன்று தலைமுறை கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. சிறந்த வரலாற்றுச் செய்தியாகும். பிராயிச் சாசனங்களில் வரும் "கொட்டு பித்ததை" என்ற சொல்லுக்கு 'கொடுப்பித்த' என்று மகாதேவன் பொருள்கூறுகின்றார். அழகர்மலைக் கல்வெட்டிலே, மதுரையைச் சாரிந்த பல வணிகர்கள் குறிக்கப்படுகின்றனர். எருமி நாட்டில் உள்ள 'குமுமர்' என்று சித்தன்ன வாசல் கல்வெட்டு குறிப்பது ஆக்காலத்திலேயே 'நாடு' என்ற பிரிவு வழக்கில் இருந்ததை உணர்த்துகின்றது.

சமூகத்துடும்பிகள் ஒருவன் திருப்பரங்குள்ளத்திலுள்ள சமணர் இருக்கக்கூடிய தானம் வழங்கியுள்ளான். 'சமூம்' என்பது இலங்கையா! என்பது ஆய்விற்குரியது. பாண்டிநாட்டில் கிடைத்துள்ள பிராயிக்கல்வெட்டுக்களில் அவர்கள் முறையே 'சமூவாளனிகள்', 'மனைவன்னனகள்' என்ற நல்ல தமிழ்ச்சொற்களிலேயே குறிக்கப்படுகின்றனர். ஆகையால் தமிழ் மொழியும் பிராகிருத மொழியும் அறிந்தவர்களாலே அவை எழுதப்பட்டன என்பது தெளிவு. அத்துடன் பேச்சுத்தமிழில் இவை எழுதப்பட்டுள்ளன. தென்னார்க்காடு மாவெட்டம் - ஜம்பை என்னும் ஊரில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒரே வரியிலமைந்த நான்கு அடி நீளமுடைய கல்வெட்டு ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இக் கல்வெட்டு தகரூரில் ஆட்சிசெய்த அதிகமானுடைய தாகும். இம்மன்னனே ஒள்ளை வகு குநெலிக்கனி ஈந்தவனுமாவான்.

பொதுவாகவே தமிழ்ப்பிராயிச் சாசனங்கள் சங்க இலக்கியங்களுடன் சேர்ந்த பல வகைகளில் தென்னிந்திய வரலாற்றுக்கு மெருகூட்டுவனவாக அமைகின்றன. இவை காணப்படும் இடங்கள், இவற்றில் வரும் அரசியல், வணிகம், சமயம், இசைபோன்ற இன்னோர்ன்ன குறிப்புக்கள், இவற்றின் எழுத்து வரிவடிவங்கள், மொழிநடை ஆசியன ஆக்கால சமுதாயத்தில் இவை பெற்றிருந்த முக்கியத் துவத்தினை எடுத்தியம்புகின்றன.

மேற்கு றிப்பிட்ட வகையிலே தொகுத்து நோக்குமிடத்து பரந்து விரிந்த தென்னகத்திலே குடத்துள் விளக்குப் போல எத்தனையோ செய்திகள் மறையுண்டு இருக்கின்றன. எனினும் ஆசாய்ச்சியாளர்களின்றும், வரலாற்றறிஞர்களின்றும் முயற் சியின் வெளிப்பாடாக கல்வெட்டுகளும், இதரபல தொல்லியற் சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள்ள தமிழ்ப்பிராயிச் சாசனங்கள் பற்றிய தகவல்கள், குறிப்புக்கள் இங்கே கருக்கி வடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை பெரும்பாலும் குன்றுறை தவசியர்களுக்கு தானம் கொடுக்கப்பட்ட செய்திகளைக்

குறிப்பனவாகவும், குடைகளிலும்-பாறை களிலும் செதுக்கப்பட்டனவாகவும் காணப்பட்டுள்ளன, எனினும் இச் சாலையில் எந்தனையோ செய்திகள் எள்ளுளி என்னைபோல் கரந்துறைந்துள்ளன. அவற்றினை ஆராய்ச்சி என்னும் செக்கினுள்ளே இட்டு ஆட்டுவித்தால் நிறைந்த தமிழியல் செய்திகளும் - அவற்றின் வரலாற்று முக்கியத்துவங்களும் புனர்க்கும், எனினும் கிடைத்த தமிழ்ப்பிராமிச்சாஸங்களையும், தமிழியல் செய்திகளையும், அரவாற்று முக்கியத்துவத்தினையும் திரட்டி எழுதியுள்ளேன்.

“தென்னவன் நாட்டுச் சிறப்பும் செய்கையும் கண்மணி குளிர்ப்பக் கண்டேன்”

உதவிய நூல்கள்

வேறுப்பிள்ளை ஆ.,
(1967) சாசனமும் தமிழும்

சிறந்துபைம். சி. க.,
பண்டைய தமிழகம்

யேறுப்பிள்ளை. ஆ.,
தமிழ் இலக்கியத்தின் காலமும், கருத்தும்
பிள்ளை. கே. கே.,
தென் இந்திய வரலாறு (முற்பகுதி)

இராமன். K. V.,
பாண்டியர் வரலாறு

தாக்காமி. இரா.,
கல்லூர் சொல்லும்

வெள்ளையாப்பட்டு சுந்தரம்.,,
கல் சொல்லும் கதைகள் இராசமாணிக்கணார். மா.,
கல் வெட்டுக்களில் அரசியல், சமயம், சமூதாயம்.
வெங்கடசாமி. மயிலை. சினி.,
கலப்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம் கோவிந்தராசனார். சி.,
தமிழக வரலாற்றுச் செய்திகள் இராகவையங்கார். மு.,
சாசனத்தமிழ்க்கவி சரிதம் சுந்தரேசவாண்டையர். வை.,
கல் வெட்டு மூலமும் விளக்கவுரையும்
வெங்கடசாமி. மயிலை. சினி.,
சங்ககாலத்துப் பிராமிக் கல் வெட்டு எழுத்துக்கள் ஆப்பாத்துரை. கா. குமரிக்கண்டம் அல்லது கடல் கொண்ட தென்நாடு நாக்காமி. இரா.,
கல்வெட்டியல் (தொல் எழுத்தியலும் கல்வெட்டியலும்)
ஆப்புசுவாமி. சு. பாகூர் புலவர்.,
வரலாற்று வடிவங்கள் காசிநாதன் நடன். தாமோதரன். கு.,
கல்வெட்டு (ஓர் அறிமுகம்) மார்க்சியகாந்தி. நா. செல்வி.,
(மூலம் சிவராமமூர்த்தி C) தமிழாக்கம் இந்தியக் கல்வெட்டுக்களும் எழுத்துக்களும் S. Gurumurthy Archaeology and Tamil culture சிந்தனை - தொகுதி 2- இதழ் - 2 - ஆடி - 1984.

அரசவை இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் குலோத்துங்க சோழனுவர்

— ஓர் ஆய்வு நோக்கு

திரு. ர. குமரன்

தமிழ் சீறப்புக்கலை பகுதி 11
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

சோழப் பெருமளினர் காலத்தில் எழுந்த அரசவை இலக்கியங்களில் [Court Literature] குலோத்துங்க சோழனுவராவும் ஒன்றாகும். தமிழ்மைப் புரந்த அரசனை மனித விகித வும் திருப்பதிப்படுத்தவும் அரசவைக்கவிஞர்களால் பாடப்படும் இலக்கியங்களை அரசவை இலக்கியங்கள் எனப் பொதுவாகக் குறிப்பிடலாம். ஆனாலும் வர்க்கத்தின் நவங்களுக்கு இத் தகைய இலக்கியங்களில் அதிக முதன்மை கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். அரசவைக்கவிஞரான ஒட்டக்கூத்தர் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனைப் பாட்டுடைத் தலைவணாகக் கொண்டு இப்பிரபந்தத்தைப் பாடியிருக்கிறார்.

ஒட்டக்கூத்தர் ஆனால் வர்க்கத்துக்குச் சார்பாக இங்ஙனம் கவிபாடப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. சோழர்அவையிலே விகிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இராசராசன் என மூன்று அரசர் காலத்திலே யும் அவைக்களாப்புலவராக இருந்தவர் கூத்தர் அவர்களாலே ஆதரிக்கப்பட்டவர்.

“... செம்பியன் திருக்கைப் பங்கயஞ் சிறக்கத் தந்தன படுக்கக் கம்பளம் பரக்கக் குங்குமம் பதிக்கக் கங்கணம் பரிக்கக் குஞ்சம்...”
(தமிழ் நாவலரி சரிதை)

எனத்தான் மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட திறத்தை ஒட்டக்கூத்தர் தனிப்பாடலொன்றில் பதிவு செய்கிறார். இம் மன்னர்களுள் ஒருவரானாலே கூத்தருக்கு “அரசவாற்றங்கரையில்” ஓர் ஊர் பரிசாக வழங்கப்பட்டது. “கூத்தனார்” என இன்றும் அது அழைக்கப்படுகிறது.

“பாடுங் கவிப்பெரு மாணவாட்டாக் கூத்தன் பாதாம்புயத்தைச் குடுங் குலோத்துங்கச் சோழனென் ரேவெனச் சொல்லுவனே”

எனக் குலோத்துங்கன் பாடியதாகத் “தமிழ் நாவலர் சரிதையில்” வரும் பாடல், மன்னர்கள் அவர்மேல் வைத் திருந்த மதிப்புக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டு. இப்பரஸ்பர மதிப்பும் அன்புமே தமிழைப் புந்த சோழமன்னர்கள் மூவர் மீதும் ஒட்டக்கூத்தைர் உலா பாடத் தூண்டிற்று. உலாப்பிரபந்தம் மட்டு மன்றிக் குலோத்துங்கசோழன் மீது விணவைத்தமிழ் ஒன்றும் கூத்தர் பாடியுள்ளார்.

கூத்தரின் ஆனாலும் வர்க்கக்கச் சார்புணர் வும், அதன் நணில் காட்டிய அக்கறையும் இவ்வுலாக்களில் தெளிவாகப் புயப் படுகின்றன. சோழப்பேரரசிலே தளரிச் சிகள் உண்டான்போதும், அப்பேரரசிலே வம்சமாற்றம் ஏற்பட்டபோதும் எதுவுமே

நடக்காதது போலப் பாடி ஆனாம் அரசுக்கு மக்கள் மதிசியில் ஆகாவு தேடுகிறார். கூத்தமின் இவ்வரிய சேவைக் காக மன்னரான் அளிக்கப்பட்ட பட்டந் தான் ‘கவிச்சக்ரவர்த்தி’ என்பது. முதலாம் குலோத்துங்கன் மீது பரணி பாடி அவன்து அனுசரணையைப் பெற்ற சயங்கொண்டார் எவ்வாறு கவிச்சக்ர வர்த்தியானாரோ அவ்வாறே கூத்தரும் கவிச்சக்ரவர்த்தியானார். கம்பருக்குக் கிடைத்த கவிச்சக்ரவர்த்திப் பட்டம் வேறு ஒட்டக்கூத்தருக்குக் கிடைத்த கவிச்சக்ரவர்த்திப் பட்டம் வேறு. முன்னையது கவிச்சகவையை அடிப்படையாக்கிகொண்டது; பின்னையது அரசு சார்பை நிலைக்களாகக் கொண்டது எனக் கூறலாம்.

இப்பின்னையில் குலோத்துங்க சோழனுலாவின் அரசவை இவக்கியப் பண்பினை ஆராய்கின்றபோது அரசவை இவக்கியப் பண்பகள் என்றவகையில் பின்வரும் பண்புகளை இவ்வளவில் அவதானிக்க முடிநிறுது.

1. முன்னோர் பெருமை பேசுதல்
2. மன்னன் சார்பாக நின்று அவன் செயல்களை நியாயப்படுத்தல்.
3. மன்னனைத் தெய்வாஷ்சமாகப் போற்றுதல்
4. மன்னனை அழகனாகவும் பெந்தீர னாகவும் பாடிச் சர்தாரன் மனிதர் களிலும் மேம் பட்டவனாகக் காட்டுதல்.
5. நிலவுகடையை நிறுவனங்களுக்கு மன்னன் செய்த ஆதரவைப் புகழ்தல் என்பனவே அவையாகும்.

முன்னோர் பெருமை பேசி மன்னன் புகழ் பாடுவதும் அவனாட்சியுள்ளையை வலியுறுத்துவதும் அரசவை இவக்கியங்களின் பொதுவான பண்பு. சோழர் காலத்தில் ஏழுந்த பிரபந்தங்களில் (பரணி, உலா) முன்னோர் பெருமை விரிவாகப்

பேசப்படுவதைக் காணவோம். ஒட்டக் கூத்தர் குலோத்துங்க சோழனுலாவில் இருபத்தெட்டுக் கண்ணிகளை முன்னோர் பெருமை பேச ஒதுக்கியுள்ளார். இங்கு கூத்தர் முன்னோர் பெருமையை விரிவாகப் பேச இரண்டு காரணங்களுண்டு.

1. குலோத்துங்கசோழன் தூய சோழ வம்சத்தவன் அன்னன், ஜி.பி 1070இல் சோழ மன்னன் அதிராசேந்திரன் மர்மமாக இறக்க, அவனுக்கு மூன்றாவது கூத்துங்கன் அரசனாகப்பட்டு கிறான். முதலாம் குலோத்துங்கன் முதலாம் இராசேந்திரனின் மகன் அம்மன்கை தேவி குமாரி கீழூச்சானுக்கிய இளவுரைன் இராசராசநரேந்திரனுக்கும் பிறந்தவன். குறிப் பாகச் சுட்டுவதானால் கன்ஸடற் தந்தைக்கும் சோழத்தாய்க்கும் பிறந்தவன். ‘தந்தை வழி’ உரிமையுள்ள சோழசமுதாயத்தில் இவனும் ‘சானுக்கியன்’ என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். அரசனில்லாத தேவையை நிறைவுசெய்ய அரியலை ஏறிய இவனின் பேரன்தான் இவ்வுலாவின் தூயகனான இரண்டாம் குலோத்துங்கன். எனவே சோழப்பேரரசிலே உரிமையில்லாத இவனுக்கு முன்னோர் பெருமை பாடி ஆட்சியுரிமைக்கு வழிதேடுகிறார் கூத்தர். இன்னும் குலோத்துங்கனைக் குறிப் பிடும் இடங்களில் “விதுகுலநாயகி சேய்” (கண்ணி: 112) எனத் தாய்வழி உரிமையை அவர் தொட்டுக் காட்டுவதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கதாகும்.
2. முன்னோர் பெருமையை விரிவாகப் பாடக் கூத்தருக்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. ஆதித்தசோழனால்தோற்றியுள்ளப்பட்டு, பராத்தகச் சோழனால் பலப்படுத்தப்பட்டு, முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தில் விரிவாக்கஞ் செய்யப்பட்ட சோழப் பேரசு.

கி.பி. 1070 வரை பலமுள்ளதாகவே விணகியது. அழுத்திலும் கடாரத் திலும், பாண்டிநாடு, சேரநாடு, கங்கபாடி நுளம்பாடி, முன்னீரப் பழந்தீவு போன்ற நவற்றி லும் அவர்களாதிக்கஞ் சென்றது. ஆனால் குலோத்துங்கன் காலத்திலும் அவனுக்குப் பின்னும் நிலைமை மோசமடைந்தது. ஈழம் கங்கபாடி என்பன கைநழுவில் சென்றன. பாண்டிய சேர நாடுகளில் கலகங்கள் முனைத்தன. கடாரத்திலிருந்த ஆதிக்கம் அறந்தபோக வெறும் நட்புரிமையே என்கியிருந்தது. மொத்தத்தில் சோழப்பேரரசு சரியத்தொடங்கி விட்டதென்றே கூறலாம். குலோத்துங்கனின் கலிங்கத்துப் படையெடுப்பும் தற்காலிக வெற்றியையே சோழப்பேரரக்குத் தந்தது. இந்நிலைமை விக்கிரமசோழன் காலத்திலும் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்திலும் இன்னும் பெருகிறது. பெரும்பேரரசு தங்கள் கண்முன்னாலேயே சிதைவுதைக்கண்டு மக்கள் வெறுப்படையாதிருக்கவும். சரியும் பேரரசுக்கு மக்களாதாறவைத் திரட்டவும், கூத்தர் முன்னோர் பெருமையை மிகவிரிவாகப் பேசுகிறார்.

குலோத்துங்கன் பரம்பரை பழம் பெருமைகள் கொண்டது. அப்பழம்பரையின் ஆதிமதவைன் குரியன் என்கிறார்கூத்தர். அசிகுரியவம்சத்தில் வந்தவர்கள் சோழமஜனர்கள் அவர்கள் காணரீ தீவர்கள் (சிபி) சிறந்த வீரர்கள் (தசரதன் இராமன்) செயற்கரிய செய்தவர்கள் (பசீரதன்) தேவர்களைக் காதிதவர்கள் (முககுந்தன்) தேவலோகத்திலும் வெற்றியை ஈட்டியவர்கள் (கஞ்நதன்) தேவர்களோடு சமமாக இருக்கும் தகுசிபெற்றவர்கள் (தீவீபன்) செங்கோல் செலுத்தி நிலனாண்டவர்கள் (மாந்தா) கூற்றோடு கூட வசதிட்டவர்கள் (கிள்ளிவளவன்) பொருளாதாரவளம் பெருக்கித் தாம் ஆண்டபூயியைச் சிறக்கச் செய்தவர்கள்

எஸப் பலவாறெல்லாம் முன்னோர் பெருமையைத் திட்டமிட்டுப் பதிவு செய்கிறார். இத்தன்மையானது மெற்படி ஒப்பற்ற பழம்பறையில் வந்தவன் தான் குலோத்துங்கன் என்ற மனப்பதிவை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியிடுகிறது.

மன்னனின் செயல்களை நியாயப்படுத்துவது அரசனை இலக்கியங்களின் பண்புகளில் மற்றுமான்று அவைதீக மதங்களை எதிர்த்துப் போராடுவதில் ஒன்று பட்டிருந்த சைவ-வைணவ மதங்கள், அவைதீக மதங்களின் வீழ்ச்சியின் பின்தம்முள் முரண்பட்டுக் கொண்டன. இம் முரண்பாடு முற்றிய காலப்பகுதியாகச் சோழரீகாலம் விணகியது. சோழமஜனர்கள் சைவத்துக்குப் பெரும் ஆதரவை நாகி வந்தவர்கள். தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோவில் கங்கைகொண்ட சோழேஷ்வரம் முதனான பெருஞ் சிவாலயங்கள் அவர்களால் கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் பூசைகளுக்காகவும் பராமரிப்புக்காகவும் ஏராளமான நீபந் தங்களை அவர்கள் வழங்கியிருந்தனர். ஆனால் சமயப் பொதுமையிலிருந்து அவர்கள் பெரிதும் வழுவாயில்லை என்றே கூறலாம். சைவத்தையும் வைணவத்தை யும் பகைக்காது வாழ்வதே தம் ஆட்சியின் இருப்புக்குத் தக்கது என அவர்கள் என்னியிருத்தல் வேண்டும்.

சோழர் பரம்பரையின் மேலே சுட்டிய பொதுவான இக் கொள்கைக்கு விரோதமாகக் குலோத்துங்கன் செயற்பட்டிருக்கிறான். தில்லைச் சிவன்கோவிலின் முன் விருந்த திருமால் விக்கிரகம் அவனால் அகற்றப்பட்டுக் கடலுள் வீசப்பட்டிருக்கிறது. தில்லைக் கோவிலின் விரிவாக்கம் எலும் காசணம் கற்பிக்கப்பட்டுக் கொட்டப்பட்ட இசேயல் சோழப் பேரரசில் எவ்வளவு குழப்பத்தை உண்டாக்கியிருக்கும் என நாம் ஊகிக்கலாம்.

..... போர்த்தின் தில்லைத் திருமந்ற முன்னீர் சிறுதெய்வத் தொல்லைக் குறும்பு கொலைத் தெடுத்து' (கண்ணி: 29)

என இச்சம்பவத்தைப் பாடுகிறார் கூத்தரீ.

ஆனால் வர்க்கத் துதிபாடியான கூத்தர் “தொல்லைக் குறம்பு தொலைத்து” என மன்னின் செயலுக்குப் ‘போலி நியாயம்’ ஒன்றைக் கற்பிக்கின்றார். மன்னன் வேண்டுமென்று இதனைச் செய்யவில்லை. சௌவைணவப் போர் இல்லாமற போகவே இதனைச் செய்தான் என்பது அவர் கற்பிக்கும் காரணம் இதனையே தக்கயாகப் பராய்வும் கூத்தர்.

‘முன்றிற் கிடற்ற தடங்கடல் போய் முன்னைக் கடல்புகப் பின்னைத்தின்னை மன்றிற் கிடங்கண்ட கொண்டனமைந்தன் (தாழ்வை: 777)

எனப் பாடுவதைக் காணலாம். தில்லைத் திருமுனிருந்த திருமானவச் ‘திறுதெய்வம்’ எனக் கூத்தர் சுட்டுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசவை இலக்கியங்களின் முக்கியப்பாடு அரசர்களை தெய்வத்தின் அவதாரங்களாக அல்லது அமசங்களாகக் காட்ட முடிவைது மக்கள். மத்தியில் மன்னனைப் பற்றிய உயர் மதிப்பினை ஏற்படுத்தும் முயற் சியே இதுவெனலாம். சோழர் காலத்துக்கு முன்னதாகவே அருமபத் தொடங்கிய ‘அரசரிமைத் தெய்வாமசமானது’ (Divine Right of The King) சோழர்காலத்திலே பூரணத்துவம் பேற்ற ஆட்சிக்கோட்பாடாக அமைந்தது. உலகெங்கும் நிலமானிய சமுகத்தில் காணப்படும் பொதுவான அமசம் இது.

‘நிலப்பிரபுத்தவத்தின் ஒரு முக்கியமான பண்பு அச்சமுகத்தின் தலைவர்கள் சமய அங்கீரத்துடன் நிலைபேறுடையவர்களாக இருப்பது’

எனப் பேராசிரியர் கைவாசபதியவர்கள் ‘பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்’ என்ற நாலில் (பக்கம்: 177) குறிப்பிடுகின்றார். சோழர் காலத்தில் இவ்வுணர்வு பெரும் நம்பிக்கையாக உருவெடுத்ததைக் காணலாம்.

‘சோழமனிகளை அவர்களது ஆட்சிக்குட்பட்ட இராச்சியத்தில் வாழ்ந்து

கொண்டிருந்த மக்கள் எல்லோரும் திருமாலின் அவதாரமாகவே என்னிப் பேரங்பு பூண்டு வந்தனர்’

எனச் சதாசிவபண்டிரத்தார் ‘பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம்’ எனும் நாலில் குறிப் பிடுவதும் இங்கு இணைத்து நோக்கத் தக்கதாகும்.

குலோத்துங்கனையும் தெய்வமாக அல்லது அத் தெய்வத்தின் அவதாரமாகக் காட்டுவதை ஒட்டக் கூத்தர் வெகு புனிதமாகவும் சாமரித்தியமாகவும் இவ்வுலாவிலே செய்துவீடுகிறார். மன்னன் உலாப் போந்த வேண்டியில் ஏழுபருவப் பெண்களும் இவன் மன்னர்! அல்லது தெய்வமா? எனக் கண்டு மயங்குகின்றனர். குலோத்துங்கனை அங்கெல்லாம் திருமாலுக்கும் முருகனுக்கும் மன்மதனுக்கும் மாறிமாறி உருவகித்து யார் மன்னன்? யார் கடவுள்? எனக் கற்போர் மயங்கும் வண்ணம் ஒரு மாயத்தோற்றத்தை ஏற்படுத்தும் பாங்கு கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

“.....மாதை ஒறுக்கும் மிதிலை யொருவில்லைத் தொல்லை இறக்கு மவனிவ ஜென்பார். (கண்ணி: 116)

என இராமணாகவும்

“தையல், வெருவமுன் குர்தடிந்த வேளே...” (கண்ணி: 159)

“விலையி லமுத மதன வீமலை முலையின் முழுகு முருகன்” (கண்ணி: 156)

என முருகனாகவும்

“வாசவன் ரென்னன் வருண எளகேசன் கேவன் பூசக்ர கேயூரன் - வாசினக ஆழிப் பெருமா எபய னெபாயன்” (கண்ணி: 158)

எனத் தேவர்களாகவும்

“ஞாலத்தை ஒசடியால் வல்லியிருந் தோளில் வைத்த மால்...”

“.....நடுங்கா

முகுந்த னிவணென்று முன்பெய்த” (கண்ணி: 249)

".....-மைக்கோன

வண்ணா வளர்த் தமரா வயங்குத்
கண்ணா....." (கணி ஸி: 384)

எனத் திருவாலாகவும் இல் மூட இரா
தேவர்களாகவும் குரிப்பாகவும் பலவாறு
உருவாக்கி து மன்னானத் தெய்வமாகக்
காட்டிவிடுகிறார் கூத்தர்.

மன்னான அழகாகவும் பெண்ணின்
காதலனாகவும் அசகாய குரனாகவும்
புகழ்ந்த பாடிச் சாதாரண மனிதர்
களிலும் மேம்பட்டவனாகக் காட்டுவது
அரசனவ இலக்கியங்களின் பண்புகளில்
ஒன்று சோழர்காலச் சிற்றிசைக்கியப்பகுது
சாசனச் செய்யுட்டங்கும் பெஞ்சாப்பியங்
களும் பெரரசத் தத்துவம் மேம்பாடுறும்
வகையில் மன்னனின் அழகு, சொடை,
வீரம், வெற்றி போன்றவற்றைப் பலவா
றெல்லாம் புகழ்ந்து பாடிவந்திருப்பதைக்
காணலாம். இதன் உச்ச என்னையை
உலாப்பிரபந்தங்கள் உள்ளாங்கி நிற்கின்றன.
குலோத்துங்க சோழனுவாரிலே
குலோத்துங்கன் அழகு பொவிப் யானை
மேல் ஏற உலாப் போகிறான். அவன்
அழகிலே ஏழு பருவப் பெண்களும் சோகிலை
தமிழை மறந்து நிற்கின்றனர்.
குலோத்துங்கனங்க கண்டு மயக்கும்
பெண்கள் அழகின்; உறுப்பு நவங்கள்
அனைத்தும் பொருந்தியவர்கள். இவர்கள்
மன்னானப் பார்த்து மயங்குகின்றனவே
யன்றிச் சோழன் அவர்கள் மேல் காதல்
கொள்வதாகச் செய்திகள் இல்லை. காத
லுற்று வாடும் பெண்களை அவன் வெது
சாதாரணமாகவே பார்க்கிறான்; அப்பால்
நூர்களிறான். பெண்கள் மயங்கிச் சரிகின்றனர்.
தம் துண்பத்தைக் கிளி முதலான
வற்றிடம் சொல்லி அன்று மாலையை
வாங்கிக்கும்படி தாது அனுப்புகின்றனர்.
இங்கெல்லாம் கூத்தர் மன்னனின்
அழகைப் பலவாறு புகழ்கிறார். மன்மதனானத் தோற்றிக்கும் அழகுடையவனாகச் சோழன் வரினிக்கப்படுகிறான். சாதாரண மனித உணர்வுகள், அழகுகள் என்பனவற்றிற்கு அப்பாறபட்ட சாதாரணனாகச் சோழனாச் சித்திரிப்பதில் தன் முழுப்புவகை ஆற்றலையும் கூத்தர் பிர

போகிட்டிருப்பதைக் காணலாம். கூத்தர் 109 கணி ஸி: 184 அவன் உலாச்சிறப்பும்
மகளிர் நிறவும் உணர்வுடையமாகக்
கூத்தராக பாடப்பட்டிருக்கின்றன. கூத்தரின் சிறுஞ்சாரக் குசிக்குவகையை இங்கெல்லாம் கண்டு கைக்க முடிகிறது.

சோழர்கால நிலவுகட்டமைச் சமுதா
யத்தில் சோகில்கள் முக்கிய நிறுவனங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. சோகில்களை
ஷையமாகக் கொண்ட பொருளாதார முறைகள் ஒன்றை அக்காலச் சமுதாய அமைப்பில் கண்ணிகொள்ள முடிகிறது இதனாகக் "சோகில் பொருளாதாரம்" என்ற சூட்டுவர். எனவே நிலவுகட்டமை நிறுவனங்கள் சோகில்களைப் பேணுவதில் மன்னர்கள் அதிக அளவிறை செலுத்தினர்.

"அரசனுடைய இல்லத்திற்கும் பெயர்
கோவிகி; தெய்வம் உடையும் ஆஸை
திற்கும் பெயர் கோவில். எத்துணை
ஒற்றுமை. நிலப்பிரபுத்துவத்திலே சிங்
காசனமூம் தேவாலயங்களும் ஒன்றிற்
கொள்ளு உதவிசெய்ய வாழ்ந்தன என
ஐரோப்பிய வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறு
வதில் தவறில்லை"

எனப் பேராசிரியர் கைலாசபதியவர்கள் "பண்டைத்தமிஹி வாழ்வும் வழிபாடும்" எனும் தனது நூலிலே (பக்கம் 185) கூறுவதும் இங்கு கூட்டிக்காட்டத்தக்கது. ஆனால் வர்க்கத்துக்குச் சார்பாக இலக்கியம் படைக்கின்ற புலவர்கள் மன்னள் கோவில்களுக்குச் செய்யும் கொடைக்களையும் மற்றுஞ் சிறப்புக்களையும் பக்கியுணர்வின் பிரதிபலிப்பாகப் பாவணை செய்து பாட்டிவிடுவது வழக்கமேயே. குலோத்துங்க சோழனுவாவும் இதற்கு விதியிலக்கணதல்ல. கூத்தர், குலோத்துங்கன் தில்லைச் சிற்றம்பலப் பெருமானுக்குச் செய்த திருச்பணிகளை உலாவிக் பட்டியல் போட்டுக் காட்டுவதற்கான பகைப்புவும், ஆராய்தற்குரியது. பசும் பொன்னாலான குடங்கள், வைரங்கள் பதித்த பதுமபீடம் தந்தாவிளக்கு, ஏழுவாயிற் சோபுரங்கள் வாயிலில் தொங்கவிடுவதற்கான முதிதுமாலைக் கோரிவங்கள் என மன்னால் வழக்கப்

பட்டவைம் அமைச்சப்பட்டவைப் பல வகையின். திலைப்பெருமானின் கருவ நறயைப் பொன்னால் வேங்கிருக்கி நான் குலோத்துங்கன். இதைவிடக் கோவிஞ்சளில் யணிபுரியப் பணிப்பெண்கள் பலரை நியமித்திருக்கிறான். இவ்வாறு பல கண்ணிளில் மனையை செய்த திருத் தொண்டுகள் குலோத்துங்க சோழ நுவாயில் விரிவாகப் பாடப்படுகின்றன.

தொகுத்து நோக்கும் போது குலோத்துங்க சோழனுவா ஒர் அரசனை இலக்கியம் என்பது பல நிலைகளில் தெளியாகிறது. அரசனைக் கல்குராகப் போற்றப்பட்ட ஓட்டக்கூத் தரி சோழப் பேரரசின் நலனில் மிகுந்த அக்கறையும் சோழமன்றமீது மிகுந்த பற்றும் கடமையுணர்வும் கொண்டு இவ்வாயிலைப் பாடியுள்ளமை தெரிகிறது¹, சோழப் பேரரசின் தளர்ச்சிக் காலத்தில் பாடப்பட்ட ஒவ்வுண்மைகள் மத்தியில் சோழப்பேரரசு தொடர்பாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்த அதித் தினைப்புகளில் சரிவு ஏற்பட்ட போது

அச்சர்வுக்கு “மின்டு” சோடுப்பதாக அமைந்து வீடுசிறது. தன் காலத் தின் தேவையைத் தன்னாலியன்ற அவை நிறைவேற்ற முயன்றுள்ள ஓட்டக்கூத்தர் தன் கல்கியமால் அதனைச் சிறந்த தோர் இலக்கியமாகவும் படைத்துவிடுகிறார்.

பயன்பட்ட துணை நூல்கள் :

1. கைலாசபதி க. (1966) பண்ணைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், சென்னை.
2. மார்க்ஸ் அ. (1983) சிற்றிலக்கியக் கள் சில ஒழிப்புக்கள், குடந்தை
3. மூவகுலா (1946) ஃ. கல்யாணசந்தர் ஜயர் பதிப்பு, அடையாறு
4. துரைசாமிப்பிள்ளை ஒள்ளவ க. (1949) தமிழ் நாவலர் சரிசை திருநெல்வேலி.
5. நீலகண்ட சாஸ்திரி K. A. (1965) தென் இந்திய வரலாறு, அரசாங்க பாணிப்பகுதி வெளியீடு.

ஒவ்வொரு இரவும்
ஒளியின் அமைதி
ஒவ்வொரு விண்மீனும்
வானத்தின் அமைதி
ஒவ்வொரு சொல்லும்
மோனத்தின் அமைதி
ஒவ்வொரு பாட்டும்
அன்பின் அமைதி

— க. நர. க. —

ஏன்?

[யாழ் பல்கலைக்கழக வெள்ளிலீழாவை முன்னிட்டுத் தரிய்மற்றும் மக்கள் வங்கி பல்கலைக்கழகக் கிளையின் ஆதாவட்டு நடாக்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசினைப் பெற்ற கதை]

சௌவி பிரேமினி சபாஷத்தினம்
விஞ்ஞானீடு
யாழ் பல்கலைக்கழகம்

“அக்...கா...” குரல் மெலிதாய் தழைந்து வருமாற்போற்பட்டது. இப்படித்தான். இப்படி ததான் முதலில் ஆரம்பமாகிற்று அது, அதற்கு முதல் அதுவுமில்லாமல், கூப்பிடுவதற்கு வாயைக் கூடத் திறக்காமல் ஒரு உம்மணா முஞ்சியாய்.. ஏதாவது சொல்லிவிட்டாலோ, ‘பொசுக்’ கென கண்ணீர் விட்டு விடுகிறவனாய் - பிரகாஷ். அவன் எப்படி எனக்குள் இவ்வளவிற்கு வியாபக மாகி மனம் முழுவதையும் ஆக்கிரமித்து - எனக்கு அந்த முதற்கண்ணிகள் ஞாபகம் இருக்கின்றன. அவன் ஒரு சிறுவனு மில்லாமல், காளையுமில்லாமல் என்னிடம் அடைக்கலாமாய் வந்த நேரம். இப்படிச் சொல்லலாம். அவன் ஒரு முதிய சிறுவனாயும், இனைய காளையாயும் அப்போது இருந்தான்.

அவினாசித் தாத்தா, அவனைக் கூட்டிவந்தபோது சொன்னார்.

“இவன் எங்கட தோட்டவேலை செய்யிற குதிர்காழுவின்றை பெடியன், தேப்பன் என்னட்டை நெடுக ஆக்கினை பிழிச்சுபடிதான். எப்படியும் படிப்பிச்சுப் போடவேணு மென்டு. ஒருக்காச் சொல் விக்குட்டி பின்னால் புண்ணியமாய்ப் போகும். .”

அப்போது தான் உயர்தரப்பரிட்டை முடிவுகளுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்த நேரம்.

அதுக்கென்று, அவளிப்ப கம்மா தானே இருக்கிறாள். சொல்லிக்குடிக் கட்டுமன் ”

எனது யோசிப்பை மீறிய அங்மாவின் குரல் அடுக்களைக்குள்ளிருந்து இடியப்பத் தட்டுகளின் சரசரப்போடு தேய்ந்து கேட்டது.

“இஞ்சை வாரும் தம்பி, எத்தினையாம் வகுப்பு -”

அவன் உயரத்திலிருந்து ஊகிக்கழுதி யாத நிலைக்கு ஆளானபின்பே அவளிடம் இந்தக் கேள்வியை எழுப்பினான். ஏனென்றால் உயரத்திற்குப் பொருந்தாத பால் வடியும் முகம் அவனிடம் குடி கொண்டிருந்தது.

ஆளால் அதற்கு அவன் உடனடி யாகப் பதிலைச் சொல்லிவிடவில்லை. அதன் பிறகு தான் இவனுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதிலுள்ள கடினத் தன்மையை நான் மெதுவாக உணர்வாம் பித்தேன்.

“என்னடா வெக்களை ர பிடிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறாய். அக்கா கேக்கிறா வெல்லே... சொல்லங்ரா...”

தாத்தாவின் உரத்த அதட்டலால் வந்த பயத்தோடு முனு முனு வென்று வாயைத் திறந்தான்.

“பத்ததாம் வகுப்பு...”

“அப்ப அடுத்த வருசம் ஒ. என்னீன் ..?”

“ம...ம...”

அந்த “ம் மட்” சொல்வதற்கே அவன் எவ்வளவோ கண்டப்படுவதாய்த் தோன்றியது. அந்த முதற்கணத்திலேயே அவன் எனக்கு ஒரு சவாலாய்த்தோன்றி என்ன. அந்தச் சவாலை வெற்றிகொண்டே திருவது எனும் முடிவுக்கு வந்தேன்.

“சரி அப்ப எப்ப நான் அனுப்புறது அவனை...”

தாத்தா நான் ஒத்துக்கொண்டுவிட்ட சந்தோஷத்தில் சுருங்கிய கண்ணகள் பளபளக்கக் கேட்டார்.

எனக்கு இப்போதே தயாரிதான் ஆணால் அவன் தன்னை ஆயத்தப்படுத் திக் கொள்ளட்டும்.

“ஞாயிற்றுக்கிழமை பத்து மணிக்கு வாரும். பன்றென்று மணிவரைக்கும் எடுப்பன சரிதானை...”

அவன் ஒருவித பயபக்தியோடு தலை மாட்டினான்.

கலந்த தலை செம்மன் நிறக்கில் அழுக்குற்ற நெந்தபோன சேட் இற்றப் போகத் துடிக்கின்ற காற்சட்டை....

எனக்குள் என்னையும் மீறி ஒரு அரு வருப்பு எழுந்தது.

“தம்பி நல்ல வடிவாக் குளிச்சு, தோச்சுப்போட்ட உடுப்போடை வர வேணும் சரிதானை...”

அவன் விழிகளில் திமிரென் ஒரு கலக்கத்தின் அசைவு தெரிந்தது. அழுது விழுவானோ பொக்கென...?

நான் திரும்பி பாரிக்கவில்லை, உள்ளே போய்விட்டேன்.

பிறகு ஞாயிற் று கி மூ ஸம அவன் வந்து நிற்குமளவும். அதைப் பற்றி நினைக்கவே ஏலாத அளவுக்கு சினேகிதி கருடனான அரட்டையிறும் கதைப் புத்தகங்களுடனுமாய் முழுகிவிட்டேன்,

ஞாயிற் ஆனந்தமாய் முழுகி விட்டு சர்க்கந்தலைக்காயவிட்டுக் கொண்டிருந்த போது அவன் வந்தான்.

“அக்கா...” மெதுவாய், வயதுக்கு வரவா என்று தடுமாறிக் கொண்டிருந்த ஒரு கரகரப்புக்குரு மெல்ல நமுவி என் காதில் விழுந்து. சட்டென்று திரும்பிய என் விழிகளுக்குள் அவன் அந்த ஆச்சரியத்தை கண்களால் விழுங்கிக்கொண்டேன்.

என்னைய் இல்லாமற் காய்ந்திருந்த போதும் தலையை அவன் படிய வாரி யிருந்தான். காற்றுக்குழப்பிய ஒன்றி ரண்டு கற்றைகளைத் தவிர மற்றும்படி அவன் ஒரு பள்ளி மாணவனின் தரத் தோடு (கவனியுங்கள் மிடுக்கோடு, இல்லை தரத்தோடு) பழுப்புநிறமான சேட்டோடு தயங்கியபடியே நின்றான்.

“ஓ... பிரகாஷ்... வாரும் நான் மறந்தே போன்னே...”

அவன் தயங்கி நின்றான் மேசைக் கருகே கதிரையை இழுத்துவிட்டபடியே “இருமன்” என்றேன்.

பேசாமலே நின்றான் “இருமென்று கொன்ன து விளக் கேல்வையே...”

கணிவு தளர்ந்து உறுமத்தொடங்கிய என் குரவில் அவன் சட்டென்று அமர்ந்து விட்டான் என் உதட்டோரம் நமுவிய சின்னப் புன்னைக்கையை மெல்லத் துடைத்த படி கணக்குப் புத்தகத்தின் முதல் பயிற்சியை எடுத்துக் காட்டி னேன். “செய்யும் வாறான்” என்று சொல்லிவிட்டு தலையை மறுபடியும் விரித்துக் கூட்டத் தொடங்கினேன். தலை உலர்ந்ததும் எனது வழுமையான வகங்களியங்கள் முடித்து மேசைக்கு வந்து சிவப்புப் பேனாவை எடுத்து “எங்கை பாப்பம்...” என்றேன்.

அவன் தலையைக் குனிந்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

“ம்... கொண்டாரும் பாப்பம்...” கொப்பியை இழுக்கேன். அது ஒரு பழைய கொப்பி ஒற்றைகளைச் சேர்ந்து கட்டிய கொப்பி. அதில் முதல் பக்கம், வெறும் வெள்ளையாய் இருந்தது.

“என்ன செய்யேல்லையே...?”

அவன்கண்களிலிருந்து சிறையதுளிகள் மேசையில் விழுத்து தெறித்து எனது முகத்திற் பட்டன.

“என்னடா...?”

அவன் நிமிரவில்லை.

ஒரு பிடிவாதத்தோடு குனிந்த தலை நிமிராமல் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருந்தான்.

ஒ - இவனுக்கு நான் என்ன செய் தால் தகும்.

கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாது ஒன்றுமே தெரியாது இருக்கிற இவனுக்கு நான் எதைச் சொல்லிக் கொடுத்து இவனை எப்படி ஆணாக்குவது.

என்னுடைய சவாலி நான் மிகப் பயங்கரமாய்த் தொற்றுப் போகின் ரேனா...?”

அவன் இன்னும் நிமிரவில்லை.

“பிரகாஷ்...” மெதுவாக இதயத்தை வருடுவது போலக் கூப்பிட்டேன். அவனுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்திருக்கக்கூடும். நானும் இப்படி அன்பாய்க் கூப்பிடுவது குறித்து. ஆணாலும் அவன் நிமிரவில்லை.

“பிரகாஷ், பிரகாஷ், பிரகாஶம் ஆஸ்படியால் முகத்திலை பிரகாஶம் எண்டா வெளிச்சம் இருக்க வேணும். எனினக் பிரகாஷின்டை முகத்திலை பிரகாஶத்தைக் காணேல்லையே ?”

அவன் மெதுவாய்த் தலை உயர்த்தி னான். நான் அவனையே பார்ப்பதை உணர்ந்து மறுபடியும் தலையைத்தொங்க விட்டான்.

“என்ன பிரகாஷ்? எப்ப படிக் கிறது ?”

மெல்ல அவனை இயல்பு நிலைக்கு அழைத்தேன்.

குடும்ப நிலையை விசாரித்தேன். படிப்படியாய் அவனீடமிருந்த கூச்ச கபாவத்தை விலக்கி நான் சொல்கிறைதைக் கேட்கிற அளவுக்குக் கொண்டுவரப்பாடு பட்டேன். அதற்கே ஒரு வாரம் ணடுத்

தது. அந்த ஒரு வாரத்துக்குள் அவனுக்கு நான் வேறு எந்தக் கணக்குமை கொடுக்க வில்லை. தமிழ், சமயம் என்று சொல்லிக் கொடுத்து வாய்ப்பாட்டையும் கச்சிதமாய் பாடம் பண்ண வைத்தேன். அந்தப் பத்தாம் வகுப்பு வரை வாய்ப்பாட்டைக் கூட சரிவரத் தெரியாமல் எப்படிக் கடந்து வந்தான் என்பது எனக்கு ஆச்சரியம் தான்.

அதன்பேர் அவனில் அதிசயிக்கத்தக்க தாய் பல மாற்றங்கள் ஒன்றே ஒன்று அவனுக்கு ஆரம்பத்திலேயே நான் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தேன்.

“நீ எது வேணுமெண்டாலும் படியடா..? ஆணால் எல்லாத்துக்கும் ஒரு கேள்வி கேள். “ஏன்” என்று கேள். அந்த ஒரு கேள்வி இல்லாமல் பாடமாக்கி எழுதினால் மாக்கல்வரும் ஆணால் உனக்கு விளக்கம் இராது. என்ன படிச்சாய்? என்ன எழுதினாய்? எண்டு ஒண்டுமே தெரியாது. ஆஸ்படியா எல்லாத்துக்கும் உள்ள எண்டு கேள்டா—?

அதை அவன் அப்படியே வேதவாக்கென இறுப்பற்றிக் கொண்டான். எது படிக்க வரும்போதும் ஏன் என்று கேட்பதை விட்டதேயில்லை அவன். எண்கே ஆச்சரியம் தான் ஒருநாள் கேட்டதொன்றிற்கும் பதில் சொல்லாமல் தலையைக் குனிந்தபடியே அழுதுகொண்டிருந்த விடலைப் பையணா அவன் இல்லவே—? இப்போது பெரிய மனி தன்போல் மூன்றாய் மீசை அரும்பத்தொடர்க்க வாயிபத்தின் ஏணிப்படியில்நின்றபடி இது ஏணக்கா—? அது ஏனக்கா—? என்று கேள்வியால் துளைத்தபடி—.

பிரகாஷ் - அவன் என் கண் முன்னாலேயே நானுக்குநான் வளர்ந்து வருகிறான். உடலாலும், அறிவாலும்

இப்போது அவன் எண்ணைக் கேட்கிறான்.

“மற்று படிச்சா எவ்வளவுக்கா கட்ட அவட்ட—”

“அவனுக்கு இனி நான் தேவையில்லை. தானே படிச்சுக் கொள்ள வாண்...”

ஒரு நாள் விசாரித்த அவினாசித் தாத்தாவுக்குக் கொண்னேன்.

மளமளவன்று நாட்கள் ஒடின.

“அக்கா நாளைக்கு நான் டெஸ்ட் எழுதப் போறன்க்கா...” ஒ, எல். எழுதுவதற்கு மூன் சொல்லிவிட்டுப் போகவந்தான்.

“பெஸ்ட் ஒவ் வக், வடிவாச் செய்யும் என்ன இ...”

அவன் தயங்கினான்.

“என்ன...”

“இந்தாங்கோ, அக்கா இதை உங்கட்ட கயாலை முருகன் கோயிலுக்கு கொஞ்சத்தி விடுங்கோ...”

ஒரு சற்பாக் கட்டியைத் தந்தான்.

“ஏன் நீரே கொஞ்சத்துமன்...” அதிசயமாய் அவனைப் பார்த்தேன்.

“இல்லை அக்கா, நீங்கள் தான் என்னை இப்படிப் படிக்கவைச்சனீங்கள் நீங்கள் தான் கும்பிடவேணும்...”

இதனை விசித்திரம்

அன்று நான் அவனுக்காக ஆண்டவனிடம் பிரார்த்தித்தேன். அதன் பின் ஏ. எல். படிப்பகற்றிகள்று ஜின்ஸ் வாங்கிய போது அதைப் பெருமையோடுகொண்டு வந்து காட்டினான்.

“நான் கடையிலை நின்டு உழைச்சுவாங்கின்னான் அக்கா. ரிசல்ட் வாறதுக்கிடையிலை நான் உப்பிடி உழைச்சு ரெண்டுசோடி வாங்கிப்போடுவன்...— பிறகு” அவன் கண்களில் கணவு மிதக்கும்

எனக்கு உயிரியல் பிரிவில் பல்கலைக் கழக அலுமதி கிடைத்து விட்டதை அறிந்ததும் தேடிக்கொண்டு வந்தான்.

“அக்கா மேலை படிக்கப்போறின் களோ, நல்லது தானை, எனக்கும் சொல்லித்தறவேணும், பிறகு அங்கை போனாப் பிறகு என்னை மறக்காதை யுங்கோ என்ன...”

நெடுஞ்செலின் பின்பு ஒரு நாள் யாழிப்பானைத்துக்கே என் இருப்பிடம் தேடி அவைந்து வந்தான் அப்போது நான் ஒரு தவணையைத் தேடித்திரிந்த நேரம். விலங்கியல் பரிசோதனைக்காக எல்லோரும் ஒரு தவணைகொண்டு செல்ல வேண்டியிருந்தது.

“அக்கா, இந்தாங்கோ...”

என்று இனிப்புப் பையை நீட்டிய அவனுக்கு “ரிசல்ட்” வந்திருக்கும் என்பது அப்போதுதான் என்மனதில் உறைத்திடு.

“என்ன ரிசல்ட்டா உங்கு...”

“சொல்லுங்கோ பாப்பம்...”

“நீயே சொல்லடா...”

“நாலு ம நாலு சி...”

“கணக்கு என்னடா...”

“ம தான்...”

எனக்கு அப்படியே துள்ளிக்குதிக்கவேண்டும் போலிருந்தது. கையைப்பிடித்துக்குறுக்கினேன். “நீ என்றை ஸ்ரூடன்றி என்று எவ்வளவு பெருமை எனக்கு...”

“அக்கா உங்களுக்கு என்னக்கா வேணும் சொல்லுங்கோ” குத்தட்சனை தரத்தயாராள் மாதிரி அவன் கேட்டான்.

ம... சரிதான் கேட்டுவிட வேண்டியது தான் என்று யோசித்தபடி அவனிடம் நான் மிடுக்கோடு கேட்டேன்.

“எனக்கொரு தவணை வேணு—ம்...”

“தவணையோ, என்னக்கா விலையாடுறிங்களோ...?”

“நான் ஏன் விளையாடுறன். எனக்கிப்ப தேவை தவணை, கொண்டுவாற தெண்டால் கொண்டுவா, இல்லாட்டி வேண்டாம்...”

அவன் யோசித்தான்

“ஏன் இ” என்றான் அடுத்தபடியாக -

“ஸ்ரீகலற்றின் எடுக்க—”

“ஸ்ரீகலற்றின் எண்ட...”

“எலும்பு...”

“இஞ்சை ஒரு இடமும்

இல்லையோ...?"

"தேடித்தேடிக் களைச்சாச்ச. ஒரு இடமும் இலை... நீயாவது பிடிச்சவா என்கையாவது...?"

"சரி!" அவன் போய்விட்டான். அடுத்த ஓரின்டு நாட்களில் களைத்துச் சோர்ந்த முகத்தொடு. ஒரு பொலித்தீன் பாக்கில் போட்டுக் கட்டிய தவணையோடு வந்து சேர்ந்தான்,

"இந்தாங்கோ அக்கா..."

தாங்கல்டா, ஆகலும் கரைச்சல் பட்டிட்டாய் போலை

"நானில்லை, தவணைக்குத் தாங்கூடக் கரைச்சல்..."

"அப்பிடியென்ன கூடும்?"

"அக்கா, ஏன் என்டு சொல்லுங்கோ அச்கா. ஏன் இந்தத்த தவணையை வெட்டிறீங்கள்...?" ஒரு தவணையை வெட்டி எல்லாரும் செய்யக்கூடாதே அக்கா. இது உயிரிரலிலே! இகைப் பிடிக்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டனான் தெரியுமே! கேட்கிறேன் தெரியும் தேவேஷ முத்திராம் பெஞ்சிட்டது. அதுக்கு அதுண்டை வாழ்க்கைப் போராட்டம், உங்களிக்குப் படிப்ப தீது செத்து நீங்கள் தான் இப்ப வியாகிக்கு மருந்து கண்டுபிடிப்பீங்கள் போலை..."

கிண்ட நாட்களுக்குப் பின் அவன் மனம் வகுந்துவதுபோற் பட்டது ஒரு உயிரைப்பிடித்தபோது அதன் மன வேதனையை அவன் உணர்ந்திருப்பானோ?

"இதை விட்டிடுங்கோ அக்கா, வேறையாரும் செய்வினைதானே. எத் தினை உயிர் போகப்போகுது..."

"பாப்பமடா. அங்கை வேறையாரும் கொண்டு வந்தா இதை விட்டுடூறன் சரிதானே..."

அவனுக்காக சமாதானம் சொன்னேன்.

இனி இதை சுடுநீரில் போட்டு அவிக்க வேண்டும். மண்ணில் புதைத்து தகைகளை அழுகாவிட்டு குண்டுடேசிகளால் தகைகளை விலக்கி வெறும் எலும்புகளை அப்படியே எடுத்து 'நெக்கோட் புக்'கில் அவற்றை ஒட்டவேண்டும் இதொன்றும் நான் அவனுக்குச் சொல்லவில்லை இரண்டில் படித்திருந்தபோது, பொலித்தீன் பையில் கட்டியிருந்த தவணை சரசர வென ஒவியைமுப்பி இறைஞ்சி என்னை சஞ்சலப்படுத்தியது.

பேசாமல் கண்களைமுடி காது ரே ஸா து போய்படுத்து விட்டேன். காள்கள் ஒடின். கவனையை வெட்ட வேண்டிய நாள் இன்னும் வரசில்லை. சாடிக்கள் போட்டுமுடி எப்படியோ பத்திரிப்படுத்தினேன்.

என் காதில் ஏதோ ஒரு கரல் ஊழையாய் அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

"அக்கா அக்கா..." தொண்டைக் குழிக்களிலிருந்து வெளித்தள்ளப்பட்டிருக்காற்றில் தடிமாறிய வார்த்தைகள் பிரகாஷ்... பிரகாஷின் கரல் போல ஏதோ ஒன்று என்னை மாற்று மீட்க்கு எங்கோ அழைக்கிறது. அவன் எங்கே...? ரீயுசனுக்கும், கடைக்குமாய் மாறிமாறி அலைவான். அவனுக்கெங்கே இனி என்னைப்பார்க்க நேரம் இருக்கப்போகிறது

அன்று மூமக்கு அகிலா வந்திருந்தாள் அகிலா பிரகாஷிற்கு அடுத்த விட்டுக்காரி

ஏதேதோ கலைகளைவிலாம் கலைத்து முடித்த பிறகுகான் சொன்னாள்.

"அந்தப் பிரகாஷ் தான் பாவம்..."

"என் என்ன நடந்தது பிரகாஷுக்கு..." வீறிட்டுக் கத்தலாய் கேட்டேன்.

"உனக்குத் தெரியாதே வாகினி..."

"என்னைந்து சொல்லன்..."

"பிரகாஷைக் காணேல்லை..."

"நிசலட் வந்த புளுகிலை திரிஞ்ச வன், திரும்பி வரவேயில்லை..."

"சென்டு கிழமையாப்போச்ச..... கடவுளே!..." எனக்கு குழுறிக்கொண்டு வந்தது ஏன்...? ஏன்...?

"ஏனென்று கேளும்போ அக்கா..."
அரகாடிலின் கற்றல் ஒவி பொலித்தின்
பையில் சூரியவென்று தவணையின்
இறைஞ்சல் ஒரு உயிருக்குப் பயந்த மன்
நிட்டம்.

இதைச் சுடுநீரில் போட்டு அவித்து,
மண்ணில் புதைத்து அழுகவைத்து. குன்
குரிசூல் குத்தி, தங்கநிக்கி—
ஐயோ— பிரஹாஸ்..

உனக்கு என்ன செய்தார் கள்
அவர்கள்...? தக்கண்ணில், ஆசி
யேற்றி, சித்திரவதைப்படுத்தி...

"ஐயோ, அக்கா, ஏன் இதைவைம்
என்று கேக்கமாட்டுமின்னே! கேளும்போ
அக்கா ஏனென்று, எனக்கக்கா இல்லாட்

டிடும், இனி க்கா என்று முடி போற
ஒவ்வொருத்தருக்காகவும் கேளும்போ
அக்கா..."

பொலித்தின் பைக்கு சீல் தவணை
ஒரு தரம் துள்ளிப்பாய்ந்தது. "ஏன்
என்னைப் பிடிச்சு வைத்திக்கிறாய் நான்
என்ன செய்தன் உனக்கு "

ஓ— நான் ஒடிப் போய் அந்தப்
பொலித்தின்பையைத் திறந்து விட்டேன்
ஈரவிப்புற்றித் த அந்தப்பை இப்போது
எனக்கு அருவருப்பை ஊட்டவில்லை.
மாறாக என் எண்ணில் கொஞ்சம் சரம்
படர்ந்தது.

தேடிச் சோறு நிதந் தின்று — பல
சின்னாஞ் சிறுகதைகள் பேசி — மனம்
வரடித் துள்ப யிக உழுள்று — பிறர்
வரடப் பல செயல்கள் செய்து — நரை
கூடிப் கிழப் பருவம் எய்தி — கொடுங்
கூற்றுக்கு இரையெனப் பின் மாயும் — பல
வேடுக்கை மனிதரைப் போலே — நான்
வீழ்வே னென்று நினைந்தாயோ.

— பாரதி —

புலம்பெயர் நாடுகளில் ஈழத்தமிழரின் அரங்கச் செயற்பாடுகள் சில குறிப்புகள்

எஸ். குடைவீவுரான்
அறிஞர் சிறப்புக்கலை, பகுதி III
யாற்பொணப் பல்கலைக்கழகம்

இலக்கியங்களைவிட மக்களிடம் இலக்குவாக எருத்துக்களை எடுத்துச் செல்லக்கூடிய ஒரு வடிவமாக நாடுகம் கருதப்பட்டு வருகின்றது. இந்நாடகச் செயற்பாடுகள் புலம்பெயரின்த மண்ணிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றமை கவனத்திற்கு உரீயவாகும். ஈழத்தில் 1950 களின் பிற்பகுதிகளில் ஏற்பட்ட மாற்றமிகளினால் நாடுகம் தமிழர் பண்பாட்டின் மதிப்பார்ந்த கலையாகக் கருதப்பட்டு பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை, பேராசிரியர் க. வீதியானந்தன் ஆகியோரின் முயற்சியினால் நாட்டிக் கூத்து முறையைக் கேள்ப்பட்டு, 70 களின் பின்னர் தாலீவியல். ஈந்தரலிங்கம், மெள்ளக்குரு, குழந்தை சங்கமங்களில் போன்ற புதிய தலைமுறைகளால் நவீன நாடுகமாக வளர்த்துகிறுக்கப்பட்டது. இவ்வரைச்சியின் போக்கு ஒரு புறம் அரங்கக் கலையாகவும், மறுபுறம் ஆய்வறிவைப் பெறும் படிப்பு முயற்சியாகவும் ஈழத்தில் வளர்ந்து வரலாயிற்று.

“1950—1990க்கால ஈழத்து தமிழ் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியினை நோக்கும் பொழுது நாடுகம் இலக்கியத்திற்கு சமாந்தரமாக வளர்ந்துள்ளது என்பதும் (1956—70 களில்) இலக்கியம் தலைநிலை நிலை/நிற்கும் வேளைகளிலும் அரசிகே தயங்கியின்றி சமகால நெருக்குவாரங்களுக்கு கலைவடிவம் தந்தது என்பது (மண்கமந்த மேனியர்) தெரியவரும்.”¹

இவ் வாறான வளர்ச்சிப்போக்கில் செயறிப்பட நாடுகம் பும்பெயர் நாடுகளில் பல பிரச்சனைகளை எதிர்கொண்டும் செயற்பட்டு வருகின்றது.

நாடுகப் பிரதி கள் பற்றாக்குறை, நடிகர்கள் பற்றாக்குறை, நேரமின்மை, ஒத்திகை ஒழுங்கை சிக்கல்கள். விளம்பரசிரமம், நிதி போன்ற நெருக்கடி களைச் சந்தித்தே நாடுகச் செயற்பாடு புலம்பெயர் மண்ணில் நடந்தேறுகின்றது. எனினும் இவற்றினை எல்லாம் எதிர்கொண்டு இலண்டன் அயைக்காற்றுக்கலைக்கழகம் ஆய்விடத்தில் அளவிலையில் களிப்பு செய்து வாங்கின்றது. யாற் கிரமாற்கலைமற்றும் வருடாந்தம் கலைப்பயணம் மேற்கொண்டு நாடுக அரசிகப்பணிகளை ஆற்றி வருகின்றது.

இவைதவிர இலண்டன் தமிழ் நிலையம், கிளிலைபாரி தமிழ்ப்பாடசாலை, பிரெஸ்ற தமிழ்ப்பாடசாலை, இலண்டன் சவுத் பாஷ்ட் (South Bank) பல்கலைக்கழகக் கமிட்டி சங்கமி, சுவிலி தமிழ்மரணவர் மன்றம், சுவிஸ் கலை பண்பாட்டிக்கழகம், மனவெளி கலையாற்றுக்கழகம். தாலீவியலின் களரி அமைப்பு, பாரிசு வட்டுக்கோட்டை நாட்டுக்கூத்து அபிவிருத்திக்குழு, போன்றன அவ்வப்போது சில நாடுகங்களை மேடையேற்றி நாடுகப்பணியாற்றி வருகின்றன.

இலண்டன் தமிழ் அவைக்காற்றுக்கலைக்கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் 70 களில் தொடங்கிய நாடுக மறுமலர்ச்சி யோடு பாலேந்திரா அவர்களை நெறியாளராகக் கொண்டு செயற்பட்டு வருகின்றது. பாலேந்திரா 80 களில் புலம்பெயரின்து 85இல் இலண்டனில் ‘மழை’ ‘பாரிசுவயாளர்கள்’ ஆகிய நாடுகங்களை மேடையேற்றி நாடுக இயக்கத்தினை வித்தினை ஊன்றினார். ஏற்கனவே சமூ

கத்தில் நிலவி வந்த கருத்துக்களுக்கு நாடக அடிவம் கொடுக்கும் போக்கு காணப்பட்டபோது யாலேந்திரா புதிய சிந்தனை முறையில் சமூக ஆய்வுக்கான நாடகங்களை உருவாக்கலானார். பிறைக்ட், வோர்கா போன்றோரின் நாடகங்களை தமிழில் அரங்கேற்றினார். இச்செயற்பாடு தமிழ் நாடகத்தின் தளம் அகன்றதாக இருக்கவேண்டும் என்பதனை கட்டுவதாக அமைகின்றது 1991முதல் சிறுவர் அரங்குகளை நிகழ்த்தி வருவதும் தமிழ் அவைக்காற்றுக்கலைக்கழகத்தின் பணிகளில் கறிப்பிடத்தக்கதாகும்;

பாலேந்திராவுடன் ஆனந்தராணி உட்பட கிருஷ்ணராஜா, இராஜேந்திரன், லட்சமி, சாந்தானம், சத்தியமுரித்தி, ஞானவிசந்தர், குசனேஸ்வரி, விக்ளேஸ் வராஜ் சிவராசா, வாசுகேவன், சுகிளா எனப்பவர் அரிப்பணிப்புடன் செயற்பட்டு வருகின்றனர். அவர்களேவீலியாவில் மாலை, தீதித்தியான் ந்தனும் நாடக வளர்ச்சி சிக்காக உழைத்து வந்தின்றார். நால் வெளியிடுகள், நாடகப்பயிற்சிப்பட்டறை கள் என்பனவும் புகவிட அரங்கச் செயற் பாட்டில் அவகாசங்க்க முடிவதோடு. க. கணமோகனின் “வீடும் வீதியும்” என்ற நாடக நாலும் குறிப்பிட்டுக்கூறக் கூடியதாகும்.

பொதுவாக ஜோப்பிய தமிழ் நாடகங்களை

1. தொழில்துறை சார்ந்த
(பணம் விரும்பி)

2. தொழில் முறை சாரா

(புகழ் விரும்பி/மக்கள் நலன் விரும்பி)

நாடகங்கள் என வகைப்படுத்தி

லாம் போலத்தெரிகிறது.

“தொழில்முறை சார்ந்து செய்யும் போது கூடியளவு வசதிகளுடன் நாடகம் செய்ய எத்தனிகிறார்கள். ஏதோ கிடைக்கின்ற இடைவெளியில், கிடைக்கின்ற மேடையில், கிடைக்கின்ற கதையில், நான் போக்யாரெல்லாம் கிட்டுவார்களோ அவர்களும் சேர்த்து வந்தவரையில் இனாபம் என்று நிகழ்த்தவே முடிகின்றது.”²

இம்முறை பணவசதி படைத்தவர் கள் அல்லது ஆதரிக்கும் முதலாளிகள் கையில் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறான அரங்குகள் மக்களை சிந்திக்கத் தூண்டுவனவாக அமையும் என்று கூற முடியாது. மாறாக

“வீட்போக்கலாச்சாரத்தின் ஆதிக கமும் ஜோப்பிய வெற்றுக் கேள்க்கை களிலேயே அமிழ்ந்து போகும் நிலையும் நம் மக்களின் கலாச்சார வாழ்வின் பெரும்பகுதியை அள்ளிக்கொண்டு விடுகிறது. இந்நிலையில் சீரியலான நாடகக் குழுக்களின் நிகழ்ச்சிகள் மிகுந்த சிரமத் தின் மத்தியிலேயே நடைபெற வேண்டியன்னது.”³

ஆனால் மக்களுக்கான அரங்கானது உடல், வெளி, கால் குறைந்தபட்ச பிறவசதிகளை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு நாடகங்களை உருவாக்க முயற்சிக்கும், இவ்வாறானவற்றில் நிறைவான காத்துச் செறிவுடன் மக்கள் சிந்தனைக் குரியதாக அமைந்த அரங்குகளைத் தரிசிக்கலாம்.

புகவிடத்தில் நடிக்கப்பெறும் நாடகங்கள் எமது மண்ணில் எழுதப்பட்டனவாக அல்லது புகவிட தீவிட எம்மன்னுடன் உறவு கொண்டனவாக அல்லது பிற மொழிகளில் மொழி பெயரிக்கப்பட்டனவாக (எமது வாழ்வுக்கு எமது அனுபவங்களுக்கு ஒத்து வரக்கூடிய நாடகங்கள்) அமைதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

அண்மையில் 20வது ஆண்டு நாடக விழாவினைக் கொண்டாடிய இலண்டன் தமிழ் அவைக்காற்றுக்கலைக்கழகத்தினர் ஆறு நாடகங்களை மேடையேற்றினர். அவற்றில் ‘பெயர்வு’ என்ற நாடகம் இடம்பெற்றந்த மக்களின் அவலத்தினைச் சுட்டியது. இந்தநாடகம் குந்தவையின் சிறுகதையை ஆதாரமாகக் கொண்டமே குறிப்பிடத்தக்கது. இதேபோல் Harold Pinter இன் one for the Road. சி. சிவசேகரத்தால் தமிழாகச் சப்பட்டு “போகிறவழிக்கு ஓன்று” என நாடக

மாக்ஸப்பட்டது. இது வகைமுறையில் ஒரு வெட்டுமுகமாக அமைந்ததாக குறிப்பிடுவார். 4

Beckett இன் Waiting for God ஜ ஆதாரமாகக் கொண்டு எஸ். எம். ஏ. ராமினால் எழுதப்பட்ட "எப்போ வருவாரோ"என்ற நாடகத்தினையும் தயாரித்துள்ளனர். இதனைப்பற்றி மு. புலீசராஜன் குறிப்பிடுகிறீர்கள்

"வாழுவ காத் திருப்பதி வேய தலைமுறை தலைமுறையாகக் கழி கிறது. குறித்த காத்திருப்புகள் பொய்யாகிப்போனால் வேற இன்னொன்றிற்காக ஏராற்றுவிசூலிக்கும் நிராகார சனுக்குமிடையில் நம்பிக்கையுடன் காத் திருக்க வேண்டியுள்ளது..... - ...". 5 என்பார்.

மேற்படி Waiting for God ஜ ஆதாரமாகக் கொண்டு ஞானம் வம்பொட்ட என்பவரால் ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழில் மொழி பொயர்க்கப்பட்டு 22/01/97இுக் மனவெளிக்கலையாற்றுக்கழகத்தாலும் மேடையெற்றப்பட்டது. 6

இவ்வாறால் மொழிபெயரிப்பு நாடகங்கள் தமிழ் குழும உள்வாசிகுவதற்கு

1. மொழிபெயரிக்கப்படும் நாடகங்கள் தமிழ் குழுலுக்கு ஏற்றதாக அமைதல்.
2. சிறந்த தமிழ் நாடக முனிப்பிரதிகள் பற்றாக்குறை.

என்பவற்றை காரணமிகளாகக் கட்டலாம்.

புலம்பெயர் குழுவில் மொழி பற்றிய விடயத்தில் கவனங் செலுத்தும்போது தமிழ்ச் சிறாரிகள் எதிர்கொள்ளும் இரு மொழிக்குழும் குறிப்பிட வேண்டியதானும். இயர்களின் மொழியாற்றவில் இந்நாடகங்கள் எவ்வளவு தூரம் துணைப்பிடியும் என்பதனையும் அவதானித்துக் கேள்கிறும்.

இலண்டனில் 4 கல்வி கலாசிகார அமைப்புக்கலைக் கொண்ட 76 சிறுவர் கள் பங்கு கொண்ட சிறுவர் நாடக விழாவில் சங்கிலீபங், அவள் பறந்து போனாளே, ஒரு பயணத்தின் காலை, அயலார் தீர்ப்பு, பரமார்த்த குருவும் சிடர்களும், ஆகிய ஐந்து நாடகங்கள் அறிபுதாராக நீகழ்கிக்கப்பட்டுள்ளன என்றும், இந்நாடகங்கள் ஏராட்சியல் ரீதியிலும் (Ideologically Speaking) ஆசிக்கும் பூர்வமான அரசியற் பிரச்சினை கொண்டு எனவும் தமிழா இராஜேந்திரன் குறிப்பிடுவார்.

இந் மொழிச் சூழலில் வாழும் சிறுவர்கள் தமிழ் நாடகம் நடிகீகும் செயற்பாடானது "பாரம்பரியத்தைக் கையளித்தல் என்பதற்கும் மேனாக அவர்களின் மனோவியல் உறவுக்கூட்டிலும் (Psychological Formation) ஆகிக் கம் செலுத்துகின்றது." 7

1. குறந்தைகளின் தமிழ் மொழி ஆற்றல் கண வளர்த்தல்.
2. ஆற்றலை வளர்த்தல் மூலம் கல்வி புகட்டல்.
3. கல்வி புகட்டுதலின் வழி மனோரீதியான பரிமாணத்தை வளர்த்துதல்.

என்பவற்றைச் சிறுவர் அரசிகச் செயற்பாட்டில் மூலமாக தன்மை பயக்கம் மறைமுகக் காரணிகளாகக் குறிப்பிடலாம்.

பலம் பெயர் மன்னுடன் கலைப்பவனத்தை ஏற்படுத்தி மனிகளிப்புச் செய்யும் மாநில மாநில கலாமனிறமும் நாடகப் பணிகளில் குறிப்பிடத்தக்க செயலாற்றி வருகின்றது. பிரான்ஸ், ஜூர்மனி, நெதர்லாந்து, இலண்டன், கலிந்றியீலாந்து இத்தானி ஆகிய நாடுகளுக்கு ஜூரோப்பிய கலைப்பயனத்தை மேற்கொண்டு "சுகுந்தலை (இதை நாடகம்), சோழன் மகன் (நாட்டு கூத்து), ஜீவப்பிரயாத்தனம் (நீலை நாடகம்), சத்திய வேள்வி (இதை

நாடகம்), தேடல் (மெளன் நாடகம்) எங்கட பிள்ளை (தனிநடிப்பு) ஒற்றுமையே பலம் (சிறவர் நாடகம்)''¹⁸ ஆயியவற் றினை அண்மையில் நிகழ்த்தியுள்ளது.

“திருமறைக் கலாமன்றத்தினரின் அரங்கச் செயற்பாடுகளை மதம் தொடர் பாளை என்றும், தமிழ்ப்பண்பாட்டின் பழைய காலுவங்களைப் பேணுதல் தவதொடர்பாளை என்றும் இருவகையாகப் பார்க்கலாம். எந்தவொரு கிறிஸ்தவ நிறுவனத்துக்கும் இருக்கக்கூடிய ஸ்தாபனக் கட்டமைப்பும் பொள்ள வளமும் காரணமாக தமது மதச்செயற்பாடுகளை விரித்துக்கொள்ள அரங்கத்தையும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இவ்வரங்கம் தொழில்முறை நடிகர்களால் ஆன கச்சிகமான தயாரிப்பாக அமைகிறது. பொந்தாட்சிப்பண்பும், கவரிச்சிகரமரிசு ஒவியரிதும் அமைப்பும் இவ்வரங்கத்தின் பிரிக்கமுடியாத பண்பாகும்.”¹⁹ (09)

எனினும் இவர்களால் நிகழ்த்தப்பட்ட “தேடல்” என்ற மெளன் நாடகத்தினை ஜோப்பிய் மன்னில் மொழியின் நிலமையை உணர்ந்து கொள்ள சிறந்துதாரனமாகச் சுட்டலாம். இப்மன்றத்தின் அரங்கச் செயற்பாடுகள் மேலும் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது புகளிட அரங்கச் சூழலுக்கு மேலும் வலுவூடு வனவாக அமைந்துள்ளன.

இவ்வகையில் அன்னியச் சூழலில் தமிழர் தமது சுய அடையாளத்தை இனங்காணவும்; வளர்ந்து வரும் இளஞ்சமுதா

யம் எமது பண்பாட்டின் தனித்துவங்களைப் பேணிக் கொள்ளவும் முயல்வதனையே தொடர்ச்சியான நாடக மேடையேற்றங்களும் நாடகம்சார் செயற்பாடுகளும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன என்றாம்.

அடிக்குறிப்புக்கள்

1. சிவத்தம்பி கா. பேராஜியர்: “அரங்கின் பரிமாணங்கள்” விபலி 1997 பக்கம் 165
2. அம்மா இதழ் 7 ஆவணி 1998 - பிரான்ஸ்
3. பாலேந்திரா புதுமை தை-பங். 1990 - ஜூர்மனி பக். 31
4. புஸ்பராஜன் மு. காலச்சுவடு ஏப்ரல் - யூன் 1999 பக்கம் 73
5. புஸ்பராஜன் மு. காலச்சுவடு ஏப்ரல் - யூன் 1999 பக். 73
6. சிறீஸ்காந்தன் ப. காலம் - இதழ் 11, கண்டா பக். 03
7. யமுனா இராஜேந்திரசு தினக்குரல் வாரமலர் (30. 05. 1999)
8. கலைமுகம் 1999 திருமறைக்கலாமன்றம் பக். 17
9. தேவா அபிரா நாடக வெளி செப். அக் 1991 பக். 56.

கண்ணீர் எல்லோருக்கும் நேசமான பொருளென்றாலும் இப்போது அழாதே.

இணையின்றிப் பாலை வெளியில் தனித்துப் போன ஒற்றைப் பணைமரங்கள் அல்ல நாம்.

— சேரன் —

மரண வெளி

அ. பொனநந்தி

தழிழ் சிறப்புக் கலை பகுதி 1
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்

இப்போது, இங்கே
ஊரில் தனியாக மயானம் வைப்பதில்லை
ஊரெல்லாம் மயானம் தான்
ஊதும் காந்றோடு கூட
ஊறிப்போன பின்வராட்ட.

சேரகங்கள் மட்டுமே எம்முடன்
சொந்தம் கொண்டாடுகின்றன
பிரிவு மட்டும் ஏனோ எம்மைவிட்டுப்
பிரிந்து செல்ல மறுக்கிறது
இயற்கை கூடாட்ட...
இறந்தவருக்கான இதய அஞ்சலியாக... ...

ஒளி கொடுக்கவல்ல
பல மெழுகுதிரிகள் உருகிப்போயின
சுட்டெரிக்கும் சூரியனின்
சூட்டுக் கொடுமையால்.

கிளரிப் புதைப்பதும்
புதைத்துக் கிளறுவதும் மட்டும்
மீண்டும் மீண்டும் ... --

பொழுது சாய்ந்தால் மட்டுமல்ல இருள்
எல்லா மனங்களிலும் எப்போதும் -- --

குருட்டு இருட்டில் நின்று அலைகிறோம்
கிழுக்கு எங்கே என்ன கிட்டவா இருக்கிறது
கேட்டுப்பார்ப்போம்
விடிவு எமக்கு வெகு தூரத்திலோ...?

1997 ஆம் ஆண்டு முதல் 1999 ஆம் ஆண்டு வரையான
தமிழ் மன்றச் செயற்பாடுகள்

1997

- 1) மங்களநாயகம் தமிழப்பயாவின்
'நொறுங்குண்ட இருதயம்' (நாவல்) வெளியீட்டு விழா 22.02.1997
- 2) சிறுகதைப் போட்டி 12.07.1997
- 3) கே. டானியல் ஆய்வரங்கு 26.07.1997
- 4) கவிஞர் வேல்நம்பியின்
'வேர்கள்' கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா 24.11.1997

1998

- 1) தமிழ்ப் பெண்களின் கண்ணோட்டத்தில் பெண்ணியம் விமர்சனக் கருத்தரங்கு 08.03.1998
- 2) தமிழகத்து அண்மைக்காலத் திறனாய்வு முறைகள் கருத்தரங்கு 20.05.1998
- 3) ஆரணியத்தில் அடல்செரி வீமனும், விஜயனும் ஆட்ட நாட்டுக்கூத்து மேடையேற்றம் 07.07.1998
- 4) ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள் கருத்தரங்கு 02.12.1998
- 5) கவிஞர் சோ. பத்மநாதனின்
'வடக்கிருத்தல்' கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா 13.12.1998

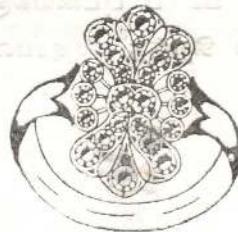
1999

- 1) சிறுகதை பயில்களம் 21.03.1999
- 2) ஈழத்து இசை நாடக மேதை நாடக கவிமணி எம். வீ. கிருஷ்ணாழ்வார் நூல் அறிமுக விழா 27.03.1999
- 3) சிறுகதைப் போட்டி
(மக்கள் வங்கியின் அனுசரணையுடன் நடாத்தப்பட்டது) 03.04.1999
- 4) பட்டிமன்றம் (லயங்கள் கூட ஒன்றுகூடலைச் சிறப்பிக்கும் முகமாகப் பல்கலைக்கழக புச்சியியகி மழக்குடன் இணைந்த நடாத்தியது) 04.04.1999

5) பரீட்சை வழிகாட்டிக் கருத்தரங்கு
(1999 ஆகஸ்ட் க. பொ. த கலைப்பிரிவு மாணவருக்கானது)	03.06.1999
6) மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகை வெளியீட்டு விழா	04.06.1999
7) வெள்ளி விழா நிகழ்வினையொட்டி Book Marker
வெளியீடு	06.06.1999
8) சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்றோருக்கான
பரிசுளிப்பு விழா	01.12.1999

இவற்றைவிட தமிழ் மன்றத்தின் ஆதரவில் பல்வேறு மன்றங்களும் கழகங்களும் தங்கள் நிகழ்வுகளை நிகழ்த்தியுள்ளன.

புத்தாயிரம் ஆண்டில் வலம் வரும் தமிழோசையே வாழி
நவீன அழகிய
தங்க ஆபரணங்களுக்கு சிறந்த ஸ்தாபனம்

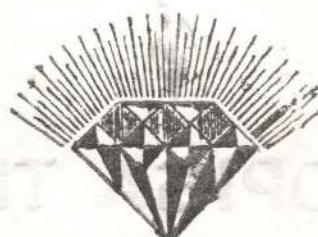
வினோ நகைப் பூங்கா

185, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்

T. P - 2824

தமிழ்மனங் கமமும் தமிழோசைக்கு நல்வாழ்த்துக்கள்
தரம் நாடுவோர் தவறாமல் நாடும் இடம்

சாரங்கா நகை மாடம்

177 / 4, கஸ்தூரியார் வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

தமிழோசை மலர்ட்டும் தமிழ்மனம் பரவட்டும்
 உங்களின் ஜவுளித் தேவைகளுக்கும்
 கல்யாணம் மட்டுப் புதைகளுக்கும்
 தலை சிறந்த ஸ்தாபனம்

லலிதா புதை மாரிகை

இல. B3 சந்தை வீதி, இல. 5, 6 நவீன சந்தை
 வவுனியா. யாழ்ப்பானம்.

With Best Wishes From

GOPIGA TEX

SPECIALISTS : Wedding Sarees, Salwar Kamees and
 Ladies, Gents & Children Wear.

No. 4/5 (3A) New Market (Inside)

JAFFNA

T. P. 021 - 2377.

தமிழ்மணம் பரப்ப தரணியில் தவழுந்து வரும்
தமிழோசையே வாழி!

செல்வி யோ. வினோதா
செல்வன் யோ. தினேசன்
இல. 22, மணத்தறை ஒழுங்கை
திருநெல்வேலி
யாழிப்பாணம்.

தமிழோசையே வாழி!

மதுஷன் பல்பிராருள் வரணிபம்
சந்தை வீதி,
உடுப்பிட்டி

தமிழோசை சிறக்க வாழ்த்துகின்றோம்

அசல் 22 கரட் தங்க நடக்களை

நவீன டிளகன்களில்

பெற்றுக் கொள்ள சிறந்த ஸ்தாபனம்.

நியூ விதுஞ்சா நகை மரடம்

191 H. K. கஸ்தூரியார் வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

T . P 021 - 2903

தமிழோசைக்கு
வாழ்த்துக்கள்:

சானுகா
நகை மரடம்

அழகு நகைகளின் அரங்கம்
சானுகா

198 H. கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

பல்கலை வானில்
பவனி வரும்
தமிழோசையே வாழி
தாம் நாடுவோர்
தவறாமல் நாடும் இடம்

கலைவாணி
நகை மரளிகை

111-B, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

தமிழோசை சிறக்க
வாழ்த்துக்கள்!

லிங்கன் கிறீம் ஹவஸ்

119, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தமிழோசை சிறப்புற
நல் வாழ்த்துக்கள்

கல்யாணி கிறீம் ஹவஸ்

73, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

With Best Wishes From

Ramkaran Book Depot

4 Modern Market
Thirunelvelvy Junction
Jaffna

தமிழோசை மலர் வாழ்த்துக்கள்
புதுமையும் எழிலும்
பொலிவும் கொண்ட பட்டு
பருத்தி ஜவுளி ரகங்களின் பட்டு
ஆடை உலகம்

சிவகணேசன் ஸ்ரோர்ஸ்

41, பெரியகடை
யாழ்ப்பாணம்

With Best Wishes From

RAJA Communication

Market Road Uduppddy.
*Idd - Local Calls, Fax,
Photocopy Lamination
Typing.*

T.P. 070 - 212297
070 - 212402
0094 7021-2297.

தமிழோசை சிறப்புற
வாழ்த்துக்கள்

நீண் லட்சம் கூல்பார்

யாழ் வீதி
உடப்பிட்டி,

தமிழோசை இனிது மலர
மனமார வாழ்த்துகின்றோம்.

கோபி கிருஷ்ணா
பல்பொருள் விற்பனை
நிலையம்

வல்வை வீதி,
உடப்பிட்டி.
உரிமையாளர். M. தயாநந்தன்

தமிழோசை சிறப்புற
மனமார வாழ்த்துகின்றோம்

சுற்றி ஸ்ரர்

143, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

With Best Wishes From

Asiha Silks

4, Modern Market
(Inside)

Jaffna

தமிழோசை சிறப்புற
வாழ்த்துக்கிள்ரோம்.

With Best Compliments

Priyanka

Valvai Road
Uduppiddi.

மாருதி ரெக்ஸ்
இல 1 பெரியகடை
யாழ்ப்பாணம்.

தமிழோசைக்கு
நல்வாழ்த்துக்கள்

ரஹ்னி பிடா ஸ்ரோரஸ்
கட்டுப்பிட்டி.

With Best Compliments

RASAH

Fancy House
Thirunelveliy.

தமிழோசை மஸர

வேஸ் முருகன் கபே
பலாலி வீதி,
திருநெல்வேலி.

பங்கலை வானில் பவனி வரும்
தமிழோசையே வாழி!

சீமரட்டி

122, மின்சாரநிலைய விதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தமிழோசை
இனிது மலர் வாழ்த்துக்கள்.
பார்த்தால் வாங்குவீர்கள்.
வாங்கியதும் திருப்தியடைவீர்கள்

மகநதி புதைவ அகம்

முகர்த்தப் பட்டுப்புடவைகளுக்கு
அதிள்டமான இடம்

16 நவீனசந்தை 4 நவீனசந்தை
16 நவீனசந்தை, 1 நவீனசந்தை
(மேல்மாடி) (மேல்மாடி)
யாழ்ப்பாணம். சாவகச்சேரி

தமிழோசைக்கு நல்வாழ்த் துக்கள்
சகல விதமான
சாறி பிளவுஸ் துளிவகைகள்
மங்கையர் எண்ணம் போல்
வண்ணக் கலரில்
தெரிவுசெய்ய
யாழ்ந்துகில் ஒரே இடம்.

சோதி ரெக்ஸ்ரைல்ஸ்

இல 1 நவீன சந்தை (மேல்மாடி)
யாழ்ப்பாணம்.
T. P. 2139

With the best
Compliments From

City Tex & Tailers

73, Bazaar Street
Jaffna

With the best Compliments From

Poobalasingham Book Depot

Publishers, Stationers, Importers, Exporters &
Agents for International Publications

4A Hospital Road,
Jaffna.

BRANCHES :- ● 340 Sea Street Colombo - 11
T. P 422321. Fax 94. 1. 337313
● 257 / 1A Galle Road Wellawatta,
Colombo - 6
T. P. 074 - 515775

With Best Wishes From

Keetha Stores

HARDWARES MERCHANTS

118, Dam Street*
Colombo - 12

Palaly Road,
Thirunelvelly
Jaffna

தமிழ் மனம் பரப்பும்
தமிழோசை சிறப்புற
வாழ்த்துகின்றோம்.

இக்கேர
யாழ்ப்பாணம்.

T. P. - 2103.

தமிழோசை சிறப்புற
வாழ்த்துகின்றோம்

ஷரநுகரந்
தொலைத் தொடர்பகம்

கெருடாவில் தெற்கு
தொண்டமானாறு.

T. P. (70 - 213042
0094 - 70213042

தமிழோசையின் மலர்வு

தரணியில் சிறக்க வாழ்த்துகின்றோம்.

சகலவிதமான சில்லறை மொத்த
வியாபாரங்களுக்கும் நாடவேண்டிய இடம்

வேணி களஞ்சியம்

165, கே. கே. எஸ் விதி,

யாழ்ப்பாணம்.

**தமிழ் மன்றத்தின் ‘தமிழோனசு’ கலர்
சிறப்புற வாழ்த்துகின்றோம்**

தமிழ்த்

காவும்பாடு!

● வாடிக்கையாளர் என்றும் நாவேது! ●

ಅಲ್ಪಾ ಮಿಕ್ಸರ್

ମେଲାପରି

五十五

காலை

ପ୍ରତିକାଳ

என்னப்படகு

கா பந்தி வாரு

மத்தீ

அவைத்தெயும் மொந்தயாகவும் சில்லறையாகவும்
உடலுக்குடன் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

★ அல்பா மிக்ஸர் ★

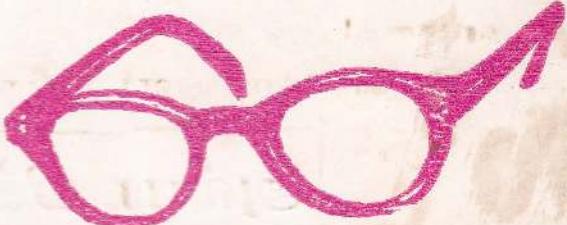
ପଲାଣି ହୀତି,

பரமேஸ்வராச் சந்தி,

திருநெல்வேலி.

கிளா : பிரதான விதி, சுங்கானை.

தமிழோசை திறப்புடன் மலர்
வாழ்த்துகின்றோம்.

லாவண்யா

பல, முக்கு, கண்ணாடி அகம்

525. ஆஸ்பத்திரி வீதி,
யாழ்ப்பாளைம்.

(ஆஸ்பத்திரி வைரவர்
கோயில் முன்பாக)

யாழ் வீதி.
நெல்லியடி.

(மகாத்மா தியேட்டர்
அருங்காடை)

LAVANIA Dental and
Optical Service

Prop:- Dr. Regi Solomon

525. Hospital Road.
Jaffna

(Opp. Hospital Vyravar Kovil)

Yarl Road.
Nelliady.

(Near Mahathma Theatre)